

HARLEQUIN®

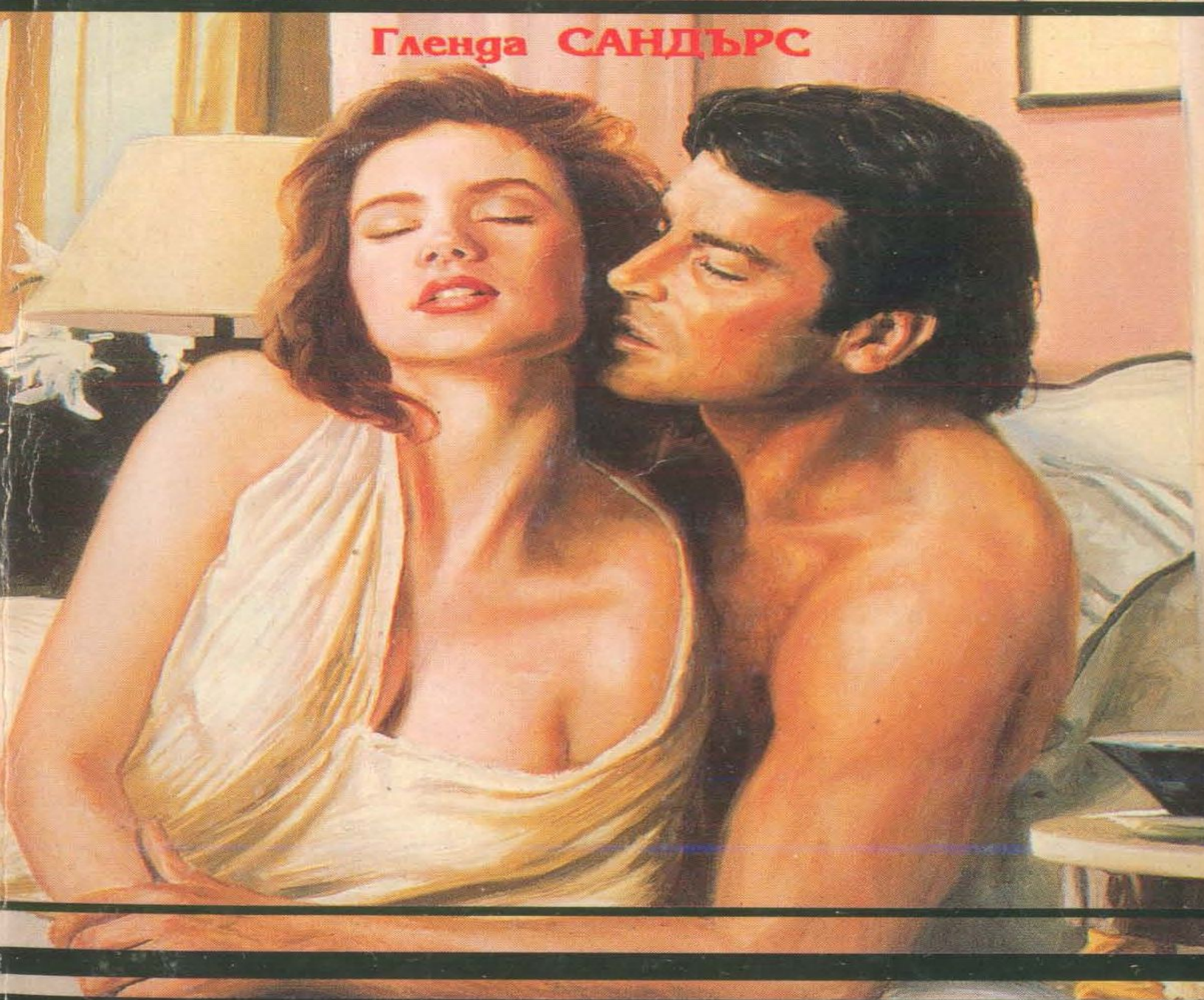
изкушение®

ноември '94

34

СКЪПИ ТАТКО!

Гленда САНДЪРС

ГЛЕНДА САНДЪРС СКЪПИ ТАТКО!

Превод: Теодора Давидова

chitanka.info

Скот Роланд и Дори Карол живеят в различни градове, но разстоянието не пречи на тяхната връзка. Макар да се обичат, никой от тях не е готов да жертва кариерата си в името на любовта. И двамата изглеждат доволни, докато един ден Дори разбира, че е бременна. Ала Скот като че ли не е особено възхитен от перспективата да стане баща...

ПЪРВА ГЛАВА

Скот насапуниса косата си и със стиснати очи подложи глава под струята на душа. Усети хладен полъх, сякаш някой бе дръпнал завесата. Пристъпи напред и едва не блъсна жената, прекрачила ръба на ниската вана.

— Дори, ти ли си? — попита той и прокара ръка през лицето си, за да отстрани водата.

Дори обгърна кръста му и промълви:

— Не. Норман Бейтс е.

Гърдите ѝ докоснаха мокрото му тяло. Той плъзна ръце по гърба ѝ и я притисна още по-силно, за да почувства възбудата му. Младата жена взе сапуна от поставката и с бавни движения започна да масажира гърба му, стегнатите мускули на раменете.

Скот обсипа шията ѝ с целувки, обхвана с устни втвърдените зърна на гърдите ѝ. Дори простена възбудено и впи пръсти в гърба му. Телата им се задвижиха бавно в унисон. Възбудата на Скот постепенно нарастваше. Ръката, обгърнала гръдта ѝ, се плъзна към бедрата ѝ. Докато пръстите му разпръскваха своята магия, Дори се притисна още по-силно към мъжа и прошепна настойчиво:

— Люби ме!

Той промълви името ѝ, повтори го и от неговите устни то прозвуча като възбуждаща милувка. Нежно я положи в малката вана и я притисна с тяло. Топлата вода ги обливаше, но те не обръщаха внимание. Интересуваше ги единствено нуждата един от друг и погълналата ги страст.

Плъзгави и мокри, телата, познати до болка едно на друго, се сляха. Дори обгърна кръста му с крака и го притисна към себе си.

Скот докосваше със зъби нежната кожа на шията ѝ. Постепенно намери устните ѝ и двамата потънаха в забрава. В същия миг върховният екстаз ги разтърси едновременно. Младата жена извика и още по-силно впи пръсти в тялото на Скот. Той притисна чело в гръдта ѝ и изстена.

— По дяволите, ти си невероятна!

— Искях само да ти измия гърба — засмя се Дори.

— Решиш ли някога да ме прелъстиш, свършено е с мен — продължи Скот и шумно духна във водата, която тутакси се изпълни с мехури. — Мислиш ли, че така бихме се чувствали, ако се любим сред пенести вълни?

— Бих казала, че прилича по-скоро на затихваща тропическа буря — рече Дори, едва сега осъзнала, че над тях се лее вода, чиито струи отскачат от раменете на Скот в лицето ѝ. — А защо има толкова вода във ваната?

— Някой от нас трябва да е бутнал запушалката.

— Няма кой друг да е — без да дочака отговор, тя надникна над рамото му към другия край на завесата и възкликна: — О, Господи!

— Какво, подът ли? — попита Скот.

— Известен ли ти е терминът цунами? — Дори опря длани в раменете му и го бутна леко. — Ставай, любовнико. Трябва да попием водата, преди лейди Уисконт да открие, че ѝ капе вода от полилея.

— Водата не може да премине през обшития с пластмасови листове под — отбеляза авторитетно Скот. — Ще остане там, докато не бъде попита или се изпари — целуна слепоочието на Дори и продължи: — Дали пък да не спра душа? Или предпочиташ да поиграем на пубертета, които се къпят голи в океана?

— Скот! — Дори се измъкна и завъртя крана. — Не, наистина! Ако водата започне да се процежда през тавана на старата лейди Уисконт, докато ти се забавляваш...

— Двамата се забавляваме. Сам не е интересно.

— Ако тя се качи, за да каже, че от тавана ѝ тече вода, ти ще обясняваш какво се е случило.

— Ако е толкова любопитна, колкото ти твърдиш, ушите ѝ сигурно вече са пълни с вода.

— Всемогъщи Боже! — ужаси се Дори и излезе от ваната. — Мислиш ли, че може да се чуе нещо...

— Обича ли алигаторът кучешко месо? — попита Скот и посегна към хавлиената кърпа, която Дори бе оставила за него.

— Не се шегувай. Говоря ти сериозно. Ще трябва да попием водата, преди...

С театрална чупка в кръста Скот загърна с жест на матадор кърпата около кръста си. Сетне се поклони.

— Поради липса на палто, милейди — само след миг с подобен жест отхвърли кърпата и тя се свлече на пода. Дори се засмя, а Скот направи обидена физиономия. — Ако пред теб стоеше сър Уолтър Рали, нямаше да му се подиграваш.

— Панталоните му си били на място, докато простираше палтото си над онази локва — рече Дори и коленичи да попие водата в банята със своята кърпа. — Погледни само! Как успяхме...

— И всичко това заради твоята ненаситност — обади се Скот.

— Моята ненаситност ли? — Дори опря юмруци в хълбоците си.

— Защо мислиш, че няма да разкажа на старата лейди Уисконт как ме нападна под душа?

— Значи така! Аз съм причината! — младата жена грабна от тоалетната масичка сатенената риза, с която спеше, и я хвърли върху главата на голия мъж.

Несмущаван от нападението ѝ, той разтвори ръце и леката материя плавно полетя надолу. Скот и Дори съсредоточено наблюдаваха как първоначално малкото петно върху плата постепенно се разширяваше, докато след малко цялата риза плувна във вода.

— Това бе ризата, с която най-много ме харесваш — предизвикателно се обади Дори.

— Няма да имаш нужда от нея.

Погледът на младата жена се плъзна по тялото на Скот. Възбудата му бе очевидна.

— Прав си — усмихна се тя.

Шумовете, които неизбежно придружават присъствието на всеки едър мъж в банята, разбудиха Дори. Скот е тук, помисли си тя щастливо, зарови лице във възглавницата и в полусън зачака мъжът да се върне в леглото и да я разбуди с целувка.

Скот нежно докосна с устни слепоочието ѝ. Дори отвори очи, обви ръце около врата му и го привлече на леглото до себе си.

— Здравей, поспаланке — усмихна се той.

— Добро утро.

— Искаш да спиш целия ден или ще съчетаем закуската с обяда.

— Нито едното, нито другото — дрезгаво отвърна тя.

Нежната целувка бързо разпали страстта им. Дори се притисна в тялото на мъжа и прокара ръце от раменете към дланите му. Сплела пръсти с неговите, тя прошепна:

— Предпочитам да бъдеш мой затворник — легнал по гръб и притиснат към леглото от тялото ѝ, Скот вдигна глава и целуна гърдите ѝ. — При условие, че ще ме съблазняваш — рече той и обхвана с устни втвърденото зърно на гърдата ѝ. Отзивчивостта на тялото ѝ разпалваше страстта му.

— Но ти не ми даваш възможност — възрази Дори. Плъзна длани по гърдите му и впи устни в неговите в дълга и страстна целувка. Усети как ръцете му внимателно насочват тялото ѝ. — Трябва да се погрижа за Доли — промълви тя, неохотно откъсвайки се от прегръдките му. Скот простена отчаяно. — Нали не желаем изненади.

Мъжът отпусна ръце на леглото.

— Понякога искрено съжалявам, че не взимаш хапчета.

— Аз също — въздъхна тя и леко го целуна по носа. — И особено днес. Но не съм достатъчно...

— Побързай, моля те.

Дори свали в банята диафрагмата против забременяване. Докато водата течеше над мъничкия диск, Дори напразно се опитваше да си спомни кой от тях двамата бе нарекъл това приспособление Доли.

Странни са наистина названията, които влюбените измислят. Доли се бе превърнала в част от отношенията им също като странната въртележка на срещите им. Дори бе обяснила на Скот, че не си струва да взима хапчета при условие, че се срещат два пъти месечно.

Младата жена намаза Доли със спермициден крем и я постави отново. Изми ръцете и зъбите си, наплиска лицето си с вода и намаза устните си с ароматизиран вазелин. Косата ѝ бе в безпорядък след съня, но тя не я среса, защото според Скот изглеждаше изключително сексапилна, когато е разрошена. А той бе единственият мъж, който я виждаше разсъблечена и с разбъркана коса.

Скот я чакаше в леглото, подпрял глава на дланта си. Дори обичаше да го изненадва и се спусна напред с вик на горска фея. Обсипа лицето му с целувки.

— Сега вече наистина ще те обладая!

— За Бога, Дори — засмя се Скот. — Помисли за спокойствието на старата лейди Уисконт.

— По дяволите лейди Уисконт — промърмори Дори и заизвива над него тялото си с грацията на котка.

Минаваше един часа, когато Дори и Скот се запътиха към ресторанта на хотел „Хилтън“ в града, за да хапнат. Към три отново се прибраха. Скоро след това Скот си тръгна, за да успее да стигне Гейнсвил, преди да се е стъмнило. Както винаги, макар да не споменаваха времето, през което нямаше да бъдат заедно, раздялата бе изпълнена с тъга, целувката на сбогуване носеше предчувствието за самотните дни, които ги очакваха.

Дори се отпусна на канапето с неделния вестник в скута, но мина доста време, преди да проумее онова, което четеше. След заминаването на Скот апартаментът винаги ѝ се струваше необикновено пуст и неуютен.

Постепенно рутината на всекидневието запълваше празнината от отсъствието на Скот. Чудесно знаеше колко широко ще ѝ се стори леглото тази нощ. На следващия ден грижите и ангажиментите нямаше да ѝ оставят свободно време за меланхолични размисли.

Дори не тъгуваше за Скот. Много по-приятно бе в редките откраднати мигове на почивка да мисли за следващата им среща и дните, които ще прекарат заедно. Очакването изостряше копнежа и разгаряше страстта ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Щом излезе от града, Скот разхлаби възела на връзката си. Пое дълбоко въздух и докато бавно издишваше, усети как напрежението, натрупало се през изминалата седмица, постепенно напуска мускулите на врата и раменете му. Обичаше петъчните следобеди, особено когато знаеше, че го очаква вечер в леглото на Дори Карол.

Обичайното за края на седмицата оживление по магистралата бе намаляло. Скот натисна леко педала на газта и включи автоматичния контрол на скоростта на своя ягуар. Изопнатите черти на лицето му неочаквано се смекчиха. От касетофона в колата се носеха любимите му мелодии — внимателно подбрани на деветдесетминутен запис.

За миг мислите му се насочиха към проектите, които бе раздал за края на семестъра и особено към един от студентите, сериозно застрашен от провал. Сетне си спомни за жената, която го чакаше на двеста километра оттук.

Дори всъщност се казваше Айседора. Родителите ѝ я бяха кръстили на Айседора Дънкан, но детето не проявило склонност към балета. Сестра ѝ бе наследила музикалния талант на майка им, а Дори, също като баща си, обичаше правото. Джон Милфорд Карол беше районен съдия и Дори също градеше престижна кариера като юрист.

Скот и Дори се бяха срещнали преди три години по време на едnodневна екскурзия с кораб около нос Канавъръл. Скот бе отишъл от скука, но не беше поканил никого за компания. Изморен да ухажва, той дори не си бе дал сметка, че отива на екскурзията с надежда за неочаквано вълшебно преживяване... И наистина случката бе достатъчно романтична, за да порази дори такъв ветеран във флиртовете.

Нямаше представа, че докато крачи безцелно по палубата, за да се спаси от шумните звуци на регето и от алчните погледи на младите жени, той всъщност очакваше своя романс. Убеден беше, че търси само чист въздух и спокойствие. И наистина ги намери.

Но намери и Дори.

Опряла ръце на парапета с отметната назад глава, тя се наслаждаваше на морския бриз, който галеше лицето ѝ и превръщаше буйните къдри на кестенявата ѝ коса в разкошен водопад. Вятърът ту издуваше дрехите ѝ, ту прилепваше меката материя на блузата към гърдите ѝ или повдигаше леко шортите.

Скот дълго я наблюдава. Младата жена го привличаше не само физически. Напразно се опитваше да си спомни кога за последен път някоя жена бе събуждала толкова силно любопитство у него. Към плътското желание, което го обземаше всеки път, когато вятърът повдигаше края на шортите и разкриваше част от бедрото ѝ, се прибави и неустоимият копнеж да чуе гласа ѝ, да види как се променя лицето ѝ, когато се усмихва.

Той приближи парапета, подложи лице на вятъра и след като пое дълбоко въздух, каза:

— Сега разбирам защо сте дошли на това пътуване.

— Да, усещането е много приятно — съгласи се тя. Гласът ѝ бе плътен и сякаш наситен с аромата на горски мед.

Жената извърна лице към него, очите им се срещнаха и тя се усмихна. Сетне, застанали един до друг, двамата извърнаха отново погледи към морето и изложиха лица на топлите лъчи на слънцето. Кратка размяна на погледи, продължително спокойно мълчание и неизказано съгласие за важните неща в живота — съвсем просто начало.

За втори път Дори проговори, когато го попита винаги ли лицето му е така розово и му предложи крем, който извади от чантата си.

— Вероятно често пътувате по море — обади се Скот, докато размазваше крема, — щом така добре сте се подготвили.

— В интерес на истината, за първи път съм на подобна екскурзия. Кожата ми е чувствителна към слънчевите лъчи и винаги нося крема в чантата си — тя спокойно протегна ръка и размаза останалия встрани от носа му крем.

Докосването ѝ бе нежно, но умело и Скот бе обзет от желанието да усети отново допира на ръката ѝ, но като любовна милувка. Замисли се колко ли ще се наложи да чака този момент.

— И на мен ми е за първи път — обади се той. — Записах се само заради специалното намаление. Преподавател съм в Университета на Флорида.

— О! — възкликна Дори.

Скот вдигна въпросително вежди.

— Потомствена привърженичка съм на „Семинолите“ — поясни тя. — И до днес баща ми носи на всеки мач старото си футболно одеяло за късмет.

— Това вероятно означава, че сте завършили Щатския университет във Флорида?

— Юридическият факултет — усмихна се отново тя. Въздействието на усмивката ѝ за Скот бе като удар в стомаха. — Само че аз минавам за бунтовника в семейството — продължи младата жена. — Старая се да бъда безпристрастна.

— А ще разрешите ли на един привърженик на „Алигаторите“ да ви покани на обяд?

След обяда бавно и спокойно се разходиха по палубата. Тя сподели, че получила два билета за това пътешествие от клиент, който искал да ѝ се отблагодари за услуга.

— Избрах датата така, че сестра ми да може да дойде с мен. Тази година завършва гимназия и исках да ѝ направя подарък. Но се наложи да участва в прослушване...

— Прослушване ли?

— Аделина пее добре — обясни Дори. — Възнамерява да специализира музика следващата година.

— В Щатския университет на Флорида, предполагам?

— Разбира се — кимна Дори. — Татко ще бъде много нещастен, ако отиде в друг университет — тя замълча, загледана в прелитащата наблизо чайка. Изчака птицата да се превърне в малка точка на хоризонта и едва тогава обърна очи към Скот. — Аделина никога няма да разочарова татко. Тя единствена се оказа на място.

— Какво имате предвид?

— Родителите ми кръстили брат ми Сергей на името на композитора Сергей Рахманинов. Ала рано се разбрало, че е напълно лишен от музикален слух и той се насочи към хирургията.

— А вие?

— Дори е съкратено от Айседора, Айседора Дънкан, легендарната балерина. За съжаление, когато започнах да взимам

уроци по балет, стана ясно, че нямам талант на танцьорка.

— И така се отдадохте на правото?

— Също като скъпия ми баща, само че той вече е съдия, а аз все още правя отчаяни усилия да спечеля достатъчно пари, за да успея да платя първата си вноска за беемве.

— А сестра ви? И тя ли носи името на знаменитост?

— О, да. Аделина Пати. Жънела е успехи в оперните зали в средата на деветнайсети век. Името е малко старомодно, но напълно подхожда на Аделина. Освен несъмнения си талант тя изглежда като ангел.

Разхождаха се и разговаряха в продължение на часове, усещайки, че съдбата е пожелала да ги срещне, да се сприятелят и в края на краищата да се влюбят един в друг. Посмяха се, вечеряха, сетне танцуваха на палубата, окъпана в лунна светлина. По-късно, малко преди корабът им да акостира, Дори Карол целуна за първи път през живота си привърженик на „Алигаторите“ от Университета на Флорида.

Любиха се за първи път при третата си среща и оттогава ги разделяха единствено километрите на магистралата — онези двеста километра между Гейнсвил и Талъхаси.

Веднъж в месеца Скот отиваше в Талъхаси, за да сподели с Дори живота ѝ в края на седмицата. Веднъж в месеца Дори отиваше при Скот в Гейнсвил. В продължение на близо три години всичко вървеше чудесно. Във връзката им нямаше нищо пресилено. Липсваха неразумни изисквания, досадно натякване, театрална привързаност, скука или апатия, разпавии за семейния бюджет. Съществуваше само радостта от присъствието на другия и споделянето на удоволствието.

Нямаше друг човек на земята, с когото Скот искаше да прекара свободното си време. Той обичаше да разговаря с Дори, да я държи в обятията си, да я люби.

Докато ягуарът поглъщаше километър след километър, Скот обмисляше как ще прекарат двата почивни дни. Странно наистина, но двамата с Дори рядко правеха заедно планове. Тя беше домакиня в Талъхаси, а Скот — в Гейнсвил. Връзката им бе наситена с изненади, които ѝ вдъхваха жизненост, нещо така рядко срещано в подобни

продължителни романи. Нямаше да се учуди, ако тази вечер тя го посрещнеше със зашеметяваща рокля, готова да го заведе в поредното малко закътано ресторантче, за което наскоро е научила. А може би нямаше изобщо да отговори на позвъняването му. Случвало се е да я завари излегната върху купчина възглавници в средата на дневната със сексапилна нощница, готова да прекарат вълнуваща любовна нощ.

При спомена за последната им среща и за копринената ѝ нощница, украсена с прозрачна дантела, усети приятна възбуда. Дори често носеше коприна. Отиваше ѝ. Дланите му, стиснали волана, се изпотиха.

Физически те бяха в съвършен унисон, понякога страстта избухваше внезапно, друг път — двамата преливаха от нежност. Времето, което прекарваха разделени, само засилваше удоволствието. Очакването бе стимул, който подклаждаше стремежа им един към друг и разгаряше страстта им.

Както обикновено, последните петдесет километра се превърнаха в сладостно изтезание. Сцени от любовните нощи пробягваха в съзнанието на Скот. Усещаше докосването на хладните чаршафи, вкусът на вино по устните на Дори и аромата на парфюма ѝ. Понякога тя запалваше свещ в стаята и призрачната светлина издължаваше сенките им по стената.

Колкото повече приближаваше отклонението от магистралата към града, толкова по-натоварено ставаше движението, сигурен знак, че скоро ще пристигне.

Скот изключи устройството за контрол на скоростта и се наведе леко напред, примигвайки срещу ослепителните лъчи на залязващото слънце, което напомняше огнена топка, търкулната на пътя пред него. Напусна с истинско облекчение магистралата и с нарастващо нетърпение измина последните километри до дома на Дори.

Щом стъпи на площадката пред прага, усети аромата на задушено месо. Неволна усмивка озари лицето на мъжа. Значи ще останат за вечеря у дома.

Дори се появи на вратата, облечена с пуловер, тесни панталони и удобни домашни пантофи. Косата ѝ с цвят на тиково дърво, която в съда и кантората носеше опъната назад, сега се виеше в буйни къдри около лицето, сигурен знак, че си бе взела душ, преди да се преоблече в домашните дрехи.

Щяха да останат в дома ѝ. Скот нямаше нищо против. Време беше за вечеря, Дори бе чудесна компания. Беше гладен и знаеше, че Дори умее да готви добре. Очевидно животът показваше на Скот Роланд слънчевата си страна.

Целунаха се нежно и кратко, защото знаеха, че ги чакат още дълги часове на страст.

— Добре ли пътува? — попита тя.

— Дълго. Тръгна ли насам, разстоянието винаги ми се струва твърде голямо — последва я в кухнята и се облегна на плота.

— Идваш тъкмо навреме — рече тя и додаде: — Тази вечер няма нищо специално. Най-обикновено руло „Стефани“.

— А също и пюре от картофи и сос, нали? — включила бе в менюто и любимото му предястие.

Челистка в симфоничен оркестър, майката на Дори възпитаваше у дъщерите си любов към музиката, но нямаше представа как се готви руло „Стефани“. Дори бе изучила кулинарното изкуство от майката на най-добрата си приятелка, южнячка до мозъка на костите си. Приготвяше месото, картофите и другите зеленчуци напълно по вкуса на Скот. Доцеше ли им се да бъдат в елегантна обстановка, отиваха в ресторант, а щом искаха да хапнат вкусно, оставаха вкъщи. Тя готвеше в своя дом, а той — в неговия. Това бе едно от многото парченца, които изграждаха цялостната картина на техните отношения.

— Е, как вървят нещата в страната на „Алигаторите“? — попита тя, щом се настаниха на масата.

Освен работата си като съдружник във фирма за счетоводни услуги, Скот имаше часове и в университета, който бе завършил. Ала с изключение на забележките на Дори за „страната на Алигаторите“ и неговите подхвърляния за „онова другото училище във Флорида“, враждата между двата университета бе тема на шеги. За годишния мач между двата отбора по американски футбол Дори и Скот правеха секс облози, от които обикновено и двамата излизаха победители, така че окончателният резултат беше без значение.

— Както винаги в този сезон — отвърна Скот. — Всички все още мислят за футбол и малцина си дават сметка, че вече сме към средата на семестъра. Миналата седмица разпределих темите. Отличниците ще ме подлудят с въпроси за най-незначителни детайли, а по-

посредствените дори не са си дали труд да прочетат заглавията. Както виждаш, нищо ново. А при теб как върви?

— Най-сетне стигнахме до оформяне на документите за имението на семейство Бортън.

— Представям си колко си довольна, че ще приключите този проблем — имението бе тема за разговор от месеци наред.

— Съдията е разумен и с малко късмет нещата ще се уредят за няколко часа.

— Чудесно — неочаквано той забеляза, че въпреки грима тъмните кръгове под очите й доста добре се очертават. — Струваш ми се изморена.

— Така е — въздъхна тя, сякаш с радост разкри тайната си.

— До среднощ ли си била в библиотеката?

— Има нещо такова — сви рамене тя.

— Твърде много работиш.

— Предупреждението ти звучи доста странно, като зная, че ти самият нямаш мярка в това отношение — с известна горчивина заключи тя.

Изморена е, помисли си Скот. Винаги работи много. Това беше семейна черта. Очевидно искаше да докаже на преуспяващите си роднини, че и тя има своя територия на успех.

В неговото семейство бе тъкмо обратното. Скот бе напуснал дома си, твърдо решен да скъса с посредствеността, да успее в територии, които бяха важни за него: пари, престиж, смислен живот. Искрено се наслаждаваше на финансовата независимост, която си бе осигурил. Но най-много от всичко държеше на себеуважението. Видял бе какво става с човек, загубил уважението към самия себе си. Животът на Скот Роланд младши по нищо нямаше да прилича на живота на Скот Роланд старши.

Скот спря поглед на Дори и усети прилив на нежност. Тази жена не поставяше пред него абсурдни изисквания. Тя просто го обичаше. Силата и независимостта й го привличаха също толкова непреодолимо, колкото и нежната й кожа, сладкия аромат на косите й. Обичаше я заради яростната й самостоятелност, станала неразделна част от самата нея, заради дребните жестове на внимание и грижа към него.

— Какво има? — попита Дори, уловила втренчения му поглед.

— Обичам да те гледам — отвърна той. — Липсваше ми. Радвам се, че те виждам отново. Мисля, че си най-сексапилната жена на този континент.

— Много си откровен — усмихна се тя.

— Какво ще стане, ако ти се нахвърля тук, сред картофеното пюре.

— Голяма бъркотия.

— Но затова пък може да е интересно.

— Взела съм филм под наем — предупреди го Дори.

— Ще го изгледаме по-късно.

— С пюре в косите?

— Първо ще вземем душ.

— Яж! — подкани го тя и срещнала дяволия му поглед, добави с усмивка: — Вечерята чака.

— Може да прекараме приятни минути под душа — възрази Скот и загреба от пюрето. — Пък може да ми помогнеш и за гърба.

И докато наблюдаваше как червенината пълзи по страните ѝ, той почувства топлина да залива слабините му. Преди колко техни срещи бе случката в банята, когато Дори го изненада и се любиха във ваната под струите на душа? Истински еротично преживяване!

По дяволите филма! — помисли си той. Нямаше никакво настроение да гледа филм. Единственото, което искаше, бе Дори.

По-късно си призна, че е чудесно да гледат филм заедно. Почувства се така приятно, когато Дори се сгуши до него и отпусна глава на гърдите му. Не след дълго младата жена заспа и се наложи да я целуне няколко пъти, докато я разбуди.

— Ще си взема душ — рече той. — Идваш ли?

— Трябва да се приготвя за лягане — протегна се Дори.

Погледът, който му отправи, и нежната целувка по бузата му подсказаха, че ще направи нещо повече от това да облече нощницата и да измие зъбите си. Сигурен бе, че няма да забрави и диафрагмата против забременяване.

Когато мъжът излезе от банята, Дори го чакаше в леглото. С широката си нощница с панделки и набори тя му се стори съвсем млада и невинна. Това сякаш сложи отпечатък и на любовта им тази нощ. Пристъпиха един към друг бавно, с нежни целувки и ласки под

завивките. Познаваха се достатъчно добре, за да знаят как да разпалят страстта на другия, как да достигнат желаното удоволствие.

Полежаха прегърнати, докато ритъмът на сърцата и дишането им се успокои.

Най-сетне Дори се размърда, облече нощницата си и опря гръб в гърдите на Скот. Той загаси лампата на нощното шкафче, след което прегърна младата жена и я притисна към себе си.

Воден вероятно от древен инстинкт да запази своята любима, Скот винаги изчакваше да чуе равномерното дишане на Дори — сигурен знак, че е заспала — и едва тогава се унасяше в сън. А може би му доставяше удоволствие самото усещане, че тя спи до него. Каквато и да беше причината, той винаги чакаше Дори да заспи първа.

Ала тази вечер чакаше напразно. Мина доста време — много повече от обикновено и макар Дори да лежеше съвсем тихо, тя и не мислеше да заспива. Скот бе изумен — та нали преди да си легнат бе съсипана от умора. Беше убеден, че лежи с широко отворени очи. Почувства необикновеното напрежение в мускулите ѝ и се разтревожи не на шега.

— Дори — прошепна той.

Тя леко помръдна в знак, че е чула.

— Да не ти е зле? — попита мъжът. — Случило ли се е нещо?

Секундите се нижеха бавно, изпълниха минутата, а отговор не последва. Когато най-накрая Дори продума, от устата ѝ се отрониха само две думи, които прозвучаха като вик в ушите на Скот:

— Бременна съм.

ТРЕТА ГЛАВА

До този момент Дори Карол не познаваше що е страх. Преживяла бе естествените вълнения, свързани с узряването на всеки човек. Познаваше неприятното усещане — сякаш мравки лазят по гърба ти — когато отиваше към колата си в неосветен паркинг през нощта. Не можеше да отрече, че стомахът ѝ винаги се свиваше, преди да заговори в съдебната зала. Но страхът, който изпитваше сега, бе съвсем различен — враждебен нашественик, който не ѝ даваше мира.

Не се боеше да износи детето си. Знаеше, че е сравнително здрава, в добра физическа форма, и бременността е нещо естествено за тялото на всяка жена. Плашеше я промяната — промяната, над която тя нямаше власт.

До момента, в който седна срещу лекаря и разбра, че е бременна, всички промени в живота на Дори бяха свързани с израстването ѝ. От дете се бе превърнала в девойка, а после — в зряла жена, от училище отиде в колеж, след факултета по право се зае с адвокатска практика. Всички тези промени бяха положителни, предвидими, а и тя винаги бе имала възможност за избор. Сама бе избирала предметите в училище и в колежа, юридическата си практика.

След това се появи Скот. Почти веднага бе усетила, че той е идеалният мъж за нея. С радост го бе допуснала в живота си, дала му бе и сърцето си. От самото начало бяха постигнали съгласие, че не е задължително връзката им да завърши с брак. Въпреки разстоянието любовта им разцъфтяваше и бяха успели да превърнат броените си срещи в искрена радост.

А ето сега, този нов живот, който се зараждаше в утробата ѝ, щеше да промени всичко. Нищо чудно — и любовта им.

Не, не и любовта, изплаши се до смърт тя. Няма да допусне! Сигурна бе, че любовта им е в безопасност, но също толкова убедена бе, че това не важи за връзката им. Любовта е необходимата основа, върху която се градят отношенията, но от не по-малко значение е и как ще се развият. Младата жена изтръпваше при мисълта, че тази

непредвидена бременност ще подложи изключителните им отношения на натиск, който може да ги разруши.

Ами ако загуби Скот? Самата мисъл я накара да изтръпне от ужас. Дори в момента, в който той я прегръщаше и усещаше ръцете му по тялото си, почувства подлите тръпки на страх.

— Бременна ли? — попита Скот и изненадата в гласа му прозвуча като експлозия в тишината.

Неспособна да говори, тя само кимна. Ръцете му рязко се дръпнаха и главата на Дори тупна безпомощно на възглавницата. Само след няколко секунди светлината на лампата заля лицето ѝ, сякаш се намираще на разпит. Скот се подпря на лакът и приседна в леглото. Лицето му вече бе над нейното и изразяваше справедливо негодувание.

— За Бога, Дори! Бременна?! Как е възможно?

Ако всичко не бе толкова сериозно, тя непременно щеше да му отвърне с хитроумна забележка — толкова смешна и типично мъжка бе реакцията му. Но Дори добре помнеше, че само преди седмица в кабинета на лекаря тя изглеждаше по същия начин. Как така? — крещеше цялото ѝ същество, подобно на неговото. Спокоен, с типичния хладен хумор на лекар, гинекологът ѝ бе отговорил:

— Както това се случва от времето на Адам и Ева.

Само че Дори не можеше да отвърне с безпристрастието на своя лекар и промълви:

— Ами... Забременяла съм.

— Не е възможно. Толкова внимавахме, а пък и Доли...

— Няма средство, което да дава сто процента гаранция, Скот. Колкото и да внимаваш.

Скот се отпусна тежко на възглавницата си и гневно въздъхна:

— Не, не вярвам. Това е абсурд! — настъпи продължителна неловка тишина, която увисна между изпънатите едно до друго тела.
— А възможно ли е да е станала грешка? Или объркване?

— Няма грешка. Нито пък объркване.

Нова пауза. Сетне Скот постави своя въпрос.

— Какво смяташ да... по-скоро ние... Какво ще правим?

Дори направи отчаян опит да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Разговарях с лекаря... — тук тя вече не издържа и първите сълзи се изтърколиха по страните ѝ. — Не мога... Не мога нищо да

направя, Скот. Той спомена за някаква клиника, където ако искам... Но това е човешко същество, Скот... или поне ще бъде. Как да му причиня болка. Нямам сили да се отърва от него просто така... сякаш е някакво неудобство.

Между тях отново, подобно на невидим враг, се възцари познатата тишина.

— Радвам се... — промълви най-сетне Скот. Доста време мина, докато все пак изрече: — Мислиш ли... Искаш ли да се оженим?

Разочарованието блъсна Дори, сякаш някой бе изпуснал наковалня върху гърдите ѝ. Колебаваше се, а по гласа му недвусмислено личеше, че го прави по задължение. Наложил се няколко пъти да поеме дълбоко въздух, за да прозвучи гласът ѝ спокойно:

— Не.

— Дори... — започна той, но тя побърза да го прекъсне.

— Скот, единствената смислена причина двама души да сключат брак трябва да е само тяхното желание, а не стремежът да се придържат към някаква старомодна етика.

— Но...

— Ще се справя, Скот. Не съм девственица, която си прелъстил в сеното, а зряла независима жена, приела тази връзка с цялото си сърце и душа. От самото начало ти ясно изрази отношението си към брака и аз го приех. Ако трябва да сме справедливи, аз напълно го споделях. Би било грешка... истинска катастрофа, ако започнем да претендираме, че сме искали нещо, което никой от нас не е желал.

Нова пауза и плаха въздишка.

— Може би си права.

Дори стисна очи, за да спре парещите сълзи. Усети облекчението в гласа му. Бог да ѝ е на помощ! Какво искрено облекчение завладя тялото му, усети го, макар да не се докосваха.

За миг намрази Скот, но знаеше добре, че не е справедлива. Не бе имал време да помисли за това бебе, да свикне с неочакваното събитие. Не се и опитваше да го стори. Скот никога не бе държал на семейството. След провала на брака на родителите му, той не гореше от желание да застане пред олтара, и с пълно основание. Не можеше да очаква, че той ще свикне с новината за задаващото се бащинство в рамките на пет минути.

Бременността сигурно съвсем обърка мислите ми, помисли си тя. В един миг, вероятно тъкмо когато бе започнала да мисли за бебето като за човешко същество, а не като за някаква грешка, в съзнанието ѝ се зароди мечта. Представяше си, че когато Скот научи за детето, той най-неочаквано ще се зарадва безкрайно.

Как е могла да бъде толкова сляпа, глупава и наивна? Нима бе възможно Скот изведнъж да възприеме с радост перспективата за брак и предстоящото бащинство? Не можеш да превърнеш един заклет ерген в предан съпруг само с думите: „Голяма изненада имам за теб! Бременна съм.“ Ако въпреки шока Скот все още изпитваше някакви чувства, то това положително бе усещането, че е хванат в капан.

Щеше ѝ се да му каже нещо, с което да го успокои и да му вдъхне сигурност, но нищо не ѝ идваше наум.

— Дори?

— Да?

— Знаеш колко държа на теб, нали?

— Да, Скот. Разбира се.

Той протегна ръка и нежно погали пръстите ѝ. Измина цяла вечност, изпълнена с мълчание, докато заспят.

В съня си Скот се обърна към Дори, прегърна я и съвсем несъзнателно тя се сгуши в обятията му и отпусна глава на гърдите му.

Когато се събуди, тя внимателно се измъкна от прегръдката му — не беше лесно да се освободи от заспалия до нея мъж, който я притискаше с упорството на собственик при всеки неин опит да помръдне.

Минути по-късно празнотата до него стресна Скот. Завладя го непознато досега чувство на самота, сякаш се бе събудил посред някакъв кошмар. Постепенно разговорът от миналата нощ изплува в съзнанието му. Действителността му се стори по-лоша и от кошмар. Каква бъркотия, наистина!

Престори се, че спи, когато Дори на пръсти се върна от банята. Нужно му беше време, поне няколко минути, да свикне с новината, която Дори бе пуснала като бомба. Едва когато усети мириса на кафе и се досети, че тя приготвя закуска, мъжът се измъкна от леглото и влезе в банята.

Докато приготвяше самобръсначката, хвърли поглед към огледалото. Отсреща го погледна сравнително приятно лице. Косата му бе все още гъста и черна, въпреки издайническите сребърни нишки. Ала не външността му го разочароваше, отблъскваше го скритият зад нея мъж — страхливецът, който се оказваше съвсем различен от онзи достоен човек, за какъвто се мислеше Скот Роланд младши.

Обичаше Дори. Би се заклел в това над куп библии, в която и да е съдебна зала в света. Но брак? Бебе? Не си го представяше така. Не и докато не се подготвят за това. А дали някога щяха да са готови? Бяха се разбрали. Без документи, без натиск, без брачни вериги.

Никакви бебета.

И въпреки всичко, ето че се беше случило. Скот се намръщи. Самата мисъл караше стомахът му да се свива болезнено.

След като нанесе пяната върху лицето си и взе самобръсначката, която Дори винаги държеше за него в шкафчето в банята, Скот спря за миг. Можеше ли човек да сложи край на живота си с такова нещо? Вероятно. Но той не беше от хората, които се самоубиват. Друг е въпросът, че се срамуваше от себе си.

Що за мъж беше този, който не искаше да се ожени за жена като Дори, особено след като ѝ е направил бебе?

Мъж, който изобщо не желае да се жени! Дори го разбираше, а и тя самата нямаше желание за брак. Нали го повтори и снощи?

Но може би в крайна сметка всичко ще се оправи?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато влезе в кухнята и видя Дори, която печеше любимите му кифлички с боровинки за закуска, сърцето му се сви болезнено. Забеляза, че тя едва потисна желанието си да се обърне и както обикновено, с усмивка да го целуне за добро утро. Нещо неуловимо в отношенията им се беше променило. За първи път откакто се познаваха, се чувстваха неудобно и неловко.

Скот отвори шкафа и извади чашата, в която обикновено пиеше кафето си сутрин. Познатата форма и дръжка му вдъхнаха известно чувство на сигурност, а надписът — „Страхотен пич“ го върна към обичайната шеговита атмосфера на отношенията им. Върху чашата на Дори се мъдреха думите „Страхотно маце“.

Бяха ги купили от масички на улицата единствено заради очевидната пошлост на надписите. Точно днес, след като бе научил новината, той се отврати искрено от очебийната им простация. Скот пусна чашата си върху плота. Горещото кафе се разля и опари ръката му. Мъжът изруга и подложи длан под студената струя вода.

— Какво стана? — попита Дори.

— Не премерих височината.

— А ръката ти...

— Ще ми мине от студената вода.

Тя не сваляше поглед от него и Скот поясни:

— Погледни надписа — опря ръце на ръба на мивката и горчиво се засмя. — „Страхотен пич“. Великият мъж, чиито сперматозоиди преодоляват и гумената преграда, и спермицидния крем.

— Моля те, Скот — стисна очи Дори. — Това нищо няма да промени.

Както винаги, тя бе практична и приемаше реалността без излишно безпокойство. Колко му се искаше сега да е някъде далече и да избегне фактите, които тя не му позволяваше да отмине.

След минута-две долови стъпките ѝ зад себе си и видя как ръката ѝ се протяга пред него с друга чаша за кафе с чинийка. Той я пое, сетне

улови ръката ѝ и я притисна до гърдите си. Тя целуна тила му и притисна буза в раменете му.

— Не се налага да го обсъждаме сега — промълви Дори. — Месеци ще минат, докато бременността проличи, а дотогава... — тя пое пресекливо дъх. — Защо не си налееш кафе?

— А ти?

— За мен — портокалов сок. Спирам кофеина.

— Аха — разбира се, кофеинът беше вреден за бебето. Той бързо надигна чашата, сякаш искаше горещата течност да стопи отчаянието, надигнало се в гърдите му.

Дори надникна във фурната, за да провери готови ли са кифличките и очевидно доволна, подаде на Скот малък тиган.

— Имаш ли нещо против да си опържиш яйца сам?

Той вдигна изненадано очи. Това се случваше за първи път. Страхотна майсторка бе на бъркани яйца, биеше ги точно колкото е необходимо, капваше и малко прясно мляко, за да станат по-пухкави и никога не прекаляваше с пипера.

Дори вече му подаваше кутийката с яйцата.

— Нямам никакви симптоми на сутрешно неразположение, но от суровите яйца така...

Мъжът прибра бързо кутията в хладилника.

— Изобщо не държа на яйцата.

— Всичко е наред, стига да не ги виждам сурови. Защо да се лишавам от тях заради мен?

— Съдържат много холестерол.

Миг по-късно и двамата се смееха. Откакто се познаваха Дори повтаряше, че трябва да намалят храните с холестерол, а той се преструваше, че не чува.

— Колко е хубаво да чуя отново смеха ти. Струваше ми се, че няма да доживея да те видя пак усмихната — промълви Скот и нежно погали бузата ѝ.

Младата жена затвори очи и потъна в прегръдките му. Обви ръце около кръста му и склони глава на гърдите му. Скот. Колко познато бе всичко у него — и ритмичното туптене на сърцето, и смесицата от аромата на сапуна ѝ и неговия одеколон. Колко скъп ѝ бе той! Тя неволно се притисна до него и стегна прегръдката си.

Дълго не продумаха. В този момент думите бяха излишни. Всичко онова, което можеха да си кажат, протичаше като ток между телата им. Скот притисна устни в челото на Дори, сетне взе чашата с кафе и я занесе до масата. Дори изчака кифличките да се опекаат и ги нареди в кошничка.

— Какво ще правим днес? — попита Скот, след като преглътна намазаната с масло кифличка.

— Честно казано, не съм мислила — отвърна Дори. — Ти какво предлагаш?

— Времето е хубаво, защо да не поизлезем? Ще се поразходим, ще разгледаме някой музей, а после бихме могли да отидем на кино.

— Нямам нищо против.

Прекараха спокоен ден. Дори се чувстваше чудесно в памучните си панталони, а отгоре бе навлякла широка фланелка — облекло, коренно различно от деловия костюм, с който ходеше на работа всеки ден. Не говореха много и само от време на време някой подхвърляше забележка за прелитаща птица или за катеричка, която дяволито ги наблюдаваше измежду клоните на дърветата.

Увлечени в разходката из музея, забравиха да обядват, а после решиха, че ще отложат яденето за по-късно. По пътя към дома Дори направи неуспешен опит да потисне прозявката си и искрено се надяваше, че Скот няма да забележи в тъмнината.

— Изморена ли си? — подхвърли мъжът.

— Малко — отговори тя и следващата прозявка издайнически разтегна лицето ѝ. — Трябва да е от чистия въздух.

— Нищо чудно — съгласи се Скот, макар и двамата да знаеха, че свежият въздух едва ли е истинската причина за сънливостта ѝ.

Щом се прибраха, Дори се извини и отиде да си облече халата. Не искаше да признае пред Скот, че коланът на панталоните я стяга неистово. Когато влезе в дневната, Скот гледаше футболен мач по телевизията.

— Трябваше да ми кажеш, че ще играят „Алигаторите“. Можехме да пропуснем киното и да видиш и първото полувреме.

— Много по-важно за мен от всеки мач е да бъда с теб.

— С изключение на срещите на „Алигаторите“ — не мирясваше Дори. — Или пък мача между „Алигаторите“ и „Семинолите“.

— Там ще отидем двамата — отвърна Скот и отпусна ръце върху раменете ѝ.

— Татко още не може да свикне, че седя сред привържениците на „Алигаторите“ — продължи Дори. — За него е равносилно на дезертиране в Русия.

— Започваш да проглеждаш. Но ако преминеш от „Алигаторите“ към „Семинолите“, това наистина ще е равносилно на дезертиране в Русия.

— С нищо не си по-добър от него. И двамата сте като хлапета, стане ли дума за съперничеството между университетите.

— Нали знаеш, че „Алигаторите“ ми плащат.

— Теб дори мога да те разбера, тъй като почти не си се разделял с университета. Но татко е завършил образованието си още преди да се родя, и до ден-дневен не може да изрече думата „Алигаторите“, без да добави „проклетите“.

— Обзалагам се, че и моето име в неговата уста винаги се съпътства с „онзи проклет Алигатор“.

— Знаеш, че винаги го казва с обич, въпреки връзките ти с онова незначително учебно заведение в Гейнсвил — промълви Дори и се намести по-удобно до него, така че главата ѝ се отпусна на гърдите му.

— Каза ли им? — попита боязливо Скот.

— Не — обади се сънено Дори. — Не можех да им съобщя, преди да съм казала на теб.

— След като им съобщиш, баща ти вероятно ще започне да прибавя към името ми и други цветисти епитети. Тогава Алигатор ще се превърне едва ли не в ласкателство.

— Цялото ми семейство знае за отношенията ни. Никога няма...

— Едва ли ще заподскачат от радост.

— В началото ще са изумени — продължи Дори. — Точно както сме в момента двамата с теб. Но като поразмислят...

— Като поразмислят, страшно ще се ядосат, но не на теб.

— Няма да се ядосат — изправи се Дори на колене и допря връхчето на носа си до неговия. — Казах ти, ще се изненадат, но когато обмислят всичко спокойно...

— И все пак аз съм човекът, заради когото си в това положение.

— Само това ли ти идва наум? — почти извика младата жена. — А всичко, което ни свързва? Не сме се срещнали само за една нощ или

колкото да задоволим каприза си...

— Така е.

— Тогава не желая да говориш за... за все още нероденото дете по този груб начин.

— Дори, само изказах мнението си за реакцията на родителите ти. Не разчитай, че майка ти ще се залови веднага за куките.

Дори искрено се засмя, отчасти горчиво, отчасти с недоверие.

— Хване ли куките, майка ми ще бъде истинска заплаха за обществото.

— Нямах намерение да се шегувам.

— И да си имал, опитът е неуспешен.

Известно време не откъсваха очи един от друг. Най-накрая Скот прокара пръсти през косата си и въздъхна тежко.

— Как се объркаха нещата, Дори? Толкова ни беше хубаво! Защо трябваше да ни се случи?

След дълго мълчание Дори се изправи и хладно заяви:

— Изморена съм, Скот. Тази вечер ще си легна рано.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Догледай си мача. Надявам се „Алигаторите“ да победят.

Никой от тях не пожела лека нощ.

Рано на другата сутрин Скот седеше на стола пред тоалетката на Дори и внимателно наблюдаваше спящата млада жена. Колко крехка и безпомощна му се виждаше, свита в широкото легло. Опитваше се да открие някаква промяна в лицето ѝ, нещо, което да подсказва, че е бременна. Ала беше твърде рано. Сънят дори бе заличил тъмните кръгове под очите ѝ. Пред него бе Дори — онази Дори, в която се бе влюбил на кораба.

Господи, простена той в душата си. Защо трябваше да се случи? Какво да прави оттук нататък?

В този миг тя отвори очи и погледите им се срещнаха.

— Добро утро, сънливке — обади се мъжът.

— Колко е часът?

— Десет и половина.

— Защо не ме събуди?

— Имаш нужда от сън.

Думите от снощния им разговор нахлуха в главата на Дори и бързо пропъдиха и последните следи от съня. Тя отпусна клепачи.

Мислите все така упорито се гонеха в съзнанието ѝ и тя рязко отвори очи.

— Пак ли ще обядваме и закусваме едновременно?

— Единият от нас умира от глад — изсумтя комично Скот.

— Ще бъда готова след двайсет минути.

— Докато те чакам, ще прегледам комиксите — рече той и се изправи. Ръката му бе на дръжката на вратата, когато чу въпроса на Дори:

— Спечелихте ли снощи?

— Да — без всякакъв ентусиазъм отсече той.

Въпреки невероятния си апетит и изобилието от плодове, зеленчуци, колбаси, хляб и всякакви видове сирена, това бе най-тъжната закуска, която Дори трябваше да издържи. Скот бе не по-малко нещастен и само от време на време хапваше сякаш насила, свъси замислено вежди при първата глътка кафе. Опитите им за непринуден разговор угасваха още в зародиш, което още повече засилваше смущението им.

Дори изпусна голяма капка желе върху полата си. Скот така и не разбра как обърна чашата си с кафе и безуспешно се залови да попива кафявата течност, заляла бялата ленена покривка.

— Искаш ли десерт, или предпочиташ да си тръгваме, преди да сме обърнали някоя и друга маса за сервиране?

— Предпочитам да си вървим, тъй като не виждам на масата да остана нещо, чийто цвят да подхожда на лекето от желе.

Мълчанието в колата още повече им тежеше. Дори въздъхна тъжно и Скот улови пръстите ѝ. Нежно ги притегли на бедрото си. На един от светофарите се наведе и целуна следите от сълзи по страните ѝ.

Излязоха от колата на паркинга пред къщата и Скот прегърна Дори. Тя обви ръце около врата му така отчаяно, сякаш току-що я бе спасил от пламъците на горяща сграда. Притиснати един към друг, те се запътиха към вратата на жилището ѝ.

Вътре двамата страстно впиха устни един в друг. Усетили бяха опасността да им се изплъзне нещо много скъпо и най-неочаквано осъзнаха, че все още могат да го спасят.

— Не мога да си тръгна, без да сме се любили още веднъж.

В пълен синхрон двамата се отправиха към спалнята и по пътя припряно сваляха връхните си дрехи. Скот обгърна с поглед полуголото ѝ тяло и целувайки я, разкопча сутиена ѝ. Обгърна с длани гърдите ѝ и за своя изненада усети, че Дори трепна и леко се отдръпна. Той изненадано я погледна.

— Малко по-чувствителни са — промълви тя. — Но това е нормално. Просто... бъди по-нежен.

Той я поведе към леглото и двамата се отпуснаха един до друг. Скот нежно целуна гърдите ѝ, усети как тялото ѝ се извива към неговото, пръстите ѝ се впиха в гърба му. Нетърпеливо свали с нейна помощ останалите ѝ дрехи и проникна в нея. Преплетените им тела се движеха в свършен синхрон, докато силните тръпки на екстаза разтърсиха мъжа. Сърцето му биеше учестено. Когато се поуспокои, той обгърна лицето ѝ с длани.

— Даваш ли си сметка, колко изключителна жена си?

— Преживяването е изключително само с теб — вече бе сигурна, че за нищо на света няма да убие детето му.

Той се наведе над нея и покри с нежни целувки лицето ѝ, сетне бавно плъзна ръка по тялото ѝ. Страстните милувки я възбудиха, тялото ѝ конвулсивно се заизвива, пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му. Мъжът впи устни в нейните и тялото ѝ изведнъж застина. Дори тихо изстена, а после удоволствието я разтърси и бавно я погълна в томителния си водовъртеж.

Постепенно дишането ѝ се успокои. Последната ѝ разумна мисъл, преди да потъне в сън бе, че такава свършена наслада може да донесе само още по-голяма наслада.

Дори се събуди от трепетното усещане за кратки докосвания до клепачите ѝ. Когато отвори очи, зърна усмивката на Скот.

— Заспала съм — промълви тя.

— Не исках да те будя, но е почти четири.

— Четири? — не повярва на ушите си тя. — Не е възможно. Колко съжалявам, Скот. Времето...

— Няма нищо, нали бях до теб.

Той се размърда и Дори усети възбудата му. Погали го и долови въздишката, откъснала се от гърдите му. Желанието завладя и нея. Младата жена впи устни в неговите и го притисна с тяло. Усети как той проникна в нея, обхвана бедрата ѝ и наложи ритъма.

Скот почувства как тялото ѝ се стегна за миг, а конвулсиите на екстаза го възбудиха неимоверно. Той властно я прикова под себе си и с дива страст я люби, докато удоволствието го погълна.

Дълго време след като се отпусна до нея, и двамата мълчаха. Най-сетне, събрал сили, Скот седна на ръба на леглото.

— Няма нужда да ставаш — обади се той.

— Не бих могла, дори да искам — усмихна се тя едва-едва.

Скот си взе душ, донесе ѝ неделния вестник и нежно я целуна по челото.

— Ще се видим след две седмици.

Дори само кимна от страх, че ако се опита да каже нещо, гласът ѝ ще издаде мъката, която я задушаваше. Тя преглътна буцата в гърлото си и успя да извика името му. Мъжът спря на вратата и се обърна. Едва сега Дори разбра, че няма какво да му каже. Гледаха се сякаш цяла вечност, след което почти едновременно се обадиха:

— Дори...

— Скот...

Той прокара ръка през косите с тежка въздишка.

— Всичко ще бъде наред — продължи тя. И отново замълча.

— Да, разбира се — раменете на Скот видимо увиснаха. — Е, аз...

— Ще се видим след две седмици — предаде се Дори.

— Дори... — не се решаваше да тръгне младият мъж.

— Моля те, просто си тръгни.

Скот сякаш се боеше да прекрачи прага, да не би от това да зависи животът му. Най-сетне, събрал сили, направи решителната крачка и подхвърли:

— Довиждане.

ПЕТА ГЛАВА

Бременна. Затворен в колата насаме с тази дума, Скот се отправи в дългото си пътешествие към дома. За него тя носеше стотици неприятни асоциации. За нищо на света не можеше да я свърже с Дори. Още по-малко със себе си, Скот Роланд младши. Не може да му се е случило. Толкова внимаваха. Прекалено хубаво бе всичко между тях, за да се провали от този неприятен „инцидент“.

Бременна. Колкото и да засилваше звука на касетофона в колата, той не можеше да замъгли значението ѝ. Не ставаше дума за досадна грешка, нито за глупава шега. Дори беше бременна. И той беше отговорен за това. И какво щяха да правят?

Неволно в съзнанието му изплува спомен за първия път, когато бе чул тази дума. Тогава тя бе раздрала неговия свят. Майка му крещеше нещо на баща му, а и той не ѝ оставаше дължен. Скот бе седемгодишен, когато слушаше разтреперан виковете. Преди време майката на неговия приятел Алвин беше бременна и сега Алвин имаше брат. И Скот ли щеше да има брат?

Едва ли. Майката на Алвин беше щастлива, не се караше. При това Скот чуваше да споменават и друга дума — грозна, злокобна, която накара детето да се разтрепери още повече. Развод. Скот лежеше и се боеше да помръдне дори, та да не изпусне нещо, което би му помогнало да осъзнае какво става.

Мина много време, няколко дълги месеци, които за едно дете са равносилни на цяла вечност, преди момчето да разбере смисъла на този скандал. И макар да не проумяваше напълно нещата, с безпогрешна интуиция бе разбрал, че нещо застрашава самите основи на живота му.

— Баща ти замина — подхвърли майка му, когато на следващата вечер баща му не се прибра от работа.

— Къде замина?

— Замина завинаги — с нескрита горчивина поясни майка му.

Дни по-късно Скот се претраши и попита:

— Умрял ли е татко?

— Къде такъв късмет? Ако беше умрял, щяхме да получим поне застраховка и нямаше да се налага да си търся работа.

— А ще го видя ли някога пак?

— Ако той пожелае, може и да ти разреши.

Един петък следобед две седмици по-късно баща му го чакаше пред училище. Скот бе невероятно щастлив, че баща му е жив и здрав. Хвърли се в прегръдките му, обви ръце около врата му и неспирно повтаряше:

— Много ми беше мъчно за теб, татенце!

— Идвам с добра новина — рече баща му. — Ще прекараш почивните дни с мен.

Така и стана. Майка му бе приготвила малък куфар с дрехи, макар да бе показала, че с неохота се съгласява Скот да гостува на баща си.

— Ето тук живея сега — каза баща му и го въведе в апартамент с толкова малки стаи, че на Скот му заприлича на къща за кукли. Голямата изненада дойде, когато се появи Мелинда — млада жена с къдрава руса коса, която миришеше на парфюмерийните щандове пред входа на супермаркета.

— И Мелинда живее тук — каза бащата на Скот.

Момчето стисна подадената ръка, но се смути. Благодарение на вродената си деликатност издебна миг, когато остана насаме с баща си и едва тогава попита:

— Повече от мама ли харесваш Мелинда?

— Обичах майка ти, Скот, но... и двамата много се променихме от времето, когато се оженихме. Сега се стремим към различни неща. Преди работехме заедно и сякаш се интересувахме от едно и също. Не предполагах, че така ще се получи, сине. Понякога нещата не зависят от нас. С Мелинда имаме повече общи интереси.

Скот правеше всичко възможно да се държи като голямо момче. Никак не искаше да плаче. Ала усети влагата, обляла страните му, и изтри сълзите с опакото на ръката си.

— А повече ли я обичаш от мен? И затова ли предпочиташ да живееш с нея тук?

Баща му го прегърна.

— Обичам те, Скот, и никога няма да престана да те обичам. Двамата с майка ти не можем да живеем заедно, но това не означава, че с теб няма да бъдем приятели.

Скот изпита внезапно облекчение от чутото.

— Можеш да идваш винаги, когато пожелаеш — продължи баща му. — Ще прекарваме времето заедно. Какво ще кажеш?

— Мелинда винаги ли ще е тук?

— Тя живее тук, Скот — поясни баща му. — А и много ѝ се иска да се сприятелите — баща му замълча, като внимателно следеше реакцията на сина си. — Понякога ще излизаме само двамата, по мъжки. Ще играем с топка или нещо подобно. Какво мислиш?

Скот кимна само защото знаеше колко разочарован ще бъде баща му, ако не се съгласи. Само че никак не беше убеден, че Мелинда гори от нетърпение да се сближи с него. Сигурен бе дори, че изобщо не го харесва.

Когато се прибра, разказа на майка си за младата жена и тутакси съжали.

— Значи срещна се с онази уличница — развика се тя. — И сигурно е красива.

Че „уличница“ е грозна дума разбра от начина, по който майка му я изрече. За да не я ядоса още повече, предпочете само да свие рамене.

Внезапно майка му вирна глава и го изгледа особено.

— Приличаш досущ на баща си. Интересно дали и копелето ще е негово копие.

Още една нова дума. Много по-късно Скот свърза думата с надуващия се корем на Мелинда, която беше бременна. Затова беше и „уличница“.

Но това бе версията на майка му. Според баща му ситуацията беше много по-различна. Той заяви, че Мелинда е красива мила жена, че бебето им не е незаконно, защото щом получи развод, той веднага ще се ожени за нея. Това се случи два дни преди да се роди дъщеричката на Мелинда.

Момчето скоро се научи да пази мнението си за себе си. За дете, разкъсвано между враждуващи родители, принудено да бъде свидетел на саморазрушителните им действия и готово на всичко, за да запази любовта на своя баща, наистина няма друг изход.

Бременна. Също както преди двайсет години думата ехтеше в ушите му, ехтеше заплашително — мощно и разрушително както винаги.

Доктор Латам завършваше обичайните процедури по прегледа на Дори, която лежеше на специалната маса.

— Имате ли някакви проблеми?

— Не. Нищо особено. Само дето се изморявам доста бързо.

— А как се справяте със сутрешното неразположение?

— Пристъпите позачестиха напоследък, но се понася.

— Бих могъл да предпиша хапчета, но предпочитам пациентките ми да не взимат лекарства. Ето защо по-добре е да минете без тях. Казахте ли вече на бащата?

— Да — лицето на Дори видимо пребледня.

— Е?

— По всичко личи, че в тази работа ще бъда соло — отвърна Дори.

— Ще продължим разговора в моя кабинет, когато се облечете — заключи той, преди да излезе от стаята.

Ама че обноски, помисли саркастично Дори, докато се измъкваше от специалната роба за прегледи.

След няколко минути седеше пред бюрото на своя лекар.

— Остават ви две седмици до края на третия месец — започна доктор Латам.

— Това е критичният момент, нали. Ако досега не съм имала проблеми, това означава, че всичко може да продължи все така спокойно.

— Очевидно четете подходяща литература — отбеляза лекарят.

— Прозвуча като обвинение. Но единственото, което ме интересува, е какво става с тялото ми. Това тревожи ли ви?

— По-важно е вас какво ви тревожи.

— Не разбирам какво целите, доктор Латам?

— Дори, вие очевидно се интересувате от своята бременност. За мен е важно да зная ясно ли ви е какво ще правите и с крайния продукт. Споменахте, че в тази бременност вие сте... Как беше онази остроумна дума, която употребихте... Да, соло.

— Според мен не одобрявате факта, че не съм омъжена. Вие сте мой доктор, а не мой изповедник! Какво право имате...

— Хей... — лекарят вдигна ръка. — По-спокойно! По-добре ме изслушайте, преди да прочетете правата си. Твърде малко ме интересува как живеете — омъжена, неомъжена или със седем джуджета.

Дори се опита да бъде търпелива. Този човек ѝ бе препоръчала приятелка, която бе негова пациентка от години. Дали не бе по-разумно да потърси по-млад лекар, с по-модерни схващания за живота?

Сякаш прочел мислите ѝ, той се обади.

— Отлично разбирам какво мислите, но толкова време вече се грижа за бременни жени и съм наблюдавал хиляди в хиляди различни ситуации. Ето защо, ако ми позволите да споделя своя опит... — тя само кимна и възрастният мъж продължи: — Твърде умна сте и очевидно сте готова да посрещнете трудностите. В момента да си бременна е истинско приключение, а при това и неомъжена е голямо предизвикателство. Когато дойде момента, в който няма да виждате пръстите на краката си и разберете, че се налага да се справяте с бебе, непременно ще се появят и други мисли. Ще ви обземе паника и непременно ще пожелаете да бяхте помислили навреме, когато не е било така късно.

— Грешите — прекъсна го Дори.

— Така ли? Съобщили сте на бащата с дълбокото убеждение, че той ще пожелае да се ожени за вас и ще поеме ролята на родител. Но той не го е сторил. Повярвайте ми, щом не е поискал да я поеме от първия миг, няма да се включи в отбора ви и по-нататък.

— Това не ме интересува — обади се Дори. — Мога да се грижа за бебето. Много жени гледат децата си сами и ще се справя по-добре от доста от тях. Мога да си позволя да създам дом за това дете.

— Прекарвали ли сте продължително време около по-малко дете?

— Да, с малката ми сестра.

— Колко по-малка е от вас?

— Пет години.

— Този опит не е достатъчен, за да си дадете ясна сметка какво ви очаква. Самата вие сте били дете, когато тя е била бебе. Някакви племенници? — Дори поклати глава. — Не е зле да си помислите все

пак. Вземете да гледате нечие бебе за няколко дни и така ще добиете по-добра представа за онова, което реално ви очаква. Това не е игра на кукли. Да си родител означава да си двацет и четири часа отговорен. Не може да оставите само едно дете, защото имате дело в съда или важна среща.

— Не съм толкова наивна, доктор Латам. Аз не съм плиткоумна ученичка, на която ѝ се е приискало да си има жива кукла. Биологичният ми часовник ясно отмерва времето...

— Има толкова чудесни години пред вас. Паниката не е достатъчно основание, за да имаш дете.

Дори усети как гневна червенина облива лицето ѝ. Какво му дава право да подлага на съмнение нейното собствено решение? За какъв се мисли?

— Опитвам се само да ви опиша реалностите, млада госпожице. След не повече от две седмици няма да имате възможност да се върнете назад. В момента абортът ще бъде проста и сигурна процедура.

Сълзи опариха очите на Дори. Нямаше сила, която да я задържи повече на стола, и младата жена скочи на крака.

— Не желая аборт. Дори Ско... бащата прие с искрено облекчение решението ми да не правя аборт.

— Ако той знае за детето и е решил да ви остави „соло“, в такъв случай явно отстъпва правото за решение на вас.

— Той има далеч повече право на мнение от вас — изсъска Дори.

— Не бих бил толкова сигурен — не мириясваше доктор Латам. — Изпитал е облекчение заради собствената си съвест. А аз мисля за вас и за всичко онова, от което това дете ще ви лиши. Докато неговият живот едва ли ще се промени значително. Вие сте тази, която ще трябва да се приспособява към всичко.

За първи път Дори не успя да измисли отговор. Изтощена, тя се отпусна обратно в стола.

Лекарят излезе иззад бюрото си и застана пред нея, вперил поглед в лицето ѝ.

— Ако миналия месец бяхте дошли при мен, изгаряща от нетърпение да чуете вестта, че сте бременна и се бяхте зарадвали от положителния ми отговор, нямаше да си позволя да ви давам каквито и да било съвети. Но вие бяхте стресната и не бих казал, че преливахте

от радост. Вие не сте решили да запазите бебето. Просто се боите да се откажете от него — мъжът мина зад нея и опря длани на раменете ѝ. — Две седмици, Дори. Не аз определям сроковете, а природата. Трябва да помислите. Обстойно и задълбочено. Не бързайте да тичате при въздържаия се от участие баща. Става дума за вашето собствено тяло и решението нека бъде ваше. Вероятно напразно говоря всичко това, сигурен съм, че сте доста надъхана от феминистична пропаганда.

Докато се опитваше да отключи вратата на колата си, Дори забеляза, че ръцете ѝ треперят. Не можеше да определи какво изпитва — унижение или гняв. Радваше се, че бе определила час при лекаря в късния следобед и не трябваше да се връща в кантората си. Копнееше да се прибере у дома, да се потопи в тишината на своя апартамент.

Щом пристигна, заключи вратата след себе си. Изрита обувките си и бързо свали всекидневните си дрехи. Ненавиждаше съзливостта на всяка бременна, но този път страшно ѝ се искаше да се разплаче.

Заслуша се в познатите шумове — бръмченето на хладилника, пускането и спирането на водата в някой от съседните апартаменти, последвано от характерното гъргорене на тръбите.

Дори се опита да си представи какво би било, ако това тихо и спокойно нейно убежище, което тя наричаше свой дом, се изпълни с шумовете на едно дете. Викове, падания, блъскане и тракане на играчки, свистенето на пералнята, натъпкана с бебешки дрехи.

Прочутото топуркане на малките крачета, помисли си тя, опитвайки да се надсмее над собствената си наивност. Тръпки на паника полазиха по гърба ѝ. Готова ли беше? Щеше ли спокойно да приеме нахлуването на малкия човек в мирния свят на подредения ѝ живот? Заета с кариерата си, тя нямаше време да приеме, когото и да било в дома си. Скот бе единственият човек, посещавал я сравнително редовно.

Скот. Внезапно изпита силен копнеж. Искаше да поговори с него, да чуе гласа му, да почувства топлината му. Случвало се бе да се чуват по телефона между две срещи, ала често, заети с всекидневните си задължения, пропускаха да го сторят.

Гореше от нетърпение да чуе какво мисли за нейната бременност, успял ли е да осъзнае факта. Ала чудесно знаеше, че е най-добре да му даде време. Скот бе от хората, които трябва добре да обмислят нещата.

Тя вдигна слушалката и набра номера на фирмата му. Отговори съдружникът му Майк и сякаш се изненада, че чува гласа ѝ.

— Днес следобед е в университета. Нали знаеш? Четвъртък е.

— Да, разбира се — отвърна Дори. — Много бях заета напоследък и съм забравила какъв ден сме.

— Ще успееш да го хванеш след часовете в кабинета му. Ако искаш и аз мога да опитам. Ще му предам да ти се обади.

— Няма нужда. Ще го потърся довечера вкъщи.

— Не е нещо спешно, нали?

— Не, не. Ни най-малко — само дето на карта са поставени животът ни, любовта ни. Детето ни.

— Как е времето в Талъхаси? Онзи облак горещ въздух още ли мъчи столицата на щата?

— Все още — успя да се засмее Дори. — Политиците също добавят своя дял.

— Ще дойдеш в края на седмицата, нали?

— Надявам се — защо не е сигурна? Само преди минута се готвеше да събере багажа си.

— Кажу ми на Скот, че много ще се радваме да ви видим у дома. Сюзан често повтаря, че се е затъжила за теб.

— Чудесно би било да ги видя — нея и бебето. На колко месеца стана?

— Девет и половина.

— Сигурно е пораснала.

— Опитва се да ходи.

— Колко ли е... интересна?

— Дори, добре ли си? Гласът ти е някак тревожен.

— Мисля, че може и да не успея да дойда — пречеа ѝ страхът, егоизмът, неувереността.

— Дано успееш. Скот те очаква с голямо нетърпение.

Дори едва се въздържа да попита дали Скот го е казал именно за края на тази седмица. Щеше ѝ се да поразпита повече за поведението на Скот напоследък. За малко да подхвърли: „Да е споменавал случайно, че съм бременна?“. Само че нямаше да е честно да цеди информация от съдружника и най-добрия приятел на Скот. Ето защо, преди да се сбогува, се ограничи само с:

— Може би ще се видим.

Затвори телефона, потисната повече от всякога. Потисната, уморена, объркана и... гладна. Твърде лошо ѝ бе тази сутрин, за да хапне, а на обяд беше много заета и напълно забрави, че не е яла. Сега обаче, въпреки вълненията, усети, че умира от глад.

В хладилника не видя нищо привлекателно, ето защо нахлузи широки джинси и дълга свободна риза и излезе да търси къде да хапне.

Докато обмисляше в каква посока да поеме, неочаквано пред нея изникна голяма реклама на „Макдоналдс“. Пред ресторанта имаше детска площадка, на която няколко хлапета се катереха по ярко боядисаните стълби. Дори рязко зави и вкара колата в паркинга.

Инстинктивно търсеше места, където можеше да наблюдава повече деца. Навсякъде седяха множество родители и деца. Жената на опашката пред нея притискаше хленчецо хлапе и докато поръчваше, се опитваше да надвика останалите си две деца.

Над рамото на майка си хлапето впери в Дори любопитни тъмносини очи. Изражението на малкото чипоносо лице бе наситено с очакване.

Дори неволно му се усмихна. Детето отвърна на усмивката ѝ. В този миг тя страстно поиска да го прегърне и да го притисне до гърдите си. Желанието бе толкова силно, че остави в устата ѝ вкус на метал. Очевидно това е майчински инстинкт, помисли си тя. И сама се удиви на обзелото я вълнение. По-големите деца започнаха спор кое да вземе подноса и майката, заела позицията на рефер, се извърна и поведе цялото семейство.

Младото момиче зад щанда попита Дори какво ще иска и тя по навик изреди нещата, които винаги поръчваше като студентка. Поискка да знае само какви салати имат. Докато чакаше да проверят, с крайчеца на окото си забеляза, че към шумното семейство се присъедини и бащата.

— Какъв е проблемът? — попита той. Децата отговориха в хор, но той очевидно имаше опит и бързо схвана какво ги вълнува. Връчи на всеки от тях по една кутия с храна и без много приказки им посочи местата за сядане. — Хайде, намерете маса — намигна усмихнато на жена си и протегна ръце към хлапето в ръцете ѝ. — Ела тук, Джоуи.

Джоуи, малкият хитрец, мина в ръцете на баща си, докато майката взе подноса и последва съпруга си. Мъжът бе съвсем

обикновен, възпълен, но приятен на вид. Истински властен баща, който умее да се разпорежда.

О, Скот, никога досега не бях си го помисляла, но ти би бил чудесно татенце. Самата Дори бе израсла с баща, а не с татенце. Бяха я обичали и уважавали, без да я глежат. Мисълта за баща ѝ, съдията, именно тук в „Макдоналдс“ беше толкова комична, колкото и идеята майка ѝ да хване куките, за да изплете бебешки терличета.

Бащата на Скот беше татенце. Объркването в живота му бе настъпило единствено от старанието да е лоялен към различни жени. Иначе никога не би наранил толкова силно Скот. Само човек, способен да предизвика толкова любов, е в състояние да нарани дълбоко. Дори се бе срещнала само веднъж със Скот Роланд старши и бе поразена от тъгата, която се излъчваше от цялото му същество. Изглеждаше далеч по-възрастен за годините си и раменете му видимо бяха прегърбени.

— Заповядайте — чу тя гласа на момичето зад щанда.

Дори пое подноса и се настани на маса за двама до прозореца, който гледаше към детската площадка. Опитва хамбургера със сос от хрян и усети отдавна забравения вкус на любимата си студентска храна. Пържените картофи бяха пресни и топли. Докато отваряше пликчето с подправката за салатата, мислено се поздравя за чудесното хрумване да се отбие именно тук. След няколко минути погледът ѝ се спря на децата отвън. Загледа се в дрехите им, в съсредоточените личица, в начина, по който разговаряха, заобиколени от родителите си. Даде си сметка, че малчуганите са самостоятелни личности, всеки със своите дадености и път за развитие. Каква огромна отговорност е да дадеш възможност на едно същество да се развива в посоката, за която е родено, и в същото време да му помогнеш да даде най-доброто от себе си. Мисълта за това сякаш отрезви Дори. Тя неволно отпусна ръка върху корема си. Мъничкото същество, което сега бе там, едва ли тежеше повече от двайсет-трийсет грама, но бе на сигурно място сред топлата течност, която природата бе приготвила за него. Щеше ли да успее да го опази по-късно, когато то напусне своето прикритие и се появи на бял свят? Щеше ли да се справи сама?

Приключила с храната, младата жена изхвърли опаковките и салфетките в кошчето и излезе на площадката. Тук масичките бяха ниски и с формата на цветя. Тя се настани до една от тях и отпи от

гъстия шейк. Малко момиченце дотича до съседната маса и тържествено обяви на жената, която седеше там с книга в ръка:

— Джени се пусна по пързалката.

— Да, видях я.

— Първо не искаше, но аз ѝ показах как.

— Видях, че ѝ помогна.

— Ще отида да ѝ покажа космическия кораб.

— Чудесно.

Момиченцето се напреди, докато задаваше въпроса си:

— Може ли да стоим тук още много, много дълго?

— Още само десет минути — засмя се майката.

— Но, мамо! Не е достатъчно, дълго.

— По-добре тичай да използваш времето, което ти остава.

— Но...

— Ре-бе-ка!

Ребека недоволно сбърчи нос, но се извърна и се затича към очакващото я по-малко хлапе. Миг по-късно двете тичаха към кораба.

— Това беше краткотраен бунт — подхвърли Дори към майката.

— Изумителни са, нали? — засмя се жената.

— И двете ли са ваши?

— Малката е моя племенница — поклати глава жената. — Живее временно с нас, докато родителите ѝ пътуват.

— Очевидно дъщеря ви я е взела под свое покровителство.

— Ребека смята, че Джени е една от куклите ѝ, която при това дори мърда. Ще я съсипе от грижи. Кое дете е вашето?

— Никое — сви рамене Дори. — Просто си мисля какво би било, ако имам дете.

— Сериозна стъпка — погледна я жената с интерес.

— Да, много сериозна. При това — необратима.

— Точно така — засмя се майката на Ребека. — Няма възможност за отстъпление.

— А вие трудно ли се решихте?

— Не. От години със съпруга ми желаем дете. Имах два спонтанни аборта и бяхме започнали да губим надежда.

— Истински кошмар.

— Страшно беше тогава — лицето ѝ се озари от усмивка. — Сега вече имаме Ребека и лекарите твърдят, че бихме могли да се

надяваме и за второ дете.

— На колко години е Ребека?

— На четири.

Момиченцата бяха влезли в космическия кораб и махаха с ръце през кръглия отвор. Майката им помахаше в отговор.

— Много е хубава — отбеляза Дори.

— Така е — усмихна се жената. — Правим всичко възможно да не я разглезваме.

— Майчинството ми се струва много сериозна задача — размишляваше Дори на глас. — Толкова решения трябва да вземеш!

— Права сте. Не е проста работа.

— Трябва да тръгвам — рече Дори. Искаше да остане сама с мислите си. — Надявам се, че... — не знаеше как да пожелае късмет за следваща бременност.

— Ако е писано да стане, ще стане — рече жената, доловила вълнението на Дори.

Думите ѝ, изречени с такава увереност и спокойствие, звучаха в ушите на Дори по целия път до търговския център, откъдето тя си купи няколко книги за бъдещи майки, след което продължи към апартамента си.

Ако е писано да стане, ще стане.

ШЕСТА ГЛАВА

Скот дори не остави слушалката между двата телефонни разговора. Натисна само копчето достатъчно дълго, за да прекъсне връзката с Майк, и припряно набра телефона на Дори. Откъслечни реплики от обаждането на Майк още звучаха в ушите му: „Вероятно няма нищо сериозно... Стори ми се някак разстроена... Реших да те предупредя, че се е обаждала...“.

Със свит от притеснение стомах той се отказа да чака след дванайсетото извънмяване. Къде си, Дори? Може би в болница? Той дълго стоя замислен зад бюрото си. Потупваше нервно с пръст стиснатите си устни, напълно забравил за студентите, които забързано минаваха покрай затворената врата на кабинета му. Дори, дано си до супермаркета, до химическото чистене, за чорапи или... където и да е, но не и в болница.

След последните часове за деня дворът на университета постепенно потъваше в сън като огромен изморен гигант. Стъпките на студентите ставаха все по-редки.

Вероятно няма нищо сериозно... Просто не се чувства добре... И въпреки всичко, загрижен от онова, което бе чул, Майк бе побързал да му позвъни и да му съобщи за обаждането. Скот твърде добре познаваше Дори, известна му бе нейната сдържаност. Никога не би казала на Майк, дори да се е случило нещо сериозно. И въпреки това се бе обадила в офиса в ден и час, когато чудесно знае, че го няма. Посегна отново към слушалката, но се отказа. Твърде скоро бе звънял. Ще почака малко.

Докато стоеше и бездействаше, мислите му се върнаха в миналото. Горчивите спомени от детството му го връхлетяха. Беше едва деветгодишен, но доста помъдрял за двете години, откакто баща му ги бе напуснал, когато дочу разговор на леля си с майка му.

— Бебе ли? Бет, да не си загубила ума си?

Изненадата в гласа ѝ привлече вниманието му. Скот напълно забрави за филма, който гледаше по телевизията. Не смееше да

помръдне от страх да не издаде интереса си към онова, което двете жени споделяха, седнали до масата в дневната.

Ако това беше вярно, то майка му е бременна. Той знаеше вече тази дума и всички неприятни усложнения, до които водеше. Това беше немислимо. Истинско предателство, което засенчваше за миг дори значението на неотдавнашната ѝ женитба. Момчето със затаен дъх очакваше да чуе как майка му ще отрече този факт и топката, свила се в стомаха му, ще се стопи.

— Не съм си загубила ума, Синтия. Този път няма да се оставя да ме изиграят.

— Забрави ли колко трудна бременност имаше със Скот? Спомняш си какво каза лекарят?

— Разбира се. Тъкмо затова и не посмях да родя втори път. И какъв беше резултатът — бащата на Скот ме напусна.

— Секретарката му завъртя главата и той се хвана на въдицата ѝ. Нямахме нищо общо с това, че не бива да имаш повече деца.

— Тази кучка сипе децата, като че е кобила за разплод, а Скот умира за тях. Сега с Мел ми се удава нова възможност и няма да повторя грешката със Скот. Мел иска деца.

— Щом въпреки риска за живота ти настоява за това, значи не е никакъв мъж.

— Не го познаваш.

— Боя се, че това се отнася и за теб. Срещна го преди колко... Преди три месеца ли беше? Мисля, че имаш капаци на очите, стане ли дума за този мъж.

— Представа нямаш какво значи да си сама, Синтия. Твоят мъж никога не е бягал от теб.

— Ако той те обича и ти — него, тогава нищо друго няма значение.

— А пък Скот...

— Ето че пак си дойдохме на думата. Няма ли да спреш да се състезаваш с новата жена на Скот? Толкова е безсмислено? Десет години е по-млада от теб, а и няма твоите здравословни проблеми. Опитах ли се да родиш, ще докажеш само, че си много глупава.

— Късно е вече.

Мравки полазиха по гърба на момчето. Не разбираше за какво е късно, но усещаше, че нещата не вървят добре.

— Бог да ти е на помощ — въздъхна леля Синтия.

Очевидно, задаваше се нов кошмар. Обзет от тревога, Скот се опита да забрави поне за малко трудната бременност на майка си и отново набра номера на Дори. Отново без резултат. Най-сетне реши да излезе да хапне с надеждата да се разсее.

Резкият звън на телефона събуди Дори.

— Да? — промърмори сънено тя.

— Дори... — гласът му звучеше тревожно.

— Ти ли си, Скот?

— Всичко наред ли е? От часове опитвам да се свържа с теб. Майк ми предаде, че си ме търсила в офиса. Споменала си, че може би няма да дойдеш тази събота и неделя.

— Чувствам се изморена. Според лекаря е нормално, но нямах желание да обяснявам на Майк — мислено тя копнееше той да спомене нещо за бебето, да изрази радостта си, че всичко е наред с него. — И честно казано, наистина имам нужда от почивка. Тичането и напрежението покрай имението на Бортън очевидно си казва думата.

Настъпи поредното дълго мълчание.

— Пътуването все още е рисковано, Скот... И моля те, кажи най-сетне нещо.

— Много ми липсваш, Дори. Искаш ли да дойда?

— Честно казано, като че ли е по-добре да не се виждаме. Ти също ми липсваш, но... Искам да говоря за бебето, а ти очевидно още не си готов. Пък и няма да издържа да се преструвам, че за мен това е без значение.

— Добре. Знаеш ли, най-щастлив се чувствам, когато са ясни нещата между нас. Сякаш гигантска скала се смъкна от гърба ми.

— Значи не се сърдиш?

— Разочарован съм, но не и сърдит.

А и все още не желая да говорим за бебето, мислено допълни Дори, а на глас попита:

— За Деня на благодарността ще заминеш при майка си, нали?

— Налага се.

— Надявах, че... — тя замълча. — Нали знаеш, когато всички от семейството ми са заедно, ще бъде най-подходящият момент да им

кажа. Мислех, че ако и ти си там...

— Не зная какво да ти кажа. Това си е твоето семейство.

И моето бебе, нали? — помисли си тя с горчивина. Моето, а не нашето.

— Сама трябва да решиш кога да им кажеш — продължи Скот.
— Ако изчакаш до следващото ми идване в Талъхаси, тогава ще им кажем заедно.

— Ще помисля...

— Дори...

— Скот...

Засмяха се едновременно, смутени и объркани.

— Ето че отново се държим като чужди — отбеляза Дори.

— Глупаво се получава, нали?

— Много. Скот, мили, толкова ми се иска да сме пак заедно, да лежим прегърнати и да не говорим за нищо.

— А не можем ли?

— Мисля, че вече ще ни е много трудно.

— Изглежда си права. Но още две седмици ми се струват като цяла вечност.

— Правило номер едно за двама влюбени, които живеят далеч един от друг: да не говорят за това.

— По дяволите правилата!

— Майк спомена, че си станал много затворен. Изглежда, докато си далеч от мен, се превръщаш в нацупен мърморко.

— Раздражителността е нормалната реакция на всеки мъж, подложен на въздържание.

— Тъкмо затова ще получиш допълнителна порция следващия път, когато останем сами.

— Двете седмици няма да ми се сторят по-къси от това.

— Не само ти ще се чувстваш самотен.

— Тогава защо, Дори?

— Единственият отговор на въпроса „Защо?“ е „Защото“. И двамата непрестанно ще чуваме онова, което не искаме да изречем.

— Не съм длъжен да се съглася, нали?

Не, разбира се. Искам да спориш с мен, умоляваше го мислено тя. Кажи ми, че си готов да говорим за бебето.

Дори вече съжаляваше, че се отказа от пътуването. Как може да се лиши от компанията на Скот през тези дълги свободни дни? В края на краищата какво толкова, като няма да говорят за детето?

— Ще бъде непоносимо дълъг уикенд — тъжно предрече Скот.

Дори реши да запълни времето със сън, четене, да се опита да се отпусне и спокойно да размисли. В този период на самоналожено уединение тя се изправи смело срещу суровата действителност. Скот винаги бе играл епизодична роля в живота ѝ. Той идваше при нея като случаен лъч светлина, процедил се между разлюлени клони на дърво и я заливаше със страст и любов.

Едно дете щеше да ограничи свободата, върху която се градеше връзката им. В опасност беше не любовта им, а схемата на отношенията им. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че независимо от това колко привързани са един към друг, постепенно ще започнат да се отчуждават и раздялата неизбежно ще дойде.

Усети, че за пореден път притиска с ръка утробата си, сякаш инстинктивно искаше да предпази мъничкото създание, чийто живот се зараждаше там.

Усещането ѝ за предстояща раздяла и катастрофа избухна с още по-голяма сила, когато следобед в събота местен цветар ѝ донесе дузина кървавочервени рози. Към букета бе прикачена картичка, на която непознатата ръка бе написала:

„С надежда, че скоро ще се почувстваш по-добре.

Скот.“

Постави цветята във ваза и най-неочаквано избухна в неутешими ридания.

Изтощена, след време се отпусна на канапето, без да откъсва поглед от цветята. До този момент бяха си купували и подарявали глупави смешни неща — картички, от текста, на които тя пламваше, дървени и плюшени играчки, памучни бонбони, магнити за хладилник, полски цветя, саксийки от супермаркетите, но не и червени рози. Жестът му ѝ се стори толкова официален и многозначителен, при това

тъй нетипичен за отношенията им, че за нея това означаваше началото на края.

СЕДМА ГЛАВА

— Бебе ли?

Докато наблюдаваше изненаданите лица на майка си и баща си, на брат си и сестра си, Дори си помисли, че появата на това бебе кара всичките ѝ близки да се държат като папагали.

— Бебе ли? Нищо друго ли не ви идва наум? — попита тя. — Няма ли някой да подхвърли: „Дори, това е чудесно!“.

Всички, с изключение на Сергей. Добрият Сергей, който излъчваше успех и сигурност, се изправи, доближи Дори и я прегърна.

— И кога да очакваме щастливото събитие? — попита той.

— В края на май или началото на юни — отвърна тя и с благодарност се притисна към него.

Съдията привърши с тъпченето на лулата си и промърмори:

— Значи доста скоро. Докъде си стигнала?

— Не знам дали разбирам за какво ме питаш — Дори недоумяващо погледна баща си.

Брат ѝ се засмя нервно и поясни:

— Татко пита кога ще бъде сватбата. Кога ще затегнете възела на вашата връзка със Скот?

Дори бе очаквала този въпрос, но не подозираше колко страшна ще бъде тишината, настъпила в очакване на нейния отговор. Младата жена пламна, навлажни пресъхналите си устни и най-сетне рече:

— Ние със Скот няма да се женим.

Баща ѝ хвърли лулата си в пепелника.

— Какъв страхливец се оказа този кучи син! Алигатор!

Дори понечи да отвърне, когато долетя тъничкият гласец на майка ѝ, прегракнал допълнително от вълнението.

— Но, Дори, как можа? Незаконно дете! Ще ме изключат от Музикалното дружество — тя замълча, после добави: — Няма да го преживея.

— Ти си една от създателките на Симфоничния оркестър в Талъхаси. И си много важна личност. Едва ли ще те накажат заради

неразумността на вече възрастната ти дъщеря. Особено след скандала с онази млада цигуларка преди няколко сезона.

— Тя стоя само една година в оркестъра — защити се госпожа Карол.

— Аз поне зная кой е бащата на моето дете, заченато с любов. Докато твоето протеже така си падаше по полицаите, че не знаеше кого от нощния патрул да посочи.

— Дори! — предупредително отекна гласът на майка ѝ.

— Достатъчно! — изръмжа бащата и добави: — Много важно, че знаеш кой е бащата, щом мерзавецът не иска да се ожени за теб.

— Татко, знаеш какви са отношенията ми със Скот.

— Само че сега си бременна. Винаги съм знаел, че нищо добро няма да излезе от връзката ти с този проклет Алигатор.

— Това няма нищо общо със съперничеството между университетите. А и ти харесваш Скот.

— Харесвах го — поправи я съдията. — Ала това бе, когато го мислех за истински мъж.

Аделина скочи от стола си и закрачи нервно напред-назад.

— Дано новината не стигне до Комисията по раздаване на стипендиите.

— А ти, братко? — обърна се Дори предизвикателно към Сергей. — Какво окуражително ще кажеш по повод неприятното събитие?

Младият мъж така и не намери думи, само нежно и с любов произнесе името ѝ.

Дори обиколи с поглед лицата на гневния си баща, на почервенялата от срам своя майка, на справедливо разгневената Аделина и изпълнения със съчувствие Сергей.

— Ще изляза да подишам чист въздух — рече тя и побърза да напусне стаята.

Постоя на верандата, загледана в розовите храсти на майка си. Макар да бе край на ноември, те все още бяха отрупани с цвят. Червените накараха сърцето ѝ да се свие. Скот. Може би трябваше да изчака момента, когато и той щеше да е с нея, и тогава да им съобщи. Нищо, така стана по-добре. От гърдите ѝ се отрони въздишка. Сякаш има подходящ момент, в който млада жена от порядъчно семейство да съобщи на близките си, че ѝ предстои да стане самотна майка.

Спомни си за предчувствието на Скот как баща ѝ ще посрещне вестта и слаба усмивка разтегна устните ѝ. Показа се, че той го познава по-добре от самата нея.

Изтощена, Дори се отпусна на близкия плетен стол. Взе възглавничката, оставена на седалката, и я притисна до гърдите си. От другия край на къщата прозвуча пиано, не мелодия, а акорди, последвани от гами. Не закъсня и гласът на Аделина, която следваше стриктно всекидневната си програма. Вероятно пред пианото седеше майка ѝ. Викове на футболни запалянковци се носеха от телевизора в кабинета. Позната до болка звукова какофония. Вратата на къщата се отвори леко и през цепнатината надникна брат ѝ.

— Искаш ли компания?

Милият Сергей. Дори мълчаливо потупа с ръка седалката до себе си. Известно време двамата мълчаха, заслушани в звуците, така характерни за дома на семейство Карол.

— Аделина е в добра форма — сухо отбеляза Дори.

— Нали не допускаш, че такава дреболия като Деня на благодарността ще наруши програмата ѝ.

— Трябва винаги да е във форма.

— За какво по-точно.

— За Метрополитен, разбира се.

— Или за следващия конкурс за мис Флорида. Който е значително по-рано — язвително подхвърли Сергей.

— Ставаш груб — рече Дори, но не се сдържа и се разсмя. — Добре че поне един от нас оправда очакванията.

Сергей игриво докосна с юмрук дланта на сестра си.

— Слушай, хлапе, вярно е, че не изпълнихме задачата, поставена ни с имената, но не бих казал, че двамата с теб сме неудачници.

— Кой можеше да предположи, че двама разкрепостени и свободомислещи хора, готови да кръстят децата си на Айседора Дънкан, Сергей Рахманинов и Аделина Пати, ще се окажат толкова... тесногръди и традиционни?

— Ти им сервира много сериозно предизвикателство, Айседора.

— И сега следва лекцията, че трябва да им дам време да свикнат, така ли?

Сергей остави риторичния ѝ въпрос без коментар. Мина доста време, преди да се обади отново.

— Дори? — сериозността в гласа на хирурга накара сестра му да вдигне очи. — Добре те познавам. Известно ми е твоето благородство, както и стремежа ти сама да решаваш проблемите си, но този път става дума за нещо сериозно. Ако искаш да уредя... Имам много добър приятел, при когото можеш да отидеш. Процедурата няма да има нищо общо с опашките в клиниките. Всичко ще стане съвсем дискретно в неговия кабинет.

— Много мило! — саркастично подхвърли Дори. — А най-важното е, че ще бъде дискретно.

Засегната дълбоко от това последно предателство, тя стоеше неподвижна, вперила немиждащ поглед напред. Знаеше, че при най-малкото движение ще загуби и последната капчица останало й достойнство и самоконтрол. Сергей сложи ръка върху нейната.

— Не ме докосвай, Сергей. Не ме докосвай!

— Исках само да ти помогна.

— Как можа? — погледна го тя в очите. — Помниш Юлий Цезар, нали? „И ти ли, Бруте?“ Точно така се чувствам в момента. И ти ли, Сергей?

— Исках да ти помогна — повтори брат й. — Нямах представа, че толкова държиш на това.

— Това ли? На какво ви учат в тези медицински факултети? Винаги съм мислела, че се набляга на живота, ала вече никак не съм сигурна. Първо — моят лекар, а сега и ти. Точно ти. Моят брат! Как можа да кажеш нещо толкова пренебрежително за своя бъдещ племенник или племенница?

— Съжалявам, Дори! — разпери ръце Сергей. — Сбърках. Сгрехих в преценката си. Ако искаш, отрежи ми главата, но в сърцето си съм напълно искрен. Ако искаш това дете, а това вече е очевидно, не е само чувството ти на задължение, то аз ще бъда най-добрият вуйчо, който едно дете може да си пожелае.

— Искрено ли говориш? — обърна Дори пълните си със сълзи очи към него.

— Разбира се, че съм искрен — той я прегърна през раменете и я притисна до себе си. — Ти си Айседора с двата леви крака, аз — Сергей, на чието ухо е стъпил слон. Трябва да се поддържаме, хлапе!

— И все пак е твърде тъжно, за да е смешно, нали? Двама успели в живота, които въпреки всичко се чувстват неудачници, защото не са

се родили с талантите, които биха отговаряли на имената им.

— Не се отчайвай — сви рамене Сергей. — Имаме и Аделина с надеждата за Метрополитен.

— Или състезанието за мис Флорида, което ще се състои порано.

Двамата се засмяха, но бързо станаха отново сериозни.

— Бяха доста сурови с теб — обади се Сергей.

— Лицемери! Реакцията им съвсем не би била същата, ако Аделина заявеше, че е бременна от онзи дилетант композитор, с когото излиза през последната година. Чувам дори припяването на мама каква прекрасна музика ще съчинява малкото дете.

— Нямах много високо мнение за младия маестро.

— Довери се малко и на моята преценка. Този надут претенциозен простак! Като си помисля колко дълго може да говори за възможностите, които съвременната класическа музика дава на младите творци, а композициите му са елементарни до немай-къде.

— За първи път те чувам да говориш така разпалено по проблеми на музиката.

— Музика ли? Боклук! Този Дон Жуан на съвременната симфония само чакаше да останем сами в кухнята, за да ме награби!

— Сериозно? — изкиска се Сергей. — Шегуваш се, нали?

— Докато мама мечтаеше в дневната за съвършения брак между малката й дъщеря и маестро, той в кухнята се опитваше да прелъсти по-голямата сестра. Ако тоя хлапак не направи кариера на диригент, то няма да е заради бавното движение на ръцете му.

— Господи, Дори, каза ли на Аделина?

— Луд ли си? Узнае ли, няма никога да ми проговори. Тя е гениална. Рано или късно ще й стане ясно с кого си има работа. Или поне ще се измори от тъпите му произведения. Заварила го бе да тананика една от своите творби на ухото на някаква арфистка в частна репетиционна зала. Позата била твърде необичайна — под арфата.

— Е, това вече си го измисли.

— Само епизода под арфата.

Мълчанието, възцарило се след последната й реплика, се проточи необикновено дълго.

— Ще видиш, че бързо ще свикнат. Татко си вилнее по принцип, а знаеш, че мама никак не я бива с бебетата.

— Не може да ги издържа повече от десет минути.
— С внуче може да издържи и дваисет.
— Дори с незаконно ли?
— Вझे ли го веднъж в ръце, няма да дава пукната пара за някакви си хартии и документи, чудесно го знаеш.
Дори вдигна глава.
— Ти като че ли взе да ставаш поетичен.
— По време на стажа ми по акушерство наблюдавах реакцията на много хора. Ще видиш, че и Скот ще се присъедини към групата.
— Много съм изплашена — промълви Дори. — Не заради бебето и не от бременността, а за Скот.
— Предполагам, ще кажеш „да“, ако поиска ръката ти.
— Стига основанието му да е от значение за мен.
— А бебето не е достатъчно основание, така ли?
— Не. Разбира се, мога да принудя Скот да се оженим. Но за нищо на света не бих искала да стане по задължение. Искам той да пожелае да се ожени за мен.
— Така както ти искаш бебето, нали?
— Да, така искам и Скот — тя склони глава на рамото на брат си. Вдигна очи към лицето му. — Ти си мъж, кажи ми... много ли искам?
— Моето мнение е без значение, Дори. Ти си моята по-малка сестра. Искам да получиш всичко, което пожелаеш, независимо какво е то. Дали искаш много или малко от Скот, ще трябва да уточниш с него.
— Страшно ми помогна, няма що.
— Забравяш, че аз не съм психиатър, а хирург, но ако това може да ти послужи за успокоение, предричам, че появата на бебето ще ускори събитията.
— Едва ли се искат големи способности за подобно предсказание.
— Искаш ли и друг път да поговорим?
— Последните три дни бяха най-самотните в моя живот. Непрестанно размишлявах. И до припадък да обсъждаме нещата, това няма да помогне.
— Слава Богу! — въздъхна Сергей.
— Искам да говоря за бебето — продължи Дори. — Прочетох няколко книги. Знаеш ли, че когато се роди дете, родителите броят пръстите и на ръцете, и на краката, за да са сигурни, че си има всичко.

— Смешно е наистина.

— Напротив. На мен ми харесва. Открих например, че моето съвсем мъничко бебе вече си има пръсти и дори нокти. Можеш ли да си представиш? Защо се хилиш?

— Защото си смешна. Забавлява ме начинът, по който като булдозер вървиш в този живот. Виждал съм жени, омагьосани от факта, че са бременни, но никоя не се е прехласвала така по ноктите на произведението си.

— Нали говорим за моето дете?! — настойчиво го погледна Дори.

— А сега нека поговорим за нещо, което наистина е от значение за рода Карол — смени темата Сергей. — Как смяташ да кръстиш детето?

— Ако е момче, ще бъде Хладилник. Ще играе в отбора на „Алигаторите“ и ще е първият Алигатор, спечелил наградата „Ломбарди“. Ако е момиче...

— Замълчи — простена Сергей. — Загубих интерес.

Денят след празника не започна твърде обещаващо за Дори. Още със събуждането започна да ѝ се гади и се наложи да изтича в банята, където прояви усърдието на кандидат за Книгата на Гинес. Трябва да е от ноктите, помисли си тя, докато стенеше под влажната кърпа, с която покри лицето си. Колко щяха да са доволни роднините ѝ, ако я видеха в това състояние.

Към единайсет събра сили да вземе душ и да се облече, ако старите джинси и широката риза можеха да се нарекат облекло. Опита се да лакира ноктите си, но така ѝ прилоша от миризмата, че се отказа. Включи телевизора, но нищо не можа да задържи вниманието ѝ, освен някакво предаване за многоженството. Участваха две групи — двама мъже и една жена, две жени и един мъж. Обсъждаха въпросите за верността, бисексуалността и за нетипични семейни структури. Дори гневно натисна копчето на дистанционното управление и изключи телевизора. Как ли пък не!

Ако успее да стигне до олтара със Скот, никога не би го делила с друга жена, да не говорим за мъж.

Опита се и да чете, но така и не успя да се съсредоточи. Реши да поспи и тъкмо се унасяше, когато телефонът извън — оказа се грешка. Набра телефона на Скот, но отсреща никой не вдигна слушалката. Можеше да поработи, но нямаше никакво желание. Можеше да отиде и на кино, но и за това не й стигнаха силите.

Не беше изморена — напротив, чувстваше се отпочинала, ала нямаше настроение за нищо. Беше емоционално изчерпана. Нищо чудно нарушаването на ритъма в сексуалния живот да си казваше думата.

Когато до съзнанието й стигна звукът от звънеца на външната врата, в първия миг реши да се престори, че не чува. Положително беше съседката от долния етаж госпожа Уисконт, която й носеше нещо. Възрастната жена не пропускаше да приготви сладкиш, бисквити или торта за големите празници. Изпълнена със самосъжаление и справедливо усещане за изпълнен дълг, Дори се отправи към вратата. Щом госпожа Уисконт можеше да е толкова щедра, то Дори бе длъжна да приеме жеста й и да изслуша поредния бюлетин за децата и внуците на старицата.

Толкова сигурна бе кого ще види, че когато отвори, появата на Скот я изненада неимоверно. Стоеше и го гледаше онемяла.

Понесъл куфара си, Скот се промуши покрай Дори и влезе в дневната.

— Бях се запътил към къщи и изведнъж осъзнах, че съм тръгнал насам.

Реакцията на Дори бе достойна за пламенна жена, затъжена за своя любим, която неочаквано разбира, че той е наблизко. Затича се и със скок се хвърли на врата му. Краката й тутакси обгърнаха кръста му и той трябваше да я подкрепи, за да не го събори. Запазил най-сетне равновесие, мъжът пристъпи до канапето и двамата се строполиха върху възглавниците. Междувременно тя не спираше да го целува по лицето и врата, нежно захапваше ушите му.

Развеселен, Скот се смееше и правеше отчаяни опити да улови лицето й.

— Дори, какво става? Надявах се, че ще се радваш да ме видиш.

— И откъде тази сигурност?

Тя страстно впи устни в неговите. Целувките й задушиха опитите му да отговори. Притисна се към него и усети възбудата му.

Обсипа с целувки врата му и усети как дланите му се плъзнаха по голия ѝ гръб под тънката материя на ризата.

— Докосвай ме! — прошепна Дори. — Искam да почувствам, че наистина си тук.

Вълна от нежност заля Скот. Опита се да каже нещо, но пръстите на Дори спряха на устните му.

— Не говори. Вече си тук. И това е достатъчно.

Той целуна връхчетата на пръстите ѝ, сетне дланта и усети солта на кожата ѝ.

Отпуснала глава на гърдите му, Дори се заслуша в забързаните удари на сърцето му, обзета от неизразимо щастие. Удоволствие бе да чувства тялото му под своето, да усеща как реагира то на нейната близост. Типичният аромат на неговия одеколон, примесен с уханието на сапуна и на тялото му, я възбуждаха. Скот, нейният любим. Нейният приятел. Бащата на детето ѝ. Какво значение имаше бъдещето?! Никой не можеше да им отнеме миналото, онова, което бяха преживели заедно, което ги свързваше. Тя затвори очи, отдала се на щастieto на този миг.

Скот понечи да съблече ризата ѝ.

— Не. Не още. Нека оставим дрехите си и да се любим като пубертети.

— Но, Дори, възбуден съм точно като пубертет. Толкова време не съм бил с теб. Колко много ми липсваш, когато не сме заедно.

— Направи ми това удоволствие — прошепна тя в ухото му, докато си играеше с възглавничката.

— Сериозно ли говориш?

— Всичко е толкова особено. Появи се в момент, когато умирах да си тук. Толкова приятна изненада. Искam да се насладя до дъно на самия факт, че си тук.

— Ще се наслаждаваме и без дрехи — отчаяно настоя той. — Повярвай ми.

— Тогава да направим компромис — предложи Дори и събра ризата му нагоре, след което отпусна лице върху гърдите му. Миг по-късно плъзна устни по тях. Сетне свали своята риза и се наведе над мъжа. — Също като пубертета — усмихна се тя.

— Пубертетите умират от любопитство. А това, което правим сега, си е истинско изтезание, защото ние с теб нямаме нужда от

предварителна подготовка.

— Искам да разбера кога си на ръба и точно в този момент да ме заведеш да обядвам.

— Обяд ли? Точно сега?

— Ами изведнъж огладнях.

— Аз също, скъпа моя — и той я притисна в прегръдката си.

— Но аз наистина съм гладна, и то за храна. Цял ден нищо не съм слагала в уста.

— А аз от седмици не съм те докосвал — Скот я целуна страстно и настойчиво. Дланите му обгърнаха гърдите ѝ.

Но Дори повече от всичко искаше да продължи сладостта на момента, така че да остане в паметта и на двамата.

Скот измъкна едната си ръка и успя да разкопчае колана на джинсите ѝ, а после и ципа. Завладяна от възбуда, Дори прошепна развълнувана:

— Да, погали ме — притисна за миг пламналите си слабини до ръката му, сетне, останала почти без дъх, отмести дланта му и заяви: — А сега ме заведи да обядвам.

— Шегуваш се, нали? — не вярваше на ушите си Скот. — Кажй, че се шегуваш.

— Като пубертета! — и тя закачливо го целуна по носа.

— Знам една дума за момичета като теб — разсърди се Скот. — И тя никак не е хубава.

— Не съм казала „не“, а „по-късно“. Има разлика.

— Ако обичаш, обясни го на онази част от мен, върху която седиш.

— Добре, махам се — и тя понечи да се отдръпне. Загубила равновесие, се олюля и без да разбере как, неочаквано се озова на пода. Докато се претъркулваше, забеляза ужаса в очите на Скот.

За части от секундата той беше до нея.

— Дори, удари ли се?

— Не, нищо ми няма.

— Не се шегувай, Дори. Сега трябва да си особено внимателна.

Тя обви ръце около врата му и се засмя, щастлива, че той се безпокои за нея. Не каза нищо за бебето, но загрижеността му бе очевидна.

— Ама какво ти е? — разсърди се не на шега Скот. — И какво те развесели толкова?

— Ти — промълви тя с много любов. — Претърколих се от канапето, а не от върха на планината.

— Според мен сексуалното въздържание се е отразило на мозъка ти. Защо не ми позволиш да направя нещо по този въпрос?

— По-късно, любовнико — избута го тя игриво. — А сега ми помогни да стана, защото трябва да се преоблека.

— Ще дойда да ти помогна.

— И дума да не става — погледна го тя строго. — Оставаш тук на канапето и ще ме чакаш много търпеливо. Ще се забавя само десет минути.

— Това е лудост — извика Скот след нея, но Дори се престори, че не го чува. А когато тя се появи отново, той възмутено посочи часовника си: — Обеща десет, а се забави четиринайсет минути.

— Нужни ми бяха няколко минути, за да сменя чаршафите — обясни закачливо тя.

— А сега накъде? — попита Скот по-късно, когато и двамата вече бяха в колата.

— Какво ще кажеш за ресторанта на Адамс Стрийт? — стрелна го тя с най-съблазнителния поглед, на който бе способна.

По време на обяда Дори не спря да го дразни — притискаше глезена си до неговия под масата, прокарваше пръсти по бедрото му, когато той най-малко очакваше, съблазняваше го с поглед.

Най-накрая, вече изтощен, Скот не издържа:

— Дори, какво правиш с мен?

— Прелъстявам те.

— Напразно си правиш този труд. Готов съм от мига, в който ми отвори вратата. Знаеш, че винаги съм готов за теб. Защо са нужни тези игри?

Нова изкусителна усмивка, последвана от покана с очи.

— Тази игра се нарича увертюра — под прикритието на покривката тя плъзна пръсти по ципа на панталона му и съзря изненадата, изписала се по лицето му. — И струва ми се, добре се справям.

— Дори! — прошепна той. — Да не искаш да...

— Точно така — отвърна тя и с любов го погали, преди да отдръпне ръката си. — Разбира се, и то при първа възможност.

— Какво ще кажеш за задната седалка на колата в някоя скрита алея?

— Ти си човек с повече вкус — подхвърли Дори и отри върха на обувката си в крака му. — Особено след като знаеш, че съм сменила чаршафите на леглото си — тя взе внимателно сандвича си, отхапа бавно, сдъвка храната, преглътна и съблазнително облиза устни. — М-м-м!

Скот бе изумен.

— Вкусна е тук храната — обади се Дори. — Съгласен ли си?

— Струва ми се, вече уточних за какво съм гладен — младият мъж яростно захапа своя сандвич.

Колко типично е това за Дори, помисли си Скот. И колкото и да се опитваше да се покаже ядосан, чарът на тази жена напълно го обезоръжаваше. Номерата ѝ му въздействаха и той я желаше и духом, и тялом. Никога не му омръзваше, умееше винаги да го държи в напрежение.

По пътя към дома ѝ Дори го накара да спре пред един супермаркет и хлътна в магазина, като преди това му забрани да я придружи. Докато чакаше зад кормилото, Скот нервно барабанеше по волана, слушаше радио и се чувстваше като в изгнание. Най-сетне Дори се появи с голяма кафява кесия, която му се стори някак празна.

Наблюдаваше с удоволствие женствената ѝ походка, лекото полюшване на бедрата, харесваша му меките гънки, на които падаше пуловерът ѝ. Отправиха се отново към дома ѝ, където щяха да останат сами, където сменените чаршафи ги очакваха, където той щеше да проникне в нея и отново да станат едно цяло.

— Намери ли онова, което търсеше? — попита той сухо, когато тя, опитвайки се да закопчае колана на колата, без да иска побутна коляното му с крак.

— Да — гласеше лаконичният ѝ отговор. На лицето ѝ се бе изписало изражението на коте, току-що погълнало домашното канарче. Щом стъпиха на магистралата, тя промуши ръка под ризата му, точно над колана на панталоните.

— Дори — обади се Скот, — опитвам се да шофирам.

— Добре, аз не те спирам — отговори тя. Дланта ѝ не мърдаше и като горещ метал пареше кожата му. — Много си горещ, Скот, да не си болен?

Скот обгърна раменете ѝ с ръка.

— Единствената болест, от която страдам, си ти.

— Известно ми е — промърмори Дори и притисна чело в рамото му. — Аз съм също толкова нетърпелива.

Когато навлязоха в паркинга пред дома ѝ, тя издърпа ръката си и набута ризата обратно в панталоните му, като уж случайно пръстите ѝ стигнаха по-надолу от необходимото. Той се опита да сграбчи ръката ѝ, преди да се е измъкнала, но воланът бе ангажирал вниманието му, тъй като мястото за паркиране бе твърде тясно. Когато извади ключа от таблото и вече можеше да ѝ обърне внимание, младата жена седеше до него неподвижно, прегърнала голямата книжна торба.

— Ти само почакай, докато влезем — изсумтя Скот и отвори вратата. Отстрани човек можеше да ги вземе за напълно непознати, така спокойно и безразлично го изгледа тя от пътеката към входа. Той изчака Дори да тръгне напред и едва тогава я последва. — Когато вървиш, бедрата ти се полюшват — подхвърли.

Стиснала торбата, Дори спря пред вратата на апартамента и остави Скот да отвори със своя ключ. Тя влезе първа и се насочи право към спалнята. Той вървеше по петите ѝ. Пред вратата тя го спря. Обви врата му с ръце и нежно го целуна. Скот понечи да я притисне до себе си, но тя се отдръпна с думите:

— Имам нужда точно от пет минути.

— Дори!

— Само пет — отговори тя и обгърнала брадичката му с длани, допълни: — Моля те, Скот, изгарям от нетърпение да бъда с теб, а искам този път да не е като другите.

— Но...

— Замислила съм нещо много... секси.

С едва сдържано нетърпение Скот изсумтя:

— Ама и теб си те бива!

Дори се усмихна, целуна го нежно по бузата, след което закачливо го изтика навън от стаята и затвори вратата след себе си.

— Пет минути и нито секунда повече — извика той от другата страна.

В точно определеното време Скот натисна дръжката и видя, че е заключено.

— Дори! — извика той нетърпеливо.

— Вдигни езичето — отговори тя.

Това наистина не беше трудно, стига да имаш подходяща отвертка или нож с достатъчно тънко острие. Отвертка така и не намери, ето защо се задоволи с най-обикновен кухненски нож.

— Трябваше да разбия вратата — изсумтя той, когато се оказа, че ножът не е твърде удобен за целта. В този миг езичето поддаде и той стремително врхлетя в стаята.

— Да не искаш да изплашим до смърт старата лейди Уисконт? — чу той нежния глас на Дори и когато я забеляза, замръзна на мястото си.

Завита до кръста, тя се бе подпряла на лакът в леглото. Облякла бе най-сексапилната си копринена пижама. Погледите им се срещнаха и тя потупа мястото до себе си. Завивките бяха отменати подканващо. А на възглавницата му лежеше една-единствена червена роза, на чиято дръжка бе завързана красива панделка. Завесите на прозорците бяха спуснати и само мъждукащите свещи, запалени на нощните шкафчета, осветяваха стаята.

Едва след няколко секунди, преодолял изненадата, Скот започна бавно да се съблича под внимателния ѝ любопитен поглед. Сякаш не беше го виждала стотици пъти и не бе докосвала тялото му. Тласкан от необясним срам той остави слиповете си, под чиято мека материя ясно личеше колко е възбуден.

Дори се изправи и взе розата в момента, в който той седна на ръба на леглото. Обви ръце около главата му и притиснала гърди в гърба му, прокара листенцата на розата по лицето му. Скот протегна ръка и улови нейната. Целуна дланта ѝ. Дори го притегли назад и двамата се отпуснаха сред ароматните свежи чаршафи. Без да изпуска цветето, тя започна да рисува с него въображаеми фигури по гърдите му, впила в мъжа до себе си поглед, пълен с обожание.

Скот улови лицето ѝ с длани и бавно и нежно го приближи до своето.

— Бедрата ми не се полюшват, когато вървя — прошепна тя.

— Напротив. Но е красиво.

В сумрака на стаята времето сякаш спря за тях. Отдадох се на любовта си нежно и в съвършен синхрон. Следобедът премина във вечер, вечерта — в дълбока нощ, ала те бяха така погълнати един от друг, че не обръщаха никакво внимание на часовника. Свещите догаряха и последните им отблясъци играеха по тавана на стаята, докато една по една не угаснаха. Скот и Дори продължаваха да се милват и докосват. От време на време се унасяха в сън, прегърнати, с преплетени тела.

По едно време той се събуди и видя, че Дори не е в леглото. Откри я в банята. Ароматът на шампоана ѝ се носеше в изпълненото с влага помещение и Скот се потопи в атмосферата, изпълнена с уханието на Дори. Тя му се усмихна и влезе във ваната.

— Искаш ли компания — попита той, след като тя се настани вътре.

— С удоволствие.

Той се намести зад нея и обгърна бедрата ѝ със своите. Ръцете му обхванаха кръста ѝ. Дори се облегна назад и усети допира на мускулестите му гърди. Подпрял брадичка на главата ѝ, Скот вдъхваше аромата на косите ѝ.

Така мога да прекарам остатъка на дните си, помисли си Дори, отпусната блажено.

— Добре се получава всичко между нас, нали? — попита тя.

— Прекрасно.

Неспокойното усещане за скорошна промяна тегнеше в настъпилата тишина.

— И не става дума само за сексуалната връзка.

— От рано следобед се любим, Дори. Сексът е само част от онова, което съществува между нас. Няма други две човешки същества, които да се чувстват по-близки. Дори, когато съм в Гейнсвил и копнея за теб, те чувствам съвсем близо до мен.

— Радвам се, защото и аз изпитвам същото, когато сме разделени. Мисля ли за теб, не усещам разстоянието.

Скот въздъхна и се умълча.

— Струва ми се, че се случи именно тук. Онзи път, когато дойдох в банята при теб. Спомняш ли си как наводнихме всичко? — засмя се тя.

— Да, разбира се — той се размърда неспокойно. — А защо си сигурна, че се е случило именно тогава...

— Инстинкт. А и времето съвпада напълно. Предполагам, че водата... — Дори замълча. След неочакваната му поява тя бе решила, че няма да говори за бебето, ако той не повдигне сам въпроса. Пое дълбоко въздух и продължи някак припряно: — Вероятно водата е измила крема.

— Колко внимателни бяхме през цялото време — обади се Скот. — И едно толкова просто нещо като водата във ваната...

Не този отговор бе очаквала тя, нито пък точно такова поведение.

— Но денят беше забележителен. Надявам се именно тогава да се е случило. Толкова приятно бях изненадана, също като днес...

— Нямах сили да остана у дома. Особено след обаждането на Сергей.

Дори изви глава към него.

— Сергей ти се е обадил?!

— Спомена само, че може би ще имаш нужда от близък човек.

— Милият ми брат.

— И без това се канех да дойда. Страшно се бях затъжил за теб — и той целуна нежно слепоочието ѝ. — Сега се сетих, семейство Бакстър организират тържество в петък. Мислиш ли, че ще можеш да си вземеш половин свободен ден... Ако имаш желание да дойдеш, разбира се. Майк и Сюзан също искат да те видят и може да вечеряме после заедно.

— Звучи чудесно. И съвсем нормално.

— Значи ще дойдеш?

— Ще си купя и нова рокля специално за случая. Нещо официално.

— С нетърпение ще чакам да те видя. Кажи ми как мина срещата с родителите ти? Много ли беше страшно?

— Сергей ли те изплаши?

— Не навлезе в подробности.

— Ти се оказа прав за реакцията на баща ми. В момента не си сред любимците му.

— Никога не съм бил.

— Майка ми възнамерява да се откаже от Музикалното дружество, а Аделина се разтревожи за своята стипендия.

— Сериозно ли говориш?

— Не ставай смешен — смушка го тя с лакът. — Чувал ли си някому да е отказана стипендия, защото сестрата ще има незаконно дете? Не съм принцеса Даяна или лейди Сара и колкото и да те обичам, ти все пак не си принц. Няма нищо драматично — предстои появата на бебе в едно семейство, това не е драма, достойна за първа страница на някой вестник.

Сериозни и замислени, те помълчаха известно време.

— Водата изстина — отбеляза Дори.

— Защо не пуснеш още топла вода?

— Няма смисъл. Ако постоим още малко, ще изгнием — младата жена понечи да се изправи.

— Не си отивай.

— Не си отивам. Хайде. Късно е вече. Ще си легнем отново. Заедно.

Скот се изправи шумно и помогна на Дори да излезе от ваната.

— Внимавай да не се плъзнеш.

Изсушиха се с голямата хавлиена кърпа, която Дори държеше за Скот. Наметнат с нея, Скот изведе Дори от банята, като я прикрепяше с ръка. По пътя към стаята я целуна нежно по устните и неочаквано Дори обгърна врата му с ръце.

— Страх ме е, Скот!

— За бебето ли?

— Не — поклати глава тя. — Боя се за нас. За онова, което съществува между нас. А то е толкова ценно... Не искам да го загубя.

Той прокара внимателно пръсти през косата ѝ, сетне я целуна и тежко въздъхна.

— Аз съм не по-малко изплашен.

Когато се върнаха отново в спалнята и посегнаха един към друг, ласките им, лишени от припряност, тежаха и от сладостна горчивина. Сетне изтощени спаха почти до обяд.

Когато на следващия ден се зае да оправя леглото, Дори откри листенцата на розата, с която бе посрещнала Скот предишната нощ. Събра ги в дланта си като нещо много скъпоценно. Забелязал жеста ѝ, мъжът с тъга отбеляза:

— Жалко, трябваше да сме по-внимателни. Ще ги изхвърля.

— Не — възрази Дори. И с известно смущение продължи: — Ще ги запазя.

Скот я целуна по челото.

— Каква романтичка си.

— Вярно е — промърмори тя.

А когато следващия път ми изпратиш червени рози, те ще имат съвсем друго значение за мен, помисли Дори.

ОСМА ГЛАВА

Дори бе изпробвала близо пет рокли, когато си даде сметка, че неслучайно всяка от дрехите в нейния обичаен размер ѝ стои твърде прилепнала. В първия миг промените в тялото ѝ я изненадаха, последва леко раздразнение и накрая — необясним възторг. Посягайки към следващата рокля, тя изведнъж осъзна, че докато доскоро бременността ѝ бе по-скоро проблем на разума, сега вече ставаше дума за физическата ѝ промяна.

Тя беше бременна. Най-обикновена бременна жена. Самият факт отново като че ли я смути. Останала само по бельо, тя внимателно разглеждаше отражението си в огледалото на малката кабина. Постави длани върху корема си, който почти не беше се променил, и се опита да долови някакви признаци на зараждащия се в него живот. Не усети нищо повече от едва доловимо уплътнение. Тайната все още принадлежеше само на нея и хората, които бе избрала да я узнаят. Но тази тайна бе толкова важна и значима, че я изпълваше всецяло. А бебето ѝ, онова малко уплътнение вътре в нея, никога не ѝ се бе струвало толкова реално.

След продължително търсене тя се спря на леко вталена официална рокля. Не беше типична за нейния стил, но яркочервеният цвят и лъскавината на тежката тафта, омекотени от дантели в екрю около врата и по ръкавите, я правеха напълно подходяща за предстоящото празненство.

Дори се засмя щастливо в отговор на възторженото подсвирване на Скот, когато тя тържествено влезе в дневната на неговия апартамент.

— Наистина ли ти харесва роклята ми? — попита тя. — Така и не мога да реша добре ли ми стои. Чувствам се като съпругата на Дядо Мраз.

— Доста по-млада си от нея — прошепна Скот и я прегърна. Целуна я нежно по устните и като задържа брадичката ѝ, се взря в лицето ѝ. — Много си сексапилна в червено. Току-виж съм те закачил на елхата.

— А какво ще ме правиш, когато на първи януари изхвърлиш дървото? — попита тя.

Преди време би си помислила, че той влага и друг смисъл в забележката, свързан по някакъв начин с техните отношения. А сега просто отбеляза наум как времето и разстоянието слагат своя отпечатък върху отношенията им поне в първите няколко часа.

— Ще те увия в тънка хартия и ще те хвърля на тавана заедно с останалите украшения — опита се да я подразни той.

Не това искаше да чуе Дори. Направи усилие и надяна на лицето си дежурната усмивка, с която прикриваше огорчението си.

— В такъв случай по-добре да тръгваме. На тавана ще ми бъде твърде задушно.

Деканът на Факултета по икономика Рейнълд Хардгроув се бе оженил за богата наследница и двамата сега живееха в доста стара и просторна къща близо до университета. Домът им бе наистина красив, обзаведен с много вкус и елегантност, които особено сега по Коледа предизвикваха най-искрен възторг. Елхови клонки със закачени по тях широки червени панделки украсяваха парапетите и первазите. Вечнозелени растения бяха отрупани с ярко оцветени свещи.

Климатичната инсталация работеше с пълна мощ, за да освежи въздуха, натежал от тълпата гости и топлината, която огромната отворена камина излъчваше. Над огъня бе поставен голям меден съд с леко ябълково вино, подправено с канела, карамфил и сушени лимонени кори. Ароматът на коледния пунш допълваше празничното настроение. Прислужница в черна рокля и бяла колосана престилка разливаше питиета в големи керамични чаши с изрисувани по тях коледни мотиви.

Домакинята, Челси, в дълга пъстра пола и ръчно бродирана ленена блуза посрещаше гостите на вратата. Тя поведе Скот и Дори навътре и когато един от професорите поздрави Скот и го въвлече в оживения разговор на групата около него, домакинята тактично се извини и отново зае своето място край входа.

Постепенно гостите се разделиха на две. В единия край се скупчиха мъжете, в другия — техните съпруги. Когато деканът дръпна настрана Скот, за да обсъдят как да намалят разходите, за да се вместят в бюджета, отпуснат им за следващата година, Челси хвана Дори през кръста и комично завъртя очи.

— Мъже! — рече закачливо. — Цяла вечер ще обсъждат съкращенията в бюджета.

Двете продължиха към група жени, много от които Дори вече бе срещала по време на подобни събирания. Русокосата Ейми Рейнолдс, която само преди две години бе красавицата на коледното тържество в навечерието на сватбата си с един от професорите по финанси, беше в напреднала бременност. Обсъждаше курсовете за бременни с Елинон Трайфъл, майка на четири деца и пламенна защитничка на естественото раждане.

Мери-Елън Уиклиф, собственичка на прочут бутик на територията на колежа и преподавателка по бизнес мениджмънт, се намеси в разговора, за да ги осведоми за практичните и със съвременна линия дрехи за бременни, които можеха да намерят в магазина ѝ. Когато забеляза Дори, тя се опита да я включи в разговора.

— Вие ли сте „важната половина“ на Скот?

— Моля, не ви разбрах?

— Не сте ли тук със Скот Роланд? Запознахме се миналата година.

— Да, разбира се. Много добре си спомням. Наистина съм тук със Скот Роланд. Но какъв термин употребихте?

— Имате предвид „важната половина“ ли? Не исках да ви засегна. Няма как да сте видели обявата за тържеството, която беше закачена в университета. В нея се казваше, че са поканени всички преподаватели с техните съпруги или съпрузи, или с „важната им половина“. Изразът е доста популярен сред колегите, доста симптоматичен за наше време.

— Съгласна съм — обади се Дори. Значи такива като нея вече имаха и название. Само преди година искрено би се смяла на подобно определение. Но сега се засегна.

— Още ли живеете в Талъхаси? — върна я към действителността Мери-Елън. Дори кимна и жената продължи: — Едва ли ви е лесно.

— Не можем да се оплачем от липса на пътуване.

Неочаквано красивата стая, в която се бяха събрали, ѝ се стори прекалено гореща, а въздухът — тежък. Дори с огромно усилие се опита да преодолее световъртежа, но очевидно бе проличало, защото Мери-Елън разтревожено попита:

— Да не ви е зле? Зачервихте се.

— Малко ми е топло — отвърна Дори. — Ще отида да помоля за чаша вода с лед в кухнята.

След няколко минути Скот я откри там, седнала пред масата, точно пред вентилатора на климатичната инсталация.

— Дори, търсих те навсякъде.

— Много беше горещо вътре и ми се допи нещо студено — тя разлюля чашата с лед, която стоеше пред нея. — Ако я допълниш от онази кана в ъгъла, ще се върнем в стаята.

Младата прислужничка, която миеше чинии, се обърна и пое чашата от ръката на Скот.

— Дайте, аз ще наля — след минута тя върна вече напълнената чаша и я подаде на Дори. — Заповядайте.

Дори благодари и се изправи. След първата крачка леко свъси вежди.

— Какво има? — попита Скот.

— Не биваше да слагам обувки с висок ток — прошепна тя. — Краката ми отекоха.

Лицето му се скова при намека за нейната бременност и това много я натъжи. Защо не можеш да се зарадваш с мен, помисли си тя яростно, още по-ядосана от факта, че не може да го изрече на глас. Отронеше ли се от устата ѝ, непременно щеше да прозвучи като обвинение.

Денят след тържеството заминаха с колата до Миканопи, на петнайсет мили южно от Гейнсвил. Това бе градче, възникнало в началото на века, което не се бе разраснало достатъчно и се състоеше от просторни южняшки къщи, една, от които — „Херлонг Меншън“ — бе превърната в хотел. Наоколо човек можеше да види множество живописни магазини за антикварни ръчно изработени предмети.

Поне два пъти в годината двамата със Скот обикаляха това място. Именно от местното магазинче за дърворезба Дори бе купила навремето на Скот резбована свирка, чийто звук наподобяваше удивително сирена на стар локомотив. Може да се каже, че той се прехласна по тази свирка далеч повече от децата, събрали се в магазина.

В един от магазините, пълен с всевъзможни стоки, бяха открили керамична ваза с формата на Зайчето Бъни, която Дори получи, и следващите няколко седмици това бе повод за множество закачки между двамата. Тя му бе приготвила морковена торта, а той изпращаше до кантората ѝ картички със смешни надписи. Като благодарност за морковената торта той ѝ бе купил обещаните с диаманти, за които тя отдавна мечтаеше.

Този ден тя ги бе сложила и когато неволно докосна гладката повърхност на едната, попита:

— Спомняш ли си деня, в който ми купи онази ваза Зайчето Бъни?

— Дано открием нещо също толкова стилно като нея — усмихна се Скот.

— Отвратителен снежен човек например. Как само ще си го прегръщам и целувам... Ще го нарека Джордж.

— Нещо става там — обади се Скот и тя проследи погледа му.

На известно разстояние пред тях движението бе почти задръстено от коли, от които излизаха мъже в костюми и вратовръзки и жени с копринени рокли и дантели. Всички се трупаха на моравата пред големия дом в съседство.

— Изглежда има тържество — подхвърли Дори.

— Сигурно — съгласи се Скот и насочи колата към отдалечения край на паркинга, откъдето скоро започнаха своята обиколка.

Още във втория магазин вниманието на Дори бе привлечено от дървена люлка с изрязано в предната част сърце. Тя спря захласнато пред нея и си представи малкото тънко д्यшечче, покрито с розово или синьо юрганче. Младата жена се наведе и леко залюля извитите крака.

Скот, който в това време се бе заровил в купчина стари пощенски картички, се обърна и видя щастливия поглед на своята любима. Гърлото му се сви и почувства, че нещо стяга гърдите му.

— Нали е красива? — усмихна му се Дори, когато срещна погледа му.

Сякаш подът под краката му се раздвижи. Той успя да се усмихне криво-ляво. Дори изглежда не забеляза колко е разстроен.

— Току-що си дадох сметка, че изобщо не съм се замислила какво ще ми трябва за детска стая.

Той все така мълчеше, а тя все така не забелязваше смущението му.

— И все пак е твърде рано да се купува...

— Разбира се, че е рано — нервно се засмя тя, почувствала най-сетне напрежението му. — Та аз дори не съм мислила в какви цветове да бъде...

Продавачката вече приближаваше към тях.

— Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

— Възхищавам се на тази люлка — рече Дори и прокара пръсти по гладката повърхност на ръбовете. — На колко години е?

— Близо петдесет — отговори жената. — Още малко ѝ трябва и ще бъде истински антикварен предмет.

— Прекрасна е — въздъхна Дори.

— Наистина. Изцяло ръчна изработка. Жалко, че не е достатъчно практична.

— Практична ли?

— Да. Всеки, който спре пред нея, отбелязва, че не е в обичайния стандарт, ето защо ще са необходими специални завивки. Освен това преградите са доста ниски и щом бебето започне да се движи по-енергично, ще се наложи да бъде преместено в по-подходящо легло.

— На каква възраст ще се наложи да бъде преместено?

— Вероятно към четвъртия месец — сви рамене жената. — А може би към седмия. Толкова отдавна децата ми бяха малки. Не си спомням дори кога започнаха да се залавят за ръбовете на леглото и да се изправят.

— Но когато детето порасне, в нея може да се нареждат играчки, мечета и кукли и да остане в стаята като кукленско легло.

— Купуването на стари предмети е потребност на сърцето, нещо като да се влюбиш, нали? Мога да ви кажа също така, че люлката е и твърде ниска и ще се налага много да се навеждате, но това не е пречка, когато харесваш много един предмет — усмихна се жената.

— Не е, разбира се — отвърна на усмивката ѝ Дори. — Това няма да промени красотата ѝ — а и ще продължавам да виждам в нея моето бебе, помисли си тя. — Не ме бива твърде за пазарлък, нали?

— В моя магазин не можете да се пазарите. Цените ми са твърди. Старая се да ги определям справедливо и затова не се пазаря. И не се

тревожете, нямам намерение да вдигам цената само защото виждам, че я искате.

Дори се наведе да прочете етикетчето и сви вежди удивено.

— Но тя е автентична и е ръчна изработка — побърза да каже продавачката.

— Така или иначе, ние само разглеждаме — намеси се Скот. Дори му хвърли въпросителен поглед. — Нали?

— Е, да! — потвърди тя не твърде убедително.

— Щом е така, ако имате въпроси, ще ме намерите при касата — жената тактично се оттегли.

— Наистина ли смяташ да купиш това?

— Не зная. Има нещо в тази люлка... Толкова е хубава! — тя прокара пръст по вътрешността на изрязаното сърце. — Мога да кажа... Дори чувствам любовта, с която е изработена.

— Не чу ли продавачката. Каза, че никак не е практична.

— Практичността не е всичко на този свят. Тя също каза, че купуването на антикварни предмети е вид любов.

— Триста долара е доста сериозна цена.

— Мисля, че си прав — въздъхна Дори и като хвърли прощален поглед на люлката, се извърна с гръб към нея.

Скот прехвърли ръка през рамото ѝ и я поведе към картичките.

— Искам да видиш една много специална картичка — рече той.

След няколко минути влязоха в съседния магазин за игли, конци и всевъзможни шивашки произведения. Вътре ги посрещна традиционната коледна украса. Под елхата бе наредено цяло семейство от плюшени мечета с най-различна форма, облечени в дрешки от началото на века.

В друг ъгъл бяха завили кошница в кафяв плат, така че да заприлича на хралупа, а наоколо ѝ се виждаха десетки зайчета. Големи, средни, малки, черни, бели, кафеникави, бежови. Подплатените с розово уши на повечето бяха клепнали. Всяко зайче имаше характерно лице. Дори вдигна едно от тях — средно по големина с джинсов гащеризон с басмена кръпка на задницата. Ушите му стигаха почти до коленете, обсипаното със ситни лунички лице се усмихваше така предизвикателно, че Дори не издържа и му се усмихна в отговор. На етикетчето с цената пишеше петдесет и пет долара.

— Това е истински обир — подхвърли Скот.

— Изработката е ръчна — обади се Дори, докато четеше етикетчето с форма на морков, което висеше на врата на играчката. — Виждаш, че всяко си има физиономия. Ще го прегръщам, ще го целувам и ще го нарека Джордж.

— Шегуваш се. Знаеш, че трябва да купуваме подаръци.

— Точно това правя.

— Доколкото зная, Аделина не си пада твърде по зайци — опита се да я вразуми Скот. — Струва ми се, че онова мече с тафтената рокля ще ѝ хареса много повече.

— Заекът не е за нея, а за бебето.

— За кое...

— Какво има, господин счетоводителю? Не можеш ли да изречеш думата? Само две срички: бе-бе.

— Дори, бъди разумна — рече Скот, стараейки се да не говори високо, за да не го чуе продавачката.

— Нямам никакво желание да съм разумна — прошепна Дори в отговор. — Аз съм бременна. На майките се полага да имат право на чувства. Когато гледаше люлката, не виждаше нищо друго, освен дъски. А аз виждах сгушено вътре дете, което спи спокойно. Гледаш сега тази играчка и мислиш само за цената, а аз мисля за малки ръчички, които теглят ушите. Виждам заека, гушнат от малко дете под завивките — тя притисна плюшената играчка до гърдите си. — Точно така, Скот. Ще купя този заек за моето бебе. За нашето бебе. И нямам никакво намерение да го прибирам. Ще го сложа на леглото си, за да ми прави компания, докато детето се появи на бял свят. А когато го виждам и го държа в ръцете си, ще се чувствам още по-близка с това дете — тя мъчително преглътна надигналото се ридание. — Все с някого трябва да говоря. Останах съвсем сама, защото най-добрият ми приятел упорито крие главата си в пясъка като щраус и се преструва, че бебето не съществува.

— Дори, за Бога... — той протегна ръка към нея, но тя му обърна гръб и с бързи стъпки се отправи към касата. Скот я настигна едва на опашката. — Много съжалявам, Дори. Позволи ми да... Нека аз ти купя това. За... — и отново не можа да го изрече.

Стиснала играчката, Дори се извърна едва-едва, точно толкова, колкото да му обърне гръб.

— Няма нужда... аз ще си я платя — промълви тя. — Подаръкът е от мен.

— Щом искаш... — успя да каже той, разпознал по упорито вирнатата ѝ брадичка характерната за Дори независимост. Познаваше я добре точно както косата, носа и върховете на пръстите ѝ. — Ще бъда в книжарницата, ако имаш нужда от мен...

Тя само кимна, без да го удостои с поглед дори. Щеше му се да я докосне, но се боеше, че и двамата може да изпуснат нервите си. И наместо да прегърне раменете ѝ, той пхна ръце дълбоко в джобовете си. Бутна с рамо вратата, от което звънчетата запяха, и излезе.

Гирлянди, накачени по рафтовете, бяха единственото, с което отбелязваха Коледа в съседната книжарница. Скот се отправи към отдела с книги за морето и се зачете в заглавията, без да осъзнава думите. Минаха пет, десет, петнайсет минути, но Дори не се появяваше. Най-накрая той погледна безпомощно продавача, подхвърли няколко несвързани думи, които би трябвало да означават, че не е открил нищо интересно и тръгна да търси Дори. Забеляза я заедно с още десетки хора, застанала на тротоара пред хотела на града да наблюдава нещо пред главния му вход.

Когато наближи, видя младоженци, облечени във викториански стил да стоят тържествено пред свещеник, зает с церемониална реч. Шаферите и свидетелите, както и гостите, бяха разпръснати наоколо по моравата подобно на цветни листенца. Скот обгърна кръста на Дори и неволно въздъхна, когато усети, как тя се обляга на гърдите му. В същия миг, сякаш да ознаменуват докосването им, музикантите подеха „Сватбения марш“ на Менделсон. Скот избърса с палец сълзата, изтърколила се по бузата на Дори. Тя му се усмихна в отговор и само промълви:

— Сватбите винаги ме вълнуват.

Жената до тях извади хартиена кърпичка и шумно издуха носа си.

— Мен също. Винаги плача, независимо дали познавам младоженците, или не — обади се тя.

— А пък и тържеството е толкова романтично! — дочуха от другата страна.

Скот се наведе, целуна косата на своята любима и тихо попита:

— Сладолед или у дома?

— Сладолед — отговори Дори и двамата поеха към сладкарницата.

До края на този следобед, а и по време на вечерята не разговаряха много. В малкото разменени реплики и двамата тактично избягваха темата, станала причина за конфликта им този ден. Взеха душ отделно и под предлог, че е изморена до смърт, Дори тактично отклони ласките на Скот. Ала когато той си легна, се сгуши в прегръдките му.

Едва когато долови равномерното ѝ дишане преди заспиване, Скот се престраши и прошепна името ѝ.

Тя само се намести по-близо до него и сънливо попита:

— Какво има?

— Днес... в Миканопи, докато гледаше сватбата... не ти ли се искаше и ти... Нямах ли желание да си на мястото на младоженката?

Сериозността в гласа му я накара да отвори широко очи.

— В такива моменти това е съвсем нормално — отговори тя. — То си е част от тържеството и от емоционалността на момента. Но е временно. После минава.

— Никога не съм изпитвал подобни чувства.

— Добре. Не се изразих правилно. Искях да кажа, че това е характерно за жените — от най-малкото момиченце до престарелите старици всички мечтаят да са красиви булки. Така ти се иска да си прима балерина.

— Но днес бе по-различно, нали? И то защото...

— Защото съм бременна ли?

Скот бе притихнал. Дори въздъхна тежко и седна в леглото, прегръщайки коленете си.

— Много премълчавания чух вече във връзка с моята бременност, но това е най-сериозното. Щом ще водим разпален спор, дори битка, най-добре да запалиш лампата.

Тя подпря възглавницата зад гърба си, докато Скот ставаше. Сетне, подгънал единия крак под себе си и опрял другия на пода той приседна на ръба на леглото. Взе ръката на Дори в дланите си и попита:

— Искаш да се омъжиш, нали?

— Това предизвикателство ли е?

— Зададох ти въпрос?

— Всички думи са налице, но нещо в подредбата не е наред, а и в чувствата — също.

— Какво искаш да кажеш?

Дори не издържа и се усмихна. Горкият! Как се разкъсва между онова, което изпитва, и онова, което мисли, че трябва да изпитва! Тя измъкна ръката си и вдигна няколко кичура, паднали над челото му.

— Искам да кажа, че попита искам ли да се омъжа, без да споменавах себе си като участник.

— Извърташ думите ми.

— Ни най-малко. Двата въпроса са напълно различни. Първият е философски, въпрос по принцип, а вторият е съвсем личен.

— Видях погледа ти — обади се той.

— Току-що се бяхме скарали. Пък и цялата обстановка бе толкова романтична. Не беше трудно да се поддадеш на моментното настроение.

— Би искала да си омъжена, нали? — не спираше да настоява той.

— Да, Скот — призна тя, твърдо решена да не го освободи лесно от този разговор. — От една страна, искам, но... не за някой, за когото ролята на младоженеца е отвратителна и нелепа.

— Не съм казал...

— Не сега и не с толкова много думи. Но нима някога си крил презрението си към брака? — той понечи да отговори, но тя побърза да го спре. — Не, не ме прекъсвай. Познавам те. В известна степен дори смятам, че предугаждам реакциите ти по-добре от самия теб. Не мислиш ли, че мога да отгатна за какво си мислиш, когато видиш брачна церемония? Ти виждаш родителите си и огромното им нещастие, резултат от бракосъчетанието им.

— Моите родители?

— Именно. Семейният живот, който познаваш по-отблизо, е този на майка ти и баща ти. За майка ти това е болка и огорчение. А вторият ѝ брак, продължил не повече от пет години, е допълнително разочарование. За баща ти семейният живот е пълна катастрофа, продължила близо двамазет години. Винаги, когато заговориш за него, успяваш да подхвърлиш, че той е под чехъл. Ти просто не можеш да се откъснеш от тази своя предварителна информация и да приемеш, че в

брака може да съществува и разбирателство, и взаимно допълване, въпреки нашия чудесен опит.

— Нашата връзка е толкова съвършена именно защото не сме заедно дълго и не си лазим по нервите.

— По дяволите, Скот! Никога ли не си се замислял как биха изглеждали отношенията ни, ако се срещяхме по-често? Лягайки си сам в Гейнсвил, никога ли не си се въртял, защото сънят бяга от очите ти, не си ли искал да поговориш с някого посред нощ.

— Чудесно знаеш, че съм искал, Дори — въздъхна тежко мъжът до нея.

— Да, зная, че ти липсвам, че се мяташ нощем и копнееш да съм до теб, но се боиш да рискуваш да не развалим онова, което имаме. Не искаш да си лазим по нервите или да спорим. Не желаеш да има някой, комуто да отговаряш защо ще закъснееш, ако се налага да останеш да работиш, да не говорим за дребните разправии.

— Бях останал с впечатлението, че и ти мислиш като мен — обади се Скот. — Смятах, че си силно свързана с кариерата си, че държиш на тази свобода също като мен.

— О, Скот — избухна Дори в сълзи и прегърна врата на своя любим. — До известна степен си прав. Разбира се, в началото беше така. И не съм искала това бебе... Поне нямах планове за дете засега. Но се чувствам толкова самотна в тази история. Всеки път, когато спомена за неговото съществуване, ти се смразяваш. А искам да споделям с теб. Не е задължително това да става всеки ден, но все пак, когато имам да ти кажа дори някоя дреболия, не искам да се боя от това, че единственият човек, който е естествено да се интересува, ще излъчва неприязън.

Мъжът отдръпна главата ѝ от рамото си и избърса сълзите, потекли по страните.

— Моите чувства към теб никога не са били поставяни под въпрос. Ти знаеш колко много държа на теб. Толкова много, че се плаша.

— Тогава защо не искаш да чуеш за нашето бебе? Ето за това става дума сега. А не за брак. Не за някакво си парче хартия, а за едно мъничко човешко същество, което расте в мен. А то е и част от теб, Скот. И тъкмо затова толкова много го обичам.

— Държа на това дете, Дори — гласът на Скот издаваше силното му възмущение, докато притисна главата ѝ към гърдите си. — Когато Майк спомена, че не се чувстваш добре и си помислих, че нещо може да се е случило, обезумях.

— Но ти не говориш за това — възрази Дори. — Дори не можеш да произнесеш думата. Чувствам, че се опитваш да забравиш за неговото съществуване.

— Мира не ми дава въпросът защо? — опита се да обясни Скот. — Защо сега? Защо на нас? Толкова много хора искат да имат деца, а не могат. Тъкмо на нас да се случи, когато всичко беше толкова хубаво.

Дори изхлипа.

— Срегнах една жена в „Макдоналдс“. Имаше красиво малко момиченце и мечтаеше за второ дете. Преди това имала няколко аборта и когато ѝ казах, че се надявам да успее да забременее отново, знаеш ли какво ми отвърна тя? — той я изгледа в очакване на отговора. — Ако е писано да стане, ще стане. Точно така си мисля и за нашето бебе, Скот. Появата му беше истинска изненада за нас, но нямаме право да поемем такава отговорност. На това дете просто му е писано да дойде на този свят. Бог ни го изпрати и кои сме ние да му размахваме пръст укорително, че не е подбрал подходящия момент...

— Не искам да кажа това... наистина не искам. Честна дума.

— Така ли? Че ти не спиращ да повтаряш, че то ще ни пречи и ни носи само тревоги. Не си ли се замислял за това дете, нашето дете? Запитвал ли си се как ще изглежда, дали ще е момче, или момиче?

— Не съм стигнал още дотам. Все още ме владее страхът. Всичко се промени. Не искам да те загубя.

— Няма да ме загубиш, Скот, ако...

— Вече те губя. Ето, отменяш срещата ни, а това никога не се е случвало.

— Това е само защото...

— Ти също се променяш, Дори. Ако преди ти се наложеше да глътнеш един аспирин, ти беше нужна цяла кана вода, а сега с лекота глъташ такива големи хапове.

— Най-обикновени витамини.

— Понякога не мога и да те позная. Станала си толкова чувствителна, пък и започна да страниш от мен. Винаги сме можели да разговаряме. Винаги. А сега с това проклето напрежение между нас...

— Не мога да се преборя с чувствителността си — погали го тя по бузата. — Мразя да плача, а още повече ненавиждам хленчещите жени. Но това се дължи на хормоните. А страна от теб, защото не искаш да чуеш онова, което искам да ти кажа. Всеки път, когато понеча да говоря за детето, ти се скриваш като в черупка. Очевидно е, че не искаш да слушаш, а това вече е част от живота ми. Не мога да не мисля за него, защото всичко се случва в моето тяло и в бъдеще детето ще споделя моя живот. Ако пожелаеш да си край мен, ще се наложи да отвориш сърцето си за нашето дете, защото нямам намерение да продължавам сама.

Дори отново плачеше. Скот се отпусна напреко на леглото и я прегърна. Започна нежно да милва косата ѝ.

— Късаш ми сърцето, като плачеш. Да не говорим колко ме плашиш, защото винаги си била твърда, силна и независима. Просто не мога да понеса мисълта, че ще те загубя. А и не искам. Изобщо не съм разбрал, че се чувстваш отблъсната.

— Просто искам да споделям с теб — додаде тя.

— Какво? — попита той. — Уточни се. Какво искаш да ми кажеш сега например.

— Че всичко това е чудо.

— Как така?

— Ние с теб не спираме да си задаваме въпроса защо ни се случи, а в същото време самото зачеване е същинско чудо — Дори притегли ръката му към себе си и я постави върху корема си. — Помисли сам. Едно микроскопично сперматозоидче се среща с една микроскопична яйцеклетка. Колкото и да следваш природните закони, истинско чудо е, че те се срещат и се сливат, след което започва верижната реакция на делене на клетките, които в крайна сметка образуват човека.

— Нали помниш надписа на моята чаша — „Страхотен пич“. Вярно се оказа.

Дори извърна лице и леко ухапа мускулите на гърдите му, а когато той изненадано подскочи, рече:

— Точно това исках да чуя — че си горд — тя се подпря на лакът. — Толкова ми се иска да си горд като мен. Без дори да го искаме, сътворихме нещо удивително.

Настъпиха няколко минути на блажена тишина и в стаята се възцари спокойствие. Скот и Дори бяха щастливи само да лежат един до друг и да се радват на близостта си.

Както винаги, Дори проговори първа.

— Започнах да пълнея.

— Нямах намерение да го казвам — изкиска се Скот.

Тя закачливо мушна малкия си юмрук в гърдите му.

— Сериозно ти говоря. Все още не съм обявила вестта и не мисля, че съм увеличила килограмите си, но се наложи да си купя рокля, която не е плътно прилепнала по тялото ми. Всичко друго ми е тясно — надявайки се, че той ще се пошегува за наедряването, Дори замълча. Ала на Скот изглежда му беше приятно да не се обажда. Тя не издържа и отново се обади: — Започне ли да се променя тялото ти външно, наистина осъзнаваш, че нещо се случва и вътре в него — Скот се поизкашля, сякаш нещо бе заседнало в гърлото му, но остана потънал в мълчание. — Започнах да изпитвам желание да кажа какво се е случило на останалите хора — не млъкваше Дори. — Ето снощи например...

— Видях те да разговаряш с Ейми. Предположих, че ти се иска да чуеш какво се говори за бебетата. Четях мислите ти. И затова избяга в кухнята, нали? Искаше да участваш на равна нога с нея, а не можеше.

— В стаята бе горещо и душно, пък и онези глупави високи токове ме измъчиха. Пиеше ми се студена вода.

— Просто ти се искаше да споделиш новината си, както това бе направила Ейми.

— Ти наистина си нетърпим — въздъхна Дори и затвори очи. — Щеше да си най-нещастният човек, ако бях дръзнала да споделя с Мери-Елън Уиклиф, нали така?

— Дори, това би било равносилно да пуснеш съобщение на първа страница в „Сън“. Мери-Елън знае всичко и познава всички, а и не пропуска да сподели онова, което е чула, с когото срещне. В бутика ѝ се продават най-вече клюки, а не дрехи. А преподавателската ѝ работа само разширява публиката ѝ.

— Бременността, Скот, не може дълго да се пази в тайна. Много скоро ще проличи и тогава ще ме скриеш, така ли? После ще криеш детето. Какво според теб ще правим? Няма да стъпвам в Гейнсвил или

тайно нощем ще се промъквам, за да прекараме затворени два дни в апартамента ти? Ще трябва ли да промъквам и детето, след като се роди?

Скот трепна, седна на ръба на леглото и зарови пръсти в косата си.

— Не си права, по дяволите! — въздъхна той и се намръщи.

— Ти не си прав — отвърна му тя гневно. — Не можеш безкрайно да се преструваш, че такова нещо няма. Появата на едно дете няма как да се сведе до някакво затруднение.

— Но то е... — мъжът преглътна останалата част от изречението си. Сетне едва чуто продължи: — Наистина се притеснявам, Дори. В днешно време мъжете на моите години се очаква да имат... Да бъдат...

— Браво, Скот. Това наистина е чудесно! Чудя се как да намеря дом, в който да е достатъчно широко за бебето, как да пригоя живота си, за да включа в него цялата огромна отговорност да отгледаш дете. Баща ми например заяви, че ако в неговата съдебна зала влезе бременна адвокатка, която не е омъжена, ще я глоби за обида на съда, а ти се чудиш как да не се засегне мъжкото ти самолюбие. Ти просто изритваш своята партньорка от живота си. Напълно те разбирам. Страшно неудобно, наистина — тя грабна възглавницата си, удари я няколко пъти с юмруци и я тръшна на мястото ѝ като умряла риба. Обърна му гръб и издърпа завивките до брадичката си. — Много съжалявам, че репутацията ти така пострада.

Скот се отпусна на леглото.

— Но, Дори...

— Не ме докосвай! — изсъска тя.

— Дори, моля те.

— Загаси лампата, Скот. Тържеството свърши...

Минаха няколко минути, а Скот не знаеше какво да прави. Гледаше глупаво раменете на Дори. Най-накрая, решил да мине в отстъпление, се надигна и загаси лампата. Сетне се сви под завивките.

Почака Дори да заспи, след което се примъкна до нея и я привлече в прегръдките си. Огромно бе облекчението му, когато усети, че по навик в съня си, тя въздъхна и се сгуши в обятията му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дори довършваше работата си по няколко поизостанали документи, когато секретарката се обади по телефонната уредба и попита да я свърже ли с доктор Сергей Карол.

— Ало, доктор Сергей Карол? — рече Дори след няколко секунди пред микрофона. — Знаеш ли, че звучи доста авторитетно? Не се учудвам, че не каза просто: „Обажда се братът на Дори. Може ли да говоря с нея?“

— Шефът на бюрото ми се свърза с кантората ти — обясни Сергей. — А когато разбереш защо те търся, няма да важничиш толкова.

— Е, добре, братко, цялата съм в слух. За какво става дума?

— Искам да изкупя вината си за... глупавото предложение да ти помогна преди време.

— Ще трябва да е нещо голямо. Само не ми казвай, че си купил ролс-ройс и ще ми подариш своя мерцедес.

— Какво мислиш за Орландо?

— Орландо, Флорида ли?

— Предлагам ти да прекараш края на седмицата в хотел „Пийбоди“ там. Докато седиш в бара, ще съзерцаваш патиците, които се гмуркат във водата и ще си представяш, че и ти след няколко месеца ще се клатушкаш като тях.

— Това се казва удар под кръста! — защо Скот не може да се шегува така? — Кажи ми какво си намислил.

— В Орландо се провежда семинар по приложение на лазерите в хирургията. Съвсем забравих да направя навреме резервация в хотела. Оказа се, че са останали само апартаменти, та си помислих, че може би ще искаш да прекараш края на седмицата с мен. Ще направиш коледните си покупки или ще се разходиш из парка „Морски свят“. Ще успееш ли да се освободиш в петък?

— Петък е вдругиден, нали?

— Точно така.

— Няма проблем.

— Чудесно — Сергей помълча, после продължи: — Дори?

— Кажи.

— Ако искаш, ще минем през Гейнсвил да вземем и Скот, стига да е свободен. Аз ще спя в дневната, а вие...

— Идеята не е много добра.

Дори усети съчувствието, което се излъчваше от другата страна на линията. Брат ѝ въздъхна тежко.

— Дори, съжалявам.

— Няма нищо — успокой го тя. — Скот също съжалява, а и аз. Всички съжаляваме.

В петък сутринта колата на Сергей спря пред дома ѝ.

— Готова ли си? — посрещна я той и пое чантата ѝ.

— Намазах обилно лицето си с крем против изгаряне, взех си дългия шал и одеялото, с което ходя на мачове, в случай че захладнее. Води ме към колата.

— А това какво е? — и Сергей посочи плюшения заек, мушнат под мишницата на сестра му.

— Казва се Джордж — обясни Дори. — На бебето е. Ще си правим компания през пролетта.

— Ти знаеш по-добре — подхвърли Сергей и само сви рамене.

Денят бе прохладен, но слънчев — чудесен зимен ден във Флорида, напълно подходящ за пътуване със свален гюрюк. Настанила заека в скута си, Дори се зави старателно с одеялото.

— Искаш ли да поговорим за онзи... Как му беше името? — попита Сергей, щом напуснаха града и стъпиха на магистралата.

— Чувства се засегнат — отговори тя с горчивина. — За него бременността на „важната му половина“ е твърде притеснителен факт. Страхува се някой да не си въобрази, че той е сбъркал.

— Дай му малко време, Дори.

— Той никога няма да свикне.

— Струва ми се, че грешиш.

— Така ли? Имаше точно толкова време, колкото и аз, а все още думата „бебе“ не може да се отлепи от устата му. Направо засяда в гърлото му. И ако не правеше усилия, аз нямаше да се чувствам толкова огорчена. Много му се иска да не е безразличен, а не успява да намери в себе си любов за нашето дете. И това ме плаши до смърт.

— Той няма твоя арсенал от житейски опит, а и откъде ли да го има. Знаеш в какво семейство е израснал.

— А ако не успее? Ако никога сърцето му не се отвори за нашето дете? — Дори преглътна мъчително с надеждата, че буцата, заседнала в гърлото ѝ, ще изчезне. Помълча и сама отговори на риторичния си въпрос. — Ще го загубя, Сергей.

— Сигурно не си въобразяваш, че отношенията ви ще си останат винаги такива, каквито са били досега — отбеляза брат ѝ. — Защото искаш от него неща, които самостоятелният ви живот досега, не може да осигури.

Дори притвори очи и, като изложи лицето си на слънчевите лъчи, тежко въздъхна.

— Изглежда съм си мислела, че когато съм готова за онези... традиционни неща... той също ще е готов. Така решенията щяха да дойдат от името на двамата. Щом Скот не може да свикне с идеята за детето сега, когато то стане реалност, ще бъде напълно невъзможно — тя преглътна надигащото се ридание и продължи: — Не е нужно да имаш скалпел, за да проникнеш в нечия душа и да проумееш стаените там страхове, не е ли така, доктор Карол? Не мога да понеса мисълта, че всичко ще свърши по този нелеп начин, че Скот не е способен да направи място на едно дете. Толкова много го обичам и знаей, че той също държи много на мен. А какво излиза, че не може да обикне нашето дете.

— Логиката и кое как трябва да се случи, ги има само в приказките, Дори. Хората не са свършени и животът е доста несправедлив. Вероятно той се опитва...

— Не се съмнявам, че се опитва. И тъкмо затова толкова ме боли. Не искам да приема, че Скот, този нежен и любящ мъж не е способен да обича собственото си дете. Би могъл да бъде чудесен баща — гласът ѝ издайнически пресекна. — Не желая да се разочаровам така дълбоко. Сякаш по-лесно бих приела, ако се появеше друга жена. Тогава поне щях да съм ядосана. Нямаше да е проблем да понеса и една раздяла — бърза като гилотина. Разделяме ли се бавно и постепенно, все едно любовта ни умира от болезнена мъчителна смърт.

— Каквото и да се случи, Дори, ти ще се справиш.

— Изтъркани фрази, лишени от смисъл. И то след като бе така брутално откровен.

Лицето на Сергей се озари от добродушна усмивка.

— Ще се наложи да минеш през всичко, сестричето ми. Отстъплението не съществува в речника на семейство Карол.

— Как ми се иска да залича още няколко думи от речника на това семейство — несигурност, тъга, самота.

Когато в събота сутринта Дори слезе във фойето на хотела, завари сред гостите цяло семейство патици поело тържествено сутрешната си разходка. Гледката не можеше да не предизвика усмивка. Вирнатите им перести опашки се полюшваха в такт със стъпките им. Хората се бяха събрали да ги наблюдават — някои се смееха, други само възкликваха изненадани и развеселени, трети се покашляха сдържано.

Щом представлението свърши, фойето бързо се изпразни и Дори се качи на хотелския автобус, за да посети парка „Морски свят“. Денят бе прохладен, но слънчев и тя бавно и спокойно тръгна из алеите. Постоя край хищните делфини, за да се възхити на величествените им размери и украсата, с която природата ги бе дарила. Вниманието ѝ бе привлечено и от добре дресираните гривести тюлени. Хитра и очевидно доста интелигентна видра искрено я развесели и за известно време тя дори успя да забрави мрачното настроение, което я бе завладяло от напускането на Гейнсвил предишната седмица. Докато наблюдаваше неколцината пингвини, от съзнанието ѝ изчезна дори спомена колко прекрасно бе да се събуди сутринта в прегръдките на Скот само за да си спомни нерешените проблеми, повдигнати в събота вечер — проблеми, които вероятно щяха да си останат все така нерешени.

От всички страни я заобикаляха деца. Бебетата спяха в количките си, напълно глухи за вълнението, което цареше наоколо. Току-що проходили хлапета следяха с широко отворени блеснали очи шумните танци на тюлените. По парапета на големия басейн на хищните делфини тичаха ученици, които чакаха вълна, вдигната от гигантските обитатели да ги облее със солената и твърде хладка вода. От време на време се разнасяше и претенциозният кикот на девойки.

Цялата гама от настроения, с които човек е надарен — от отегчение и гняв до усмихната толерантност можеше да се прочете по

лицата на родителите тук. И като всяка нормална бременна жена Дори се питаше каква ли майка ще бъде самата тя. Ала се питаше и дали детето ѝ ще познава своя баща.

Спря да си купи сладолед и тутакси споменът за Скот и подобни техни преживявания я връхлетя.

Докато обикаляше магазините за сувенири, на всяка крачка срещаше плюшени играчки с образа на Шаму, първото бебе хищен делфин, родено в изкуствен басейн.

В павилиона на тюлените бе време за хранене и басейните с животни бяха заобиколени от хора, които хвърляха продаващата се в парка сурова риба. От специално построена кула един от служителите се стараеше да успокои публиката и от време на време предупреждаваше родителите да внимават за по-буйните деца и особено за онези, които стъпваха на парапета и всеки момент можеха да паднат във водата. Човекът в кулата обясняваше къде и как живеят тюлените.

— Ще ги срещнете на стада, които са като огромни семейства. В такова семейство има поне един мъжкар, една или няколко женски и множество деца.

Дори се загледа в едно бебе тюлен, което само преди минута бе хранила със сурова риба. Най-много я трогнаха лъскавите, изпълнени с молба очи.

— Истински късметлия си ти — прошепна тя. — Какво голямо семейство имаш!

Тя постоя още известно време в павилиона, сетне изми ръцете си и пое към изхода, откъдето щеше да се качи на автобуса за хотела.

Сергей се прибра по-рано от очакваното и завари сестра си свита на кълбо върху канапето, притиснала заека Джордж до гърдите си. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали с размазан грим.

— Сергей! — възкликна тя, но гласът ѝ прозвуча обвинително. Усетила, че ще го обиди, тя продължи по-спокойно. — Идваш си по-рано.

— Педиатър, загрижен за пациент, ме хвана натясно и започнахме да обсъждаме случая. Разходихме се из града и решихме да продължим и по време на вечеря. Определихме си среща в ресторант на Чърч Стрийт — той замълча, прокара ръка през косата си. Очевидно

премисляше как да успокои разстроената си сестра. — Естествено, и ти си поканена.

— А твоят педиатър знае ли... Знае ли, че ще бъдем трима?

Мъжът явно се смути и за да му спести неудобството, Дори се засмя.

— Не се тревожи, Сергей, не си длъжен да ме глезиш само защото съм в трудно положение.

— Но защо не дойдеш? — попита Сергей. — Сигурно ще срещнем делегати от конференцията и разговорите поне за малко ще отвлекат вниманието ти от...

— О, не — поклати глава Дори. — Благодаря ти, но не мисля, че събирането с хора е най-подходящото лечение за моето заболяване.

— Очевидно си твърде разстроена — отпусна се брат ѝ на леглото до нея.

— Ще се оправя. Честна дума. Чистият въздух ме измори. Ще поръчам да ми донесат нещо от ресторанта, ще изгледам някой филм.

— Никак не ми се иска да те оставям тук сама.

— Ще се чувствам страшно виновна, ако заради мен отмениш срещата си, а в настроението, в което съм сега, уверявам те, няма да се забавлявам.

— Какво те извади така от релси?

— Знаел ли си, че тюлените живеят на семейства?

— Точно този къс информация някак ми се е изплъзнал.

— Бащи, майки, малки — тя неволно изхълца. — Защо бебетата тюлени могат да имат баща, а моето — не?

— И твоето бебе си има баща — прегърна я той. — Ако Скот реши да се оттегли, уверявам те, че моят племенник или племенница ще имат страхотен вуйчо. Пък и изобщо не се притеснявам за дете с майка като теб.

Дори изхлипа и вдигна очи към брат си.

— Ти си мило момче, Сергей. Наистина ли мислиш, че ще бъде добра майка?

— Ти ли? — попита той. — Преди всичко ти си откровена и непринудена. Откакто се научи да говориш, ми досаждаш.

— Как така?

— С грижите си. Вечно завързваше връзките на обувките ми, оправяше яката на ризата или ме караше да се сресвам. А спомняш ли

си, че когато ми беше адски трудно в медицинския факултет, ти единствена ми казваше, че няма начин да не се справя.

— Но това е бебе, Сергей. А аз не зная нищо за бебетата.

— Какво толкова има да се знае. Ще го храниш, когато е гладно, ще го прегръщаш, когато е уплашено, и ще внимаваш да не пусне любимото ти палто в тоалетната.

— Не бих казала, че си доктор Спок, но от твоите уста звучи доста убедително. И просто...

Сергей стисна по-здраво рамото ѝ.

— Ще видиш, че наистина не е сложно. Ще атакуваш майчинството по същия смел начин, както всичко друго досега. Ще четеш книги, ще посещаваш курсове за бъдещи майки, ще сверяваш записките си с другите жени и ще подлудяваш лекарите с обаждания посред нощ, точно както всички останали. И ти, и бебето ще се справите чудесно — погледна я иронично и попита: — Прав ли съм?

— Прав си.

— По-добре ли си сега?

— Настъпва обрат в кризата — кимна тя. — А сега отивай да се разкрасиш. Защото, доколкото разбирам, твоят педиатър е жена.

— Както винаги, позна. Все така ли си сигурна, че не искаш да дойдеш?

— Кой досажда сега? Няма ли да престанеш да настояваш? Време е да изчезваш.

Когато по-късно, обгърнат в аромата на скъп мъжки одеколон, Сергей излезе, Дори си поръча варени скариди и салата от спанак от ресторанта, разположи се удобно и включи телевизора. Оказа се, че заедно със Скот бе гледала филма преди няколко месеца. Всичко ѝ напомняше за Скот. Какво ли правеше той в събота вечер?

Ако знаеше къде е той в този момент и с какво се занимава, наистина щеше да се изненада.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Скот беше в обсада. Десетмесечната Джесика Албертсън бе сграбчила здраво коляното му и отчаяно наблюдаваше солетата в ръката му.

— Солета — продума малката и повтори няколко пъти, за да е сигурна, че са я разбрали. — Солета. Солета.

— Какво да направя? — обърна се Скот към най-близкия си приятел и съдружник, баща на малката досадница.

Майк завъртя очи, изненадан от безпомощността на Скот и простичко рече:

— Как какво? Дай ѝ солета.

Скот взе една пръчица от купата в края на масата и отново погледна Майк.

— Сигурен ли си, че може? Все си мислех, че бебетата ядат смачкан спанак и разни други буламачи.

— Тя от месеци дъвче солети и всякакви бисквити. Държи ги в устата, докато омекнат и станат на каша.

— Ама че отвратително!

— Всеки има свой начин на обработка на солетите. Остави Джесика да ги яде, както ѝ е удобно. Прав ли съм, Джесика? — Скот с любопитство наблюдаваше промяната, настъпила у неговия приятел, партньор в бизнеса и най-великия счетоводител, когото някога бе познавал. Още малко и щеше да заговори на бебешки език.

Момиченцето отговори на закачката на баща си с широка усмивка, с която удостои и Скот, когато той ѝ подаде следващата солета.

— Благодаря — подкани я Майк.

— Даря — послушно отвърна детето и отново рече: — Солета.

— Няма за какво — отговори Скот, чувствайки се доста глупаво. — Как разбрахте, че можете да ѝ давате бисквити?

— Освен лекциите, които Сюзан посещава, и рафтовете книги за отглеждане на бебета, всеки път, когато ходят при детската лекарка, тя

казва какво може и какво не може да се дава на детето. Като се изключат юношите с техните записи на рок и поп музика, групата на родителите се оказва най-податлива на изкушенията на пазара. Ако искам да стана милионер, трябва само да измисля нещо, което според родителите е абсолютно необходимо за здравето или образованието на децата им.

— Най-податлива значи? — промърмори Скот, без да откъсва поглед от Джесика, която усърдно мляскаше своята солета.

— Еднократните пелени например — продължи Майк. — Да не мислиш, че някой пере пелени в днешно време? Всички си купуват от тези за еднократна употреба. И нищо не може да ги спре.

— Не са ли скъпи?

— Скъпи са, разбира се. Но те са като цигарите. Хората намират пари за тях, независимо дали могат да си ги позволят, или не. Търсенето не намалява, не се преработват вторично, не могат да се използват повторно както другите дрешки, които можеш да раздадеш. Използваш, хвърляш и купуваш нови. Състояние сме дали и за филми. Да си видял някой, който да не снима хлапетата си? Навсякъде, където има деца, ще срещнеш и родители с фотоапарати. Щрак, щрак, щрак. Ражда се бебе — щрак, щрак. Появява се първият зъб — щрак, щрак.

— Какво иска сега? — прекъсна го Скот, който в недоумение наблюдаваше малкото момиченце. Захапала солетата, Джесика бе обгърнала с ръчичка коляното му и непрестанно повдигаше краче. Очевидно опитваше да се качи на канапето.

— Струва ми се, че те хареса — отбеляза Майк. — Искан да се качи на коленете ти.

Скот улови детето под мишниците и го вдигна. Оказа се доста по-тежка от очакванията му. Ала като я постави в скута си, му се стори лека като перце.

— Скот — подкани я баща ѝ. — Джесика, кажи Скот.

— От — отговори момиченцето и тикна влажния край на солетата в устата на Скот.

— Колко е сладка — обади се Майк. — Виж, дава ти от своята солета.

— Трябва ли да приема — завъртя Скот глава, старайки се да избегне почерпката. — Не е хубаво. Микроби, нали разбираш.

— Преструвай се, че ядеш — засмя се приятелят му. И той показва как отхапва въображаем къс храна, размърда челюсти и измуча: — Ам, ам.

Скот искрено се засмя:

— Ам, ам — повтори той. В този миг, възползвала се от моментното му невнимание, Джесика мушна солетата право в устата му. Скот инстинктивно дръпна глава назад и, подражавайки на Майк, се престори, че отхапва, след което измуча: — Ам, ам.

Джесика радостно се изкиска и продължи да му подава солети. Играта продължи, докато детето се измори. Сетне се обърна и като опря гръбче в гърдите на новия си приятел, отправи поглед към телевизора, сякаш държеше да проследи футболния мач, който двамата мъже гледаха. Майката на Джесика бе отишла на фризьор с приятелка и бе оставила детето на грижите на бащата и неговия съдружник.

— Знаеш ли, че е заспала? — обади се след време Майк.

Скот сведе очи. Детето бе отпуснало главичка. Светлокестеняви къдри, досущ като на баща му, обрамчваха личицето му. Как това малко и крехко създание му се беше доверило така лесно, питаше се той.

— Как ти се струва всичко това? — обърна се той към Майк.

— Моля? — недочу Майк, чието внимание бе погълнато от играта.

Скот изчака мача да се поукроти и отново попита:

— Как ти се струва това да имаш дете?

— Понякога е като кралския жезъл — отвърна приятелят му. — Имам предвид, че е до гроб. Преди да се роди тя, оставяхме двойна порция храна на котките и заминавахме, когато ни хрумне. А сега, за да отидем за два часа на кино, се подготвяме като за генерална битка — търсим човек, който да остане при нея, дълго се дават инструкции и на всичко отгоре през цялото време се тревожим как се е чувствала без нас. Да не говорим, ако искаме да заминем някъде в края на седмицата. Колата прилича на цирков фургон — дрехи, пелени, храна, одеяла, лигавници, бебешка седалка, фотоапарат...

— А дали...

— Какво? — попита Майк и тутакси прочете мислите на приятеля си. — Дали си заслужава ли?

— Да, именно.

— Ти защо стана изведнъж толкова любопитен?

— Опитвам се да добия цялостна представа. Познаваме се от толкова време, израснахме заедно.

— Всеки път, когато си спомня как висяхме по стадионите в погорните класове, ме заболява глава.

— Уж сме същите, нали? Но те виждам да сменяш пелени, умееш да говориш на бебешки език и се питам ти ли си онзи същият младеж, дете пееше с пълен глас след всяка победа на отбора.

— Разбира се, че сме същите, но сме пораснали. През април, когато се подават данъчните документи, капвахме от умора към десет вечерта, нали? Или към единайсет? Прозявахме се, пыскахме като същински старци. Отлагахме работата до последния момент, след което работехме до сутринта. А сега сме по-организирани, по-разумни, дори носим костюми, когато ходим на работа.

— Превърнахме се в улегнали хора. Точно такива, на каквито не спирахме да се подиграваме — допълни Скот.

— И не мисля, че е лошо. Нямам нищо против да карам хубава кола наместо онази потрошена бричка, дете изобщо не искаше да потегли и се радвам, че имам Сюзан, която ме чака след тежък ден.

— А Джесика? — попита Скот.

Погледът на Майк се отклони по посока на заспалото момиченце и очите му се изпълниха с гордост.

— Тя е най-приятната част от програмата. Разбира се, че е огромна грижа, но в нея виждам бъдещето. А когато обгърне с ръчички врата ми и каже „татенце“ — изобщо не ме питай как се чувствам — той въздъхна дълбоко. — Такова нещо не може да се обясни. Кара ме да се чувствам по-голям, по-добър отпреди.

Диалогът им се насити с опасна доза чувства и двамата потърсиха емоционален отдушник в играта. По време на една от почивките Майк извади от чантата, която Сюзан му бе оставила за бебето, тънко дюшече, постла го на дивана и посегна да вземе детето от Скот.

— Ще спи дълго, затова ще я взема, преди да ти натежи — той нежно вдигна момиченцето и го остави да легне по корем. Сетне го зави с одеялце. Детето промърмори насън, след което утихна.

Скот почувства странна смущаваща празнота и за да се отърси от неприятното усещане стана да донесе бира от хладилника.

— С Дори няма ли да уредите вече вашите отношения? — попита Майк.

Моментът беше много подходящ Скот да признае какво му тежи, но мъжът се изплаши и премълча. Предпочете да се спаси чрез въпрос.

— Не се ли изморяваш да правиш сметки?

— Разбира се, че се изморявам. До гуша ми е дошло да мисля за ипотеката, за сумата, която дължа на банката, от която взех заем за колата, от клиентите, които очакват да сме безгрешни, от правителството и всички онези формуляри, които трябва да попълваме, та дори от хората, с които играя голф и които очакват да взимам участие във всевъзможни благотворителни турнири.

— Нямах това предвид.

— Да, Скот, зная. Понякога нямам настроение да се обадя, за да предупредя, че ще закъснея. Уморявам се да внимавам да не засегна Сюзан или да не съм груб с Джесика, когато съм изморен до смърт и единственото, за което мечтая, е да се отпусна в любимия си стол и да гледам някакво безсмислено предаване. Но за нищо на света няма да се откажа от колата само защото редовно трябва да плащам вноските, нито пък от Сюзан и Джесика, защото се изморявам, или защото се налага да забравя собствените си нужди в името на техните. Животът е като търговска спогодба, Скот. Всичко си има цена. Давам си ясна сметка, че Сюзан и Джесика са част от мен, а аз съм част от тях и това ми харесва.

Внезапен рев откъм екрана привлече вниманието им. Майк се загледа в играта.

— Как издържаш всичко това? — обади се след малко Скот, чиито мисли не му позволяваха да се съсредоточи в мача. — Поддържаш счетоводството на двайсетина фирми едновременно и всеки момент знаеш с точност до цент как върви балансът им, но нямаш и най-малка престава какво е състоянието на сметката, която имате с жена ти?

— Дори вече те притиска, така ли? — изпитателно го погледна Майк. — Омръзнало ѝ е вече това пътуване.

— Възможно ли е един счетоводител да търпи някой друг да се меси в сметките му? — Скот съвсем тенденциозно се престори, че не е чул въпроса, който попадна право в целта. — Чувал съм те десетки

пъти да питаш Сюзан: „Как сме с парите? Можем ли да си позволим това и това?“.

— Ако изпитвах безпокойство, нищо не пречеше да открием две отделни сметки — засмя се Майк. — Поверил съм живота си на Сюзан и ѝ имам пълно доверие що се отнася до финансите на семейството. Тя е трезвомислещ човек и внимава много в разходите.

— Не става дума за това, а по-скоро за контрола. Не те ли дразни фактът, че не знаеш във всеки момент какво е състоянието на парите ти?

Майк свъси вежди и се извърна към Скот.

— Всъщност какво става? Това разпит ли е? Или може би покана за самопризнание? Очевидно ти се колебаеш дали да се обвържеш. И няма да ме оставиш на мира, докато не призная, че бракът съвсем не е съвършен съюз — и преди Скот да успее да измисли отговор, Майк продължи: — Е, добре, не е съвършен. Понякога със Сюзан се поскарваме. И нерядко се случва да ми натяква за едно или друго. Искаш да знаеш какво ми липсва от ергенския живот? Ще ти кажа. Спомняш ли си, когато огладнявахме посред нощ и тичахме до денонощните павилиончета? Е, това вече не го правя — неочаквано Майк извиси глас, наподобявайки изговора на Сюзан: „Къде отиваш? Пак ли в «Макдоналдс»? Не ставай смешен. Остави тия долнокачествени полуфабрикати. Излишно е да излизаш посред нощ, за да си купиш сандвич с риба. Във фризера има цял пакет пушено филе. Вземи си едно парче, сложи го между две филии и готово! Нали знаеш колко пияници се разхождат навън по това време.“ — Майк пое дъх и вече със собствения си глас се обърна към Скот: — Представяш ли си! Да го сложа между две филии! Без сирене, без специален сос. Жените нямат никакво чувство за традиция.

Двамата мъже замълчаха. Известно време наблюдаваха играта, без да продумат.

— Обичаш я, нали? — попита Майк.

— Много добре знаеш, че я обичам — отвърна Скот.

— И все пак предпочитам Сюзан и нейния тип среднощен сандвич. Всеки гражданин на тази страна може да получи хамбургер с риба за един долар, но онова, което свързва мен и Сюзан, не може да се купи — забелязвайки скептично присвитите устни на Скот, той продължи: — Естествено, бракът не е съвършен съюз. Но има ли нещо

съвършено на тоя свят? Зная само, че се чувствам добре в семейството, което сме създали. Просто така е подреден животът. Иначе нямаше да ги има нито мъжете, нито жените, да не говорим за секса и децата. Единственото, което има значение, е, че си открил най-подходящия човек, с когото да започнеш семейния живот. За мен това е Сюзан. Ти трябва да решиш дали за теб това ще е Дори — Майк не откъсваше очи от Скот. — Струва ми се, ти вече знаеш отговора, приятелю. Само не разбирам защо все още не се решаваш да предприемеш порешителни действия.

Скот упорито мълчеше.

— Знаеш чудесно, че тя няма да те чака вечно.

Да, наистина, приятелят му имаше право. Тъкмо това го плашеше до смърт.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дори отвори вратата с клонче имел в ръка. Придърпа Скот вътре с блеснали от вълнение очи и му пожела весела Коледа. Обви кръста му с ръце и доближи устни до неговите. В същия миг той нежно прошепна своето пожелание.

Отдадох се на блаженството от близостта на любимия, забравили за миг тревогите и проблемите си. Притиснаха се един към друг, сякаш бременността на Дори и страховете, които ги изгаряха, не съществуваха. Останали почти без дъх от целувката, двамата най-сетне се отдръпнаха.

— Весела Коледа — повтори Дори.

Скот вплете пръсти в косите ѝ и обгърна лицето ѝ с длани.

— Ти ли си моят подарък? — попита той с блеснали очи.

— Единият от тях — отвърна Дори.

— Мисля, че ти ще ми харесаш най-много.

Дори целуна дланта му, сетне се усмихна предизвикателно. Поведо го към спалнята. На прага на дневната той спря изумен. Въпреки че вътре всичко си беше на мястото, до стената се издигаше кула от картонени кутии.

— Имам чувството, че ще се пренасяш — подхвърли той шеговито.

— Точно това смятам да направя. Преместване. Нова голяма промяна.

През отворената врата Скот видя оправеното легло, завивките, на което бяха отгърнати подканващо. Толкова позната и скъпа му бе тази стая. В нея също имаше куп кашони, които очевидно щяха да поберат багажа на стопанката на дома. Значи Дори бе решила да отнесе всичко оттук и да остави помещението голо и пусто. Скот неочаквано се почувства предаден.

— Купих къща — обади се Дори безгрижно. Той я погледна изумен. — Знам, че е малко неочаквано, но отдавна мислех да предприема подобна стъпка. А тъкмо сега е моментът, с оглед на

данъците... И тъй като рано или късно щях да го направя, по-добре е да стане сега, преди да...

И двамата знаеха какъв щеше да е краят на изречението — преди бременността да ѝ натежи. Преди появата на детето да усложни още повече едно преместване. Скот усети значимостта на този ход и в стомаха му се появи огромна тежест. Промените бяха неизбежни. Промени в тялото ѝ. Промени в съвместния им живот, промени, които неизбежно даваха отражение върху отношенията им.

— Открила съм най-подходящия вариант. Да знаеш само колко ще ти хареса, Скот. Има камина... Толкова пъти сме си говорили как ще седим пред запаления огън. Да не говорим колко изгодна е сделката. Платих половината със спестяванията си, а Сергей ми даде назаем останалите. Така че няма да имам никакви неприятности с банки и лихви. На всичко отгоре къщата от дълго време е необитаема. Та си помислих, че е безсмислено да плащам наем тук, след като ми се удава такава чудесна възможност. Нали ще ми помогнеш да се преместя — погали го тя по бузата.

Ще трябва и да ѝ помага. Да участва в разсипването на това място, свързано с толкова много скъпи спомени, с толкова смях и любов. Ще трябва със собствените си ръце да разруши и изнесе това скъпо на сърцето му гнездо.

— Скот?

С пресилена усмивка той рече:

— Да, разбира се, че ще ти помогна.

Дори видимо изпита облекчение.

— Чудесно. Уговорих се и с няколко момчета от колежа на Аделина да дойдат за половин ден, така че ще разполагаме и с достатъчно мускулна сила. Сергей обеща да наеме пикап, стига времето да е хубаво.

И пак този Сергей. Скот харесваше брат ѝ, но се дразнеше, че той е такъв герой за нея. Винаги е бил твърде погълнат от проблемите на своята професия, а ето че сега...

От гърдите на Скот се отрони въздишка. Сега, когато сестра му беше бременна и неомъжена при това, Сергей излизаше на сцената и запълваше мястото на подкрепящия мъж. Скот знаеше, че не е прав, но не успя да потисне чувството на негодувание от внезапното

вклиняване на Сергей в живота на Дори. Не успя да заличи и самопрезрението, което неизбежно последва.

Грешката си беше само негова. Той трябваше да се погрижи за Дори, да ѝ помогне при вземането на решението, да я подкрепя, окуражава. А тя дори не бе обсъдила с него такава сериозна стъпка, каквато е купуването на нова къща. Безразличието му очевидно я бе отблъснало. Нейните желания не ставаха негови. А колко усилия бе положил. Не можеше да се зарадва ни най-малко на тази неочаквана намеса в техния живот, в тяхната любов.

Кашони в стаята, станала свидетел на толкова нежност! Дори искаше да се изнесе и да се раздели с тяхното минало. Правеше го с такава лекота.

Младата жена зарови пръсти в косата му. Повдигна се на пръсти и го целуна по бузата, сетне му се усмихна.

— Няма ли да... понаправим нещо, преди някой да ни е попречил?

Скот се взря в очите ѝ. Прочете искрена и дълбока любов, примесена с покана за нежност и близост. Страхът, че ще дойде миг, в който няма да вижда този блясък и тази покана, неочаквано го заля с нова сила. Обгърна тялото ѝ, притегли я властно към себе си и страстно впи устни в нейните. Нямаше сила, която да го откъсне в този миг от тялото ѝ. Поведе я към спалнята. Ръцете му трескаво се плъзнаха под пуловера ѝ, наслаждаваха се на допира до нежната ѝ кожа.

Целувката му бе настойчива, търсеца. Най-накрая се свлякоха на леглото, разсъбличайки припряно дрехите си.

Неспособен да овладее възбудата си, Скот проникна в младата жена. Тя обви с крака бедрата му. Сграбчила раменете му, впи нокти в тялото му. Целувката, същата онази дива, необуздана целувка, започнала в дневната, продължаваше, ненарушавана от бурните им ласки.

Достигнал бързо кулминацията на своята страст, Скот изстена. Притисна с тяло Дори, задъхан и изтощен.

Постепенно разумът му се възвърна. Тихо стенание го отрезви напълно.

— Дори? Да не ти причиних болка? — обзет от паника той се подпря на лакът и се отдръпна. — Дори? — дочул тихия ѝ смях, той

промълви смутено: — Не очаквах, че така бурно...

— Кой би очаквал подобно нещо.

— Не ти причиних болка, нали?

— Болка ли? — изненадано попита тя. — Почувствах се много желана. Нямах представа какво щастие е за една жена да предизвика такава безумна страст.

— Да, но не ти дадох възможност ти също да изпиташ удоволствие.

— Рано или късно и това ще стане.

Тя така и не бе успяла да свали пуловера си, който едва-едва покриваше гърдите ѝ. Скот нежно погали втвърдените зърна и без да откъсва очи от нейните, попита:

— А какво ще кажеш да стане „рано“?

Вплела пръсти в косата му, тя го притегли към себе си и додаде:

— А защо не веднага?

Скот се отдръпна бавно, свали пуловера ѝ и докосна с устни поналелите се от бременността ѝ гърди.

— Смятам да ти докажа, че страстта ми невинаги е безразсъдна или пък егоистична.

И наистина доказателството продължи часове и резултатът бе напълно задоволителен.

Късно следобед Дори опита да се измъкне от леглото, без да обезпокои Скот, но миг преди да стъпи на пода, усети как ръката му сграбчва китката ѝ.

— Къде отиваш?

— Да си взема душ. Ако искам да съм достатъчно красива за вечерта, трябва да започна приготовленията си.

— За мен и така си достатъчно хубава — рече той и побутна с пръсти кичура, паднал на челото ѝ.

— Да, но тази вечер ще излезем — усмихна се Дори. — На Коледа са отворени само луксозните ресторанти. Нали нямаш нищо против да вечеряме навън? Обикновено приготвям нещо вкъщи, но повечето кухненски съдове са опаковани и...

— Знаеш, че за мен е без значение. В куфара нося и костюм, така че...

— В такъв случай наистина ще трябва да се приготвя внимателно. Всички жени ще искат да те отнемат от мен — съзряла усмивката му, Дори продължи: — Има да ме гледат и да се питат, от къде на къде имам такъв късмет — а пък аз ще се питам докога ли ще трае този мой късмет, помисли си отчаяно тя.

Забелязал неочакваната тъга по лицето ѝ, Скот побърза да попита:

— Какво има?

Тя протегна ръка, помилва страната му и прошепна.

— Толкова много се нуждая от теб.

— Едва ли толкова, колкото аз от теб — отговори той. — И ако днес не си го разбрала, едва ли ще имаш друга по-добра възможност.

— Нямах това предвид.

Скот чудесно знаеше, че тя очаква да чуе нещо друго, но думите отказваха да излязат от устата му. Не че не можеше да ги изрече, но те за нищо на света нямаше да са пълни с онова съдържание и емоция, които тя заслужаваше. Нямаше да е честно да ги каже, ако наистина не е убеден в тях. Какво пречеше да я увери, че ще се премести да живее с нея в новата къща — подобна възможност го плашеше. Боеше се, че отношенията им ще се променят коренно под влияние на всекидневните грижи и постепенно между тях ще се зароди огорчение и досада.

Скот искаше да се смее с Дори, а не да обсъжда разходите им. Искаше да се любят, защото отношенията им наистина бяха нещо изключително, а не да задоволява физически нужди, и то когато е изморен и напрегнат. Разговорите им да бъдат свързани с мечти и красиви неща, а не да спорят за пастата за зъби или стотиците други дребни неща, с които всекидневието неизменно е свързано и които са повод за разпавии в едно семейство. Искаше да търси компанията ѝ, защото присъствието ѝ бе важно за него, а не защото е настъпил съответният час.

Младият мъж изгаряше от желание да открие в себе си способностите на съпруг, но успяваше да намери единствено заложи на любовник. Обичаше Дори така, както никога не бе очаквал, че е способен да обича, може би повече от самия живот. Но той искаше да има любовница, а не съпруга. Искаше някой да му се усмихва, а не да му досажда с въпроси и наставления.

Дори нежно го целуна по врата, усмихна се и подхвърли:
— Отивам под душа.

Неочаквано леглото му се видя прекалено широко и празно. Скот се почувства твърде самотен. Макар и за кратко, раздялата му се струваше наситена със злокобно предзнаменование за неизбежност. Той стана, нахлузи панталоните си и като се провираше между кашони и кутии, се отправи към кухнята, за да намери нещо освежително за пиене. Тя сигурно е прибирала съдове в момента на неговото пристигане, защото вратите на шкафове бяха широко отворени и съдържанието на горните рафтове бе струпано върху плота. Всевъзможни купи, съдове и буркани за захар и брашно, сол и пипер бяха разпръснати по масата, редом с листовے опаковъчна хартия.

Той посегна да вземе чаша от обичайното място, но в същия миг зърна шарките на тапета, с който бяха облепени отвътре стените на шкафа. Цели два дни бяха загубили двамата с Дори да свършат тази работа. Веселите цветове му напомниха колко трудно напасваха тогава шарките, до лактите се бяха оплескали с лепило и когато им стана безразлично колко са изцапани, започнаха да го мажат и по лицата си.

Дори бе толкова горда, когато свършиха! А ето сега бе готова да изостави всичко.

Преди много години в живота му имаше събития, свързани с други тапети. Красиви, с нарисувани по тях астронавти и космически кораби. Избрал ги бе за своята стая със сериозността, типична за шестгодишните момчета и бе следил поставянето им с огромно внимание.

Спомни си колко привързан бе към рисунките по тях. Изтегнат на леглото си в дъждовните следобеди, си представяше, че е един от астронавтите с големи прозрачни шлемове. Мислеше си как се качва в кораба, който минути след това биваше изстрелян в космоса, за да извърши важно поръчение. Гледаше тапета и ставаше звезден пътешественик, също като героите от телевизионните филми.

И ето че един ден, когато се прибра от училище, откри, че стаята му е празна и пуста. Изтича при леля си, която стоеше при него следобед, докато майка му беше в болница.

Бяха отвели майка му в болница с линейка, чиято сирена жално виеше. Скоро след това бе пристигнала леля му и двамата с втория му баща дълго разговаряха шепнешком и клатеха глави — тайнственост,

от която момчето бе изтръпнало. Попита ли за майка си, леля му се навеждаше, целуваше го по бузата и му казваше да не се тревожи. Той естествено изтръпваше от ужас, но мълчаливо, докато най-накрая му разрешиха да се види с майка си. Отиде в болницата и там в чакалнята тя излезе да си поприказват. Вторият му баща я докара на стол с големи колела. Момчето я прегърна и прошепна на ухото ѝ колко му е мъчно без нея. Тя обясни, че се налага да остане в болницата, за да може да роди здраво и хубаво бебе. Няма да се бави много, само няколко седмици още и тогава ще се прибере с неговото братче или сестриче.

— Ще бъдеш горд и щастлив, нали? — попита тогава майка му.

Скот бе предпочел да замълчи. Никак не беше сигурен иска ли да е голям и защо му е този брат? Мелинда бе родила вече две деца и когато ходеше при баща си, Скот спеше на канапето. Тези посещения доста се бяха разрешили след появата на новите му братя, които се родиха бързо един след друг. Отначало леглото му беше в малката детска стая в техния апартамент, но след това Мелинда реши, че Скот ще безпокои децата през нощта.

— Стаята ми! — отчаяно бе изкрещял той, когато влезе в празното помещение. — Какво сте направили със стаята ми? Къде е леглото ми? А книгите? Къде са играчките ми?

Леля му изтича, прегърна го и го увери, че всичко е запазено, но сега е долу в стаята, където преди майка му шиеше.

— Вече си голям и не се будиш нощем. А за бебето и майка ти е важно да са наблизо и когато то заплаче, тя бързо да отиде при него.

— Да, но тапетите ми са там! — възрази Скот. — Онези с астронавтите.

— Вече си голям, Скот. Защо са ти тези бебешки картинки?

Скот преглътна сълзите си. Искаше да ѝ каже, че не са бебешки, че там са нарисувани изследователи на космоса. Отскубвайки се от леля си, момчето бе изтичало в малката стаичка, където бяха преместили леглото, книгите и играчките му. Всичко бе събрано в кашони.

— Хайде, Скот — повика го леля му. — Трябва да подредим книгите по рафтовете. Можеш да ми помогнеш. Изчаках те, за да ги наредим както ти искаш.

Книгите лесно отидоха по рафтовете, но тапетите не можеха да бъдат преместени. Най-накрая ги замениха с тапети на накацали върху облаци балерини, които майка му избра за сестра му. Скот се бе почувствал измамен и пренебрегнат, а за него бебето бе истински нашественик. Взела бе стаята с любимите му тапети, щеше да е по-близо до майка му, а той трябваше да се задоволи с най-обикновена синя боя по стените. При това не можеше да бъде повече изследовател на космоса. Бяха го приземили в старата стая за шиене, където нямаше нито един кораб, с който да избягаш.

— Сирене — обади се Дори и се отдръпна, за да може Скот да изсипе шепа настъргано швейцарско сирене в специалната тенджерата. Тя разбърка сместа, докато новата съставка се смеси с останалото.

След бъркотията и суетнята по преместването бяха решили, че ще посрещнат Новата година вкъщи, сами.

Дори наля чаша бяло вино и премести тенджерата от печката на специалната поставка, която стоеше приготвена на масичката в хола.

Настаниха се върху възглавниците пред камината, които бяха купили същия ден и похапнаха от малките сандвичи с шунка и колбаси.

Запалили бяха огъня в камината с дърва от супермаркета, откъдето взеха и продуктите за своята вечеря. Времето навън бе меко и едва ли бе подходящо да имат огън вкъщи, но минаха на компромисния вариант да открехнат прозореца.

В стаята нямаше друго осветление, освен пламъците на огъня и свещта на масата.

Много се забавляваха и се подиграваха един на друг, докато се бореха с разтопеното в тенджерата сирене. Когато приключиха и със сладоледа, се излегнаха един до друг в полумрака върху възглавниците на земята.

За първи път от пристигането на Скот имаха време да се излегнат и да помързелуват. До този момент не бяха спрели да опаковат и разопаковат. Отпусната и успокоена, Дори взе ръката на Скот и докато си играеше с пръстите му, попита:

— Харесва ли ти къщата?

— Казах ти вече, че много ми харесва.

— Щом подреда кабинета, ще купя компютър, към който ще включа модем и така ще се свързвам с компютъра в кантората, за да не се налага да излизам, ако нямам дела или срещи.

— Сигурно ще ти бъде приятно.

— И въпреки всичко ще ми е необходим човек да се грижи за детето през целия ден, независимо че ще си бъда въщи.

Скот не каза нищо. Дори усети, как в гърлото ѝ се надига буца. Същата онази буца, която се появяваше, щом Скот премълчаваше темата за бебето. Изморена бе от преместването и търпимостта ѝ към неговите проблеми бе намаляла. Щеше ѝ се да изкрещи, да рита, да блъска с юмруци, докато тази негова упорита съпротива се сломи. Нямаше сили да спори, а и не искаше да разваля празника, ето защо замълча.

Постепенно напрежението във въздуха се разреди, буцата в гърлото на Дори се стопи.

— Радвам се, че останахме тук — стисна ръката ѝ Скот.

— Аз също — прошепна тя в отговор.

Лежаха, заслушани в пукота на дървата и наблюдаваха сенките, които играеха по тавана. И изведнъж сред спокойствието и тишината, Дори усети, че нещо в утробата ѝ помръдва. Дъхът ѝ секна от изненада. Зачуди се възможно ли е да е било бебето. Последва ново размърдване, този път по-ясно и отчетливо. Тази първа проява на живот от страна на детето силно я развълнува.

— Дори? — обади се Скот.

Тя извърна грейнало от щастие лице към него.

— Почувствах как бебето мръдна. Наистина помръдна — засмя се тя весело. Сетне взе ръката му и я постави на корема си. — Възможно е отново да ритне и тогава ще го усетиш и ти.

Бебето наистина помръдна отново, но Скот не усети нищо.

— Сигурен ли си? — попита Дори разочаровано.

— Съвсем, съвсем леко — Скот отчаяно поклати глава. — Сигурно не е достатъчно силно и затова отвън не се долавя — Скот понечи да дръпне ръката си, но тя я задържа.

— То ще разбере, че това е твоята топлина и твоето присъствие.

— Откъде си сигурна?

— Не съм. Заобиколено е с течност, която го брани от всичко. Така или иначе харесва ми, когато ръката ти е там. Кара ме да се

чувствам някак... — гласът ѝ секна и тя успя само да прошепне: — Сякаш то те интересува.

— Наистина ме интересува, Дори — обади се той. — Държа много и на теб, и на бебето.

— Много се радвам — промълви тя и стисна силно очи, за да спре напиралите сълзи. Премести глава върху рамото му и се заслуша в ритмичното туптене на сърцето му. — Толкова съм щастлива!

— Искам да познавам нашето дете. Ще ми се и то да ме познае, да разбере, че аз съм неговият баща.

— Това непременно ще стане. Ще видиш — увери го Дори и се сгуши още по-близо.

Когато Новата година настъпи, Дори спеше дълбоко. На Скот не му даде сърце да я събуди, затова само целуна челото ѝ и тихо прошепна:

— Честита Нова година.

Сетне заспа. Не след дълго твърдият под го разбуди. Повдигна Дори и я отнесе на леглото, където щеше да ѝ е доста по-удобно.

На следващата сутрин дълго се смяха над „бурното“ посрещане на Новата година. Ознаменуваха настъпването на новия ден с няколко часа нежност и когато, изтощени и доволни, си почиваха, Дори се обади:

— Знаеш ли за какво си мисля?

— Не. Ти ще ми кажеш — съдейки по сериозния тон и изражението ѝ, той разбра, че предстоящият разговор едва ли ще бъде приятен.

— Ако действително имаш желание да познаваш това дете...

— Нямам намерение да се откажа от него...

— Ако беше просто мой познат... — тя замълча и въздъхна тежко. — Случаен, не много близък приятел или просто мой клиент и аз не бях така ангажирана в цялата тази... ситуация... — Скот пое дълбоко въздух и със затаен дъх изчака Дори да продължи. — Бих те посъветвала да се консултираш с адвокат.

Такъв обрат не бе очаквал.

— С адвокат ли? — изсмя се той нервно.

— Трябва да си запознат с родителските си права.

— Ти винаги си била моят юридически съветник.

— Не е редно аз да ти давам съвети по този въпрос. Проблемът ме засяга твърде сериозно.

— Но за какво става дума, Дори? За договор ли? Искаш да има нещо черно на бяло? — забелязал мъката в погледа ѝ, Скот усети силна болка да свива сърцето му. — Никога не сме имали нужда от документи, които да уреждат отношенията ни — продължи той. — Винаги сме говорили за взаимното доверие и колко лицемерие има в тях. Подписват ги обикновено хора, които се предполага, че трябва да си вярват.

— Да, но досега сме били само аз и ти. Не може все да се преструваме, че третият не съществува. Снощи за първи път усетих нашето дете да се движи в мен. Много скоро ще проличи, че съм бременна, а след време и детето ще се роди. Длъжни сме да помислим за това.

— Договорът ми се вижда нещо толкова... толкова бездушно. Самата мисъл ми е противна.

— В случая нашите предпочитания са без значение, Скот. Длъжни сме да осъзнаем фактите в тази съвсем не лесна ситуация. Моля те, посъветвай се с адвокат. Нека подготви договор. Ще го прегледам и после ще преговаряме по точките, в които сме на различно мнение.

— За какво ще преговаряме? Защо на различно мнение? Ти чуваш ли се какво говориш? Напълно влезе в ролята си на адвокат в съдебна зала. На нас с теб никога не са ни били необходими каквито и да било документи.

Настъпи продължително мълчание. Дори протегна ръка да помилва Скот. Испита огромна нужда да го докосне, да го подкрепи в този миг на объркване.

— Невинаги имаме контрол над нещата, Скот. Всичко се случва — Дори усети, че челюстта под пръстите ѝ се стяга. — Ако нещо се случи с мен, положително ще искаш да имаш думата по съдбата на нашето дете, дори за това кой ще поеме родителските права. Един договор ще регламентира участието ти.

Скот упорито мълчеше.

— Може да загина при автомобилна катастрофа — не мирясваше Дори. — Може да ме убият или гръм да ме удари.

— Не говори така!

— Трябва да сме реалисти — подпря се на лакът тя. — Създадохме дете и добре е да сме готови на всичко. Защо мислиш, че щом Скот Роланд ме обича, е изключено да ме премаже някой бетоновоз. Ами ако в съдебната зала нахълта някой психопат и застреля всички? Ще бъда много по-спокойна, ако зная, че съществува човек, който ще се погрижи за детето.

Скот я притегли в прегръдките си и силно я притисна към себе си.

— Няма да го понеса, ако с теб се случи нещо.

— Напротив, ще го понесеш — отговори Дори. — Ще страдаш, много ще ти е мъчно, но в крайна сметка ще го преживееш. Държа на едно — да зная, че разполагаш със законни права да контролираш отглеждането на детето така, както ние с теб го разбираме.

— Ако е за твоє спокойствие, ще го направя.

— Благодаря ти — рече Дори.

Скот целуна челото ѝ, сетне клепачите.

— Само не позволявай да ти се случи нещо. Обещавах ли?

— Ти защо мислиш купих шарен фасул за обяд? — попита Дори, имайки предвид южняшкия обичай в първия ден на годината да се яде шарен фасул за късмет.

— Заради парите, естествено — разсеяно отвърна Скот.

Друга версия на поверието твърдеше, че всяко изядено зрънце на първи януари носи по един долар печалба.

— Затова купих две кутии! Ще имаме достатъчно, за да покрием всички разходи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сергей!

— Пристигам, за да си получа обещаната за пренасянето пържола.

— Но... знаеш ли, не съм се подготвила.

— Така и предполагам. По пътя насам се отбих в магазина и взех няколко. Щом си у дома, ще отскоча и за зеленчуци.

За всичко беше помислил — за месото, картофите, сметаната, пресния зелен фасул, краставиците и дори дървените въглища за скарата. Докато Дори слагаше подправки на пържолите, брат й запали огъня и когато той се разгоря добре, двамата седнаха да си побъбрят, докато жарта стане готова за месото.

Сергей се настани удобно, простря ръце върху облегалката на дивана и въздъхна тежко.

— Ще се погрижа за месото, но нищо друго не мога да пипна.

— Тежък ден ли имаше?

— Седем операции една след друга.

— Горкото момче!

— Като стана дума за момче, как е моят племенник или може би племенница?

— Ще стане футболист.

— Движи ли се вече?

— Рита, та се къса. В началото дори не разбрах, че е бебето. Все си мислех, че е движение в червата. Сега обаче няма съмнение.

— А ти как си?

— Непрекъснато се чувствам изморена. Все по-трудно се зареждам с енергия.

— Значи си съвсем нормална бременна. Предписаха ли ти витамини?

— В конски дози.

Сергей се засмя.

— Добро момиче. А как вървят курсовете за безболезнено раждане?

— Всичко е наред и там.

— Не ме баламосвай със своя ентусиазъм — помоли я Сергей.

— Извинявай — сви рамене Дори. — Просто имам чувството, че твърде много ми личи. Май е време да свикна и с това. Когато всички видими белези са налице, а онзи пръстен, който трябва да се мъдри на безименния ми пръст, липсва, ще стана обект на твърде много любопитни погледи и повдигнати вежди — тя несъзнателно кършеше ръце. Случайно погледът ѝ попадна върху тях и тя сепнато престана. — Нямах представа, че ще бъде така притеснително. Пред прага на двайсет и първи век сме, а не на двайсети. Самотни жени, които дори нямат постоянна връзка, решават да родят бебетата си. Но най-неочаквано самата аз съм бременна. При това се радвам. Нито се извинявам, нито обяснявам — тя въздъхна тихо. — Струва ми се, отношението на мама и татко ме накара да стъпя на земята. Не ми е безразлично какво мислят, независимо че мнението им ме дразни.

— Много съжалявам, че не мога да бъда твой партньор по време на обучението в курса. Но няма кой да ме замени в графика.

— Кариерата поглъща всичките ти сили. Нямах време дори за елементарен личен живот. Изобщо не се очаква от теб да играеш ролята и на заместник баща за детето на сестра си.

— Можех да дойда с теб поне първия път. За морална подкрепа.

— Всеки съвсем естествено ще реши, че ти си бащата, а после ще се наложи дълго да обясняваме, че всъщност си мой брат, което още повече ще усили любопитството им — Сергей явно все още изпитваше угризения и Дори продължи: — Загрижеността ти е от голямо значение за мен, но ти не си причина за моето положение и не можеш да ме предпазиш от хора с престарели схващания за живота. А пък ако това ще те успокои, мога да ти кажа, че от следващия път ще имам партньор.

— Така ли?

— Моят инструктор познава вдовица с право да упражнява професията на медицинска сестра. Дълги години е работила в гинекологично отделение, а сега върши такива услуги. Инструкторът ми ще я повика, за да поговорим с нея дали ще се съгласи да идва с мен на курсовете, а после и по време на раждането.

— Това решение ми се вижда добро.
— Поне като работно решение — отвърна Дори.
— Но не и най-доброто.
— Нищо не е свършено.
— Скот би бил идеално решение.
— Бих искала да спреш да четеш мислите ми — усмихна се Дори. — Това дори не е прилично.
— Нямам претенции, че мога да чета мисли — ухили се той закачливо. — Просто познавам живота. Посещаващ тези курсове с поне дузина бременни и всички, освен теб, имат съпрузи.
— Едната доведе майка си. Мъжът ѝ е полицай и работи нощем.
— Е, добре. Десет имат съпрузи, едната — майка, а ти — никой. Като прибавим към това отношението ти към Скот и вашето бебе, не е трудно да се досетя, че държиш бащата да бъде с теб.
— Настина продължавам да искам нещо, което не мога да получа. Мазохистка ли съм, или съм тъпа?
— Не, просто си съвсем нормална. Влюбена си, ще имаш бебе. Какво ненормално има в желанието с теб в този момент да е мъжът, когото обичаш.
— Толкова бях сигурна, че спокойно приемам всичко. Особено когато купих къщата. Докато се готвех да взема окончателното решение, си дадох сметка, че съм чакала да го обсъдим заедно със Скот — тя поклати леко глава. — Защо не стана психиатър, Сергей. Какво изумително нещо е човешкият мозък. Преди време със Скот разбрахме, че това, което имаме, е толкова велико, та не се нуждаем от нищо повече. Говорихме за красотата и съвършенството на отношенията ни, в които лисват дребнави изисквания. Благословено споделяне на живота винаги, когато можем да сме заедно. Аз дори не очаквах, че очаквам нещо повече — тя се обърна към брат си с напълно сериозно изражение. — Започнах да изчаквам всички онези неща, на които сме се подигравали. И макар купуването на къща да е далеч по-разумно от държането на апартамент под наем, не предприех първата стъпка. Изчаквах двамата със Скот да тръгнем да търсим жилище. Не става дума за изгодна сделка или добро капиталовложение. Просто дом за двама ни и евентуално за децата ни.
— Казала ли си на Скот всичко това?

— Не исках да го изнудвам. Не мога да живея с него с непрестанното подозрение дали не би искал да бъде в Гейнсвил необвързан.

— Как можа да ти хрумне такава ужасна дума, Дори. Необвързан. Ти си обвързана до гуша. Честно ли е да бъде оставен просто така, без ангажименти. Ти единствена да понесеш всички последствия. Просто не е справедливо, независимо какво мислиш ти по този въпрос.

— Малко неща в този живот са справедливи — заключи сестра му. — Нека сменим темата. Какво мислиш за къщата?

— Направила си истинско чудо само за една седмица. Предполагам онзи, как му беше името, е помогнал да закачите картините.

— Да, помогна. Освен това обеща да облепи отвътре шкафовете, когато избира подходящия десен.

— Същински светец.

— Моля те, не бъди саркастичен. Мога да го притисна да направи всичко, което пожелае, но дори мисълта за това ми е противна.

— Много благородно от твоя страна, Дори. Само дето е твърде непрактично. Дано не си забравила да му напомниш за издръжката на детето.

— Намекнала съм по заобиколен начин.

— Как така заобиколен? — завъртя очи Сергей. — Дори, моля те, не премълчавай този въпрос в името на гордостта и независимостта.

— По природа Скот е много щедър и спомена, че ще помогне финансово.

— Надявам се, не си направила и великодушния жест да откажеш тази помощ.

— Ще се срещне с адвокат, за да уточни условията на договор за родителски права — тя стана рязко и тръгна към кухнята. — Отивам да сложа фасула. Не е ли време да провериш жарта? Започна твърде много да ми напомняш скъпия ни баща.

Брат й я последва и когато я настигна, сложи ръка на рамото й.

— Дори, аз съм на твоя страна. Нямах намерение да те разстройвам. Не ми се иска да виждам как... онова, което изпитваш към Скот... влиза в противоречие със здравия ти разум.

— Онова, което съществува между мен и Скот, само обогатява живота ми — отвърна мрачно Дори. — Това дете... — тя сложи ръка върху корема си. Сетне се усмихна на Сергей. — Пак се размърда — замълча, погълната изцяло от движението в утробата ѝ. — Толкова много обичам това същество! Ще видиш, че и Скот ще го обикне. Само трябва още малко време — внезапно на лицето ѝ се изписа отчаяние. — О, Господи! Нали не мислиш, че съм го направила нарочно? Не смяташ, че умишлено съм оставила водата във ваната да измие крема от предпазващата диафрагма?

— Скот изказал ли е подобно обвинение?

— Не. Никога. Но ми се струва като проява на небрежност.

— И да е било небрежност — сложи Сергей ръце на раменете ѝ, — решението е било подсъзнателно.

— Така ли? Дали не е била онази част от мозъка ми, която чакаше Скот да поиска да купим жилище?

— Съвсем не искам да кажа, че решението ти е било доброволно, но знаеш ли... много често подсъзнанието ни знае по-добре какво всъщност желаем. Съзнанието разваля често пъти цялата работа със своята логика.

— Искаш да кажеш, че съм искала детето, но не съм смеела да погледна истината в очите?

— През живота си не съм виждал жена, бременна жена, която е толкова очарована от своето състояние. Когато преди време ти направих онова... предложение, ти побесня. Превърна се в тигрица, която брани малкото си. Ако някога си имала колебания, то...

— Значи според теб...

— Какво значение има това сега? Важното е, че чакаме твоето бебе и ти си напълно щастлива, боса и бременна.

И двамата сведоха погледи към показалите се изпод дрехата пръсти на босите ѝ крака. Първа се разсмя Дори. След миг и двамата се кискаха весело.

Кейт О'Баниън Стърлинг, бе точно толкова внушителна, колкото и името ѝ. Възпитана, но с известна доза високомерие, тя имаше мелодичен глас с оттенък на властност. Беше дала съгласие да присъства с Дори на курсовете.

Кейт от самото начало предложи да си говорят на малки имена, което щеше да засили близостта им, така необходима при изпълнение на задачата, в името, на която се бяха събрали. Дори си я бе представяла по-възрастна. Наложило се да се оттегли от постоянната си работа, тъй като трябвало да се грижи за болния си съпруг през последните месеци на живота му. След неговата смърт работила тук-там на час, най-вече по време на грипна епидемия.

— Присъствала съм на стотици раждания — обясни тя, след като разказа накратко за професионалния си опит. — Вярно, за първи път ще бъда в ролята на инструктор, но се радвам, че се включвам от самото начало, за да съм наясно каква ще е задачата ми — сетне с деловия си суховат глас продължи: — Моето участие е твърде нетипичен случай. Не съм сигурна как ще погледне на това осигурителната ти компания. Възможно е да решат, че подготвителни курсове за раждане не са достатъчно сериозно основание за наемане на медицинска сестра.

Слисана от нейната непосредственост, Дори премигна смутено.

— Май не ме разбра — рече Кейт. — Искам да кажа, че може да не изплатят сумата за моето възнаграждение.

— Ако трябва да съм откровена, не съм мислила за това. Ще подам молба. Ако я уважат — чудесно. В противен случай, ще поема сама разноските.

— Никога досега не съм имала подобна задача, но ще поискам половината от обичайното ми заплащане за дните на курсовете и целодневно възнаграждение за раждането, освен ако прехвърли осем часа. Тогава ще се наложи да ми платите за допълнителните часове — жената замълча. И тъй като Дори не продумваше, Кейт продължи: — Наистина курсът трае само два часа, но нали има и пътуване дотам и обратно. Ето защо заплащане за половин ден...

— Напълно задоволително е за мен — прекъсна я Дори. — Ще искате ли предплата?

— В края на всеки месец ще представям сметка за разходите — рече Кейт. — А последната ще бъде след раждането. Тъкмо тези сметки могат да се представят в компанията, която изплаща здравните застраховки.

— А по време на раждането...

Кейт любопитно вдигна вежди.

— Да?

— Моят брат е лекар и също смята да присъства на раждането. Няма да се намесва нито в нашата работа, нито в работата на лекаря. Мисля, че бях длъжна да ти кажа, че и той ще бъде там.

— Карол? — замисли се Кейт. — Доктор Сергей Карол ли?

— Да, той е мой брат. Познаваш ли го?

— Чувала съм името му в болницата. Хирург. Ползва се с чудесна репутация. Много ще се радвам да се запозная с него.

В края на първото им съвместно посещение на курса Дори разбра, че двете чудесно се сработват. Чувстваше се по-малко притеснена от факта, че не е със съпруга си. При това беше сигурна, че случи ли се нещо извънредно, ще бъде чудесно да има човек като Кейт до себе си — опитен и хладнокръвен. По време на заниманията Кейт направи няколко забележки, от които пролича, че има и чудесно чувство на хумор.

Докато пътуваше към дома, Дори се питаше защо не чувства никакво облекчение сега, когато си има партньор за раждането, при това с опит. Имаше нещо у тази жена, което я дразнеше, само дете не можеше да определи какво точно. След дълъг размисъл, успя да разбере какво я смущава. Фаталната грешка на Кейт бе, че тя не беше Скот.

Дори не искаше медицинска сестра. Тя искаше съпруг.

Цяла нощ младата жена се въртя в леглото и призори стана, за да се облече за работа. Останали й бяха само две рокли, които със сигурност нямаше да я притеснят, а едната от тях съвсем не беше от любимите й. Чувстваше се не само изморена, но и измъчена. Единствените й удобни обувки съвсем не подхождаха на роклята. Налагаше се да избира между елегантността и удобството. Избра удобството, защото можеше да остане скрита зад бюрото си по време на трите консултации, които бе определила за днес.

През този ден постепенно я обзе отчаяние — чувстваше се непрестанно изморена. Изтощението още повече се засилваше от безсънната нощ. Наместо съпруг имаше медицинска сестра, работата й изоставаше, а имаше нужда и от дрехи. На всичко отгоре веднага след работа трябваше да потегли за Гейнсвил. Нямаше да й стигнат силите за подобно усилие. Доплака й се от обзелото я чувство на безпомощност. Към три часа следобед си даде сметка, че нищо не е в

състояние да я накара да измине тези двеста километра. Колкото и да ѝ бе трудно, вдигна телефона и набра номера на Скот.

Скот предложи той да дойде в Талъхаси.

— Не мисля, че идеята е добра — отговори тя изморено.

— Шофирането не е проблем за мен. Щом нямаш сили, аз ще дойда. Много искам да те видя.

— Не, Скот, моля те. Няма да съм добра компания, а имам да свърша поне десет хиляди дребни неща.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Тогава следващата седмица.

— Добре. До следваща седмица — Дори тежко въздъхна и затвори телефона.

След това позвъни на секретарката да покани следващия клиент, който чакаше отвън.

Скот остави слушалката, разкъсван от яд и притеснение. Вече за втори път Дори отменяше среща. Импровизираното му посещение в Талъхаси за Деня на благодарността създаде хаос в отношенията им и отдавна създадената схема на срещи. Нищо вече не беше както преди. А никаква идея нямаше как да спре този процес на все по-голямо объркване.

Чувстваше, че разстоянието между него и Дори се увеличава безвъзвратно. Никога преди отдалечеността им не е била пречка. И ето резултата — първо нова къща, сега мъгляви извинения. Изморена била! Нищо чудно, но освен умората той усети и нещо друго в гласа ѝ. Нещо не беше наред. Нещо, от което тя го държеше настрана.

Той стовари юмрук върху бюрото си. Моливите и компютъра подскочиха. По дяволите! Няма да позволи това да се случи. Можеше да купува къщи, без да го предупреждава и да отменя уговорените им срещи, но нямаше да ѝ позволи да го държи настрана от живота си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някой прегърна Дори и я изтръгна от дълбокия сън. Без да се разбужда напълно, все още в полусън, тя се размърда под завивките и докато се наместваше удобно, докосна топла ръка. Инстинктивно се сгуши в прегръдката, почувствала се напълно защитена.

— Скот? — промърмори тя.

— Да, Дори, аз съм.

— Чудесно, сега ще се наспя още по-добре.

— Хайде, заспивай.

Младата жена покорно се притисна в обятията му. Мускулестата му ръка бе под врата ѝ.

На сутринта Дори реши, че е сънувала, докато не прегърна възглавницата на Скот и не усети аромата на неговия одеколон. Малко по-късно долови и странно драскане откъм дневната.

— Скот? — извика тя.

След няколко секунди, напълно облечен, в рамката на вратата се появи и самият Скот с отвертка в ръка.

— Добро утро — усмихна се той.

— Добро утро — машинално отговори Дори, след което възкликна — Скот!

— Да не би да очакваш ректора на университета?

— Никого не очаквах. А ти кога... Защо си... Мислех, че съм те сънувала.

— Аз съм, от плът и кръв. Ако искаш, ще дойда да ме ощипеш.

— Не. Но...

— Пристигнах малко преди полунощ. Всички лампи бяха загасени и тъй като не исках да те безпокоя, се съблякох в банята.

— Но защо си тук? Нали се разбрахме...

— Нищо не сме се разбирали, Дори. Спомена само, че няма да си добра компания. Ядосвах се до девет часа и после реших, че предпочитам да съм с теб, макар да си уморена, отколкото да се цупя

сам на себе си цели два дни. Хвърлих някакви дрехи в колата и потеглих.

Дори бе толкова щастлива от присъствието му, че всеки миг щеше да се разплаче.

— Господи, Скот!

Той приседна на края на леглото.

— Преди да започнеш лекцията си, нека те предупредя, че възнамерявам да се грижа за теб изцяло, но ако наистина искаш да си отида, само ми кажи и веднага изчезвам.

Дори обви ръце около врата му.

— Скот, никога през живота си не съм била така щастлива да видя някого.

Смехът му накара Дори да се почувства още по-добре.

— Е, това вече е нещо друго — той нежно я целуна по бузата, след което плъзна длани по ръцете ѝ и докосна с устни дланите ѝ. — А сега ми обясни защо не искаше да дойда.

— Казах ти, много съм изморена.

— Това е очевидно. Като си помисля само как влязох в дома ти. А когато приближих до леглото, ти дори не помръдна, докато не те прегърнах.

— Ти с взлом ли влезе?

— Нали помниш, че все още нямам ключ...

— Ами как тогава?

— Къщата бе в пълна тъмнина и тъй като не ми се искаше да те будя, реших, че е по-добре да разглобя бравата. Никакъв проблем не беше. Ако бях убиец психопат, дори нямаше да разбереш, че съм тук.

Дори се наведе и като котенце отри буза в гърдите му.

— Щях да те усетя, когато дойдеш в леглото.

— Щеше да е малко късно, не мислиш ли?

— Бях съсипана от умора. Бях си пуснала касетата за приспиване. След нея винаги заспивам като мъртва.

— Радвам се, че си повъзстановила силите си, но сега да помислим за сигурността ти. Купих специални болтове и ще свърша след около час.

— Какво правиш? И колко е часът?

— Десет. Магазинът за железарски стоки отвори в осем и половина. Отбих се и в супермаркета, за да взема прясно изцеден

портокалов сок и кифлички с ябълково сладко.

Дори отново го прегърна.

— Ще ме разплачеш, а толкова много мразя да плача.

— Просто искам малко да те поглезя.

— Зная, но толкова си мил, пък и е толкова прекрасно да те видя тук в момент, когато най-малко те очаквах...

— Защо не вземеш душ, докато оправя бравата. После ще закусим. Тогава ще ми разкажеш и за онези отвратителни задачи, които трябва да свършиш.

Няколко минути след като излезе от банята, Дори чу подсвиркването на Скот, което долиташе от дневната. Изпълни я непознато досега чувство на доволство. Никога не бе изпитвала по-силна любов към този човек. За втори път той се появяваше неочаквано, и то в момент, когато тя имаше огромна нужда от него. А ето сега монтираше ключалки, за да бъде тя в безопасност. Беше толкова категоричен, толкова сигурен, че това е необходимо и наложително, сякаш очакваше тя да възрази. За нищо на света не би могла да му признае, че в списъка ѝ за покупки тези болтове фигурираха.

От другата стая долетя звук от силен удар, последван от ругатня. Дори се усмихна. Тук, занимаващ се с домакински работи, той се държеше досущ като съпруг. Като съпруг? Тя завъртя очи на отражението си в огледалото. Не за първи път Скот поправяше и майстореше нещо в нейния дом. Защо точно сега тя си помисли за него като за съпруг? Дали пък не се дължеше на факта, че в къща човек се чувства много повече в дом, отколкото в апартамент? Или бе резултат от действието на хормоните. Тя енергично разтри с кърпата мократа си коса и се намръщи. Сигурно се дължеше на хормоните. Или пък бе виновно подсъзнанието ѝ. Каквато и да бе причината, тя не желаше да разсъждава повече над нея. Скот беше тук и Дори искаше да се наслаждава на присъствието му. С изсушена коса, нахлузила единствените панталони, които ѝ ставаха, тя слезе в кухнята и намери Скот до масата. Мъжът наля сок в чашите и си взе кифличка.

— Е, какви са твоите задачи за днес?

Дори хапна от кифличката, отпи от сока и въздъхна доволно.

— Много е вкусно.

— Дори, не отклонявай въпроса ми. Каквото и да става, ние сме заедно в играта. Готов съм да чистя канали и да мия прозорци.

Сериозното му изражение бе трогателно. Дори не можа да се сдържи и се усмихна.

— Трябва да отида на пазар! — призна тя.

— За какво?

— За всичко — отговори Дори. — Дрехите вече не ми стават. Не е дошло време да си купувам рокли за бременни, но моите са ми страшно неудобни, с изключение на онази отвратителната, която купих от една разпродажба и зелената с яка като на Питър Пан. Не мога да нося вече обувки с токове, а имам едни-единствени кафяви ниски пантофки, които пък не подхождат на ужасната зелена рокля. Само се моля клиентите да не ме видят зад бюрото.

— Е, добре — съгласи се Скот. — Значи делови костюм за работа и обувки с нисък ток.

— Освен това ми трябват широки панталони за курса.

— Какъв курс?

— Посещавам курс за подготовка за естествено раждане. Нужна ми е и възглавница, за да не нося непрестанно тази от леглото. Кейт каза, че ако не искам да си купя специални панталони за бременни жени, мога да използвам спортните от тънка материя, които се връзват на кръста. Но с тях пък ми е горещо, така че ще се наложи да си купя поне един чифт панталони за бъдещи майки.

— А коя е Кейт?

— Една медицинска сестра. Тя ще бъде мой партньор по време на курса и ще присъства и на раждането.

— Така ли? Аз пък си мислех, че...

— Тя е изключително добре подготвена — побърза да го прекъсне Дори, преди да е завършил изречението. — Работила е дълги години в гинекологично отделение. Сега има намерение да завърши курс за акушерки.

— И какво още?

— Малко ли е? Няма само диплома за лекар.

— Говоря за пазаруването. Само дрехи ли трябва да се купуват?

— Само ли? — погледна го изумено Дори. — Но. Скот, това са рокли, обувки, панталони. Всичко. Много работа е...

— Откога ходенето по магазини е толкова тежка задача за теб?

— Откакто трябва да сменя изцяло стила на облеклото си. Не съм свикнала да купувам дрехи, които не бива да ме докосват. И сигурно ще изглеждам кошмарно, както в онази грозна зелена рокля.

— Дано само не се спрем на нещо с яка като на Питър Пан — подхвърли той, преди да избухне в смях.

— Какво е толкова смешно? — попита Дори, раздразнена не на шега. — Никак не е смешно — но Скот така се беше развеселил, че не спираше да се смее. — Не е смешно, Скот. Такава дунда съм станала! А смехът ти съвсем не ме радва.

— Дори, чуй се само! Не си дунда, ти си просто бременна. А и приказките ти вече са на бременна жена.

Дори онемя, сетне също избухна в смях.

— Прав си, дори говоря като бременна.

След малко тя отново стана сериозна.

— Дори? — обади се Скот.

Тя протегна ръка през масата и докосна лицето му.

— Изведнъж си дадох сметка колко съм щастлива, че си тук. И колко много те обичам.

Той улови ръката ѝ и я целуна.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, никога няма да стигнем до магазините.

— Толкова страшно ли ще бъде?

— Ни най-малко. Но дойдох, за да ти помогна да свършиш належащите задачи, а не да ти преча. Обещах да не искам нищо друго през тези два дни.

— Дори онова? — и тя красноречиво завъртя очи.

— Особено онова! Дал съм обет за въздържание тази седмица.

— Не е възможно.

— Възможно е. Не мога да се възползвам от безпомощността на нещастни, изтощени бременни жени. А сега изяж кифличката си като послушна бъдеща майка. Работа ни чака.

След като изпробва куп обувки в три магазина, Дори се спря на удобни кожени пантофки, украсени с парчета, които наподобяваха змийска кожа, в неутрално тъмносиво, преливащо до светлосиво. В специализиран магазин за дрехи за бъдещи майки откриха панталони за курса и елегантен жакет с пола. Със самочувствие на победители двамата със Скот се настаняха да обядват в близкото ресторантче.

Сетне отново поеха обиколката из търговския център. Оставаше им да намерят дрехи, с които Дори да ходи в кантората си и на срещи с клиенти. Този път нямаха предишния късмет и доста се обезкуражиха, докато не попаднаха на любезна продавачка. Отчаяна Дори ѝ обясни от какво има нужда.

— Доколкото разбирам, търсите нещо свободно, което да е подходящо за делова жена — обобщи продавачката.

— Но да не е с яка като на Питър Пан — додаде Скот, мигновено смушкан в ребрата от Дори.

Търсенето бе изчерпало чувството ѝ за хумор.

— Мисля, че мога да ви помогна — и ги поведе към вътрешността на магазина.

Дори намери сако с широки ревери с черен кант и две прави рокли различни на цвят, но напълно подходящи на сакото. Изпробва ги и тъкмо се канеше да излезе от кабинката, когато продавачката се появи с нова рокля.

— Едва ли е подходяща за работа, но е много женствена и реших да ви я предложа — и тя подаде рокля с ниска талия, ушита от бледооранжев плат на красиви бели цветя. Широка бяла яка бе поръбена с дантела.

В първия миг Дори се поколеба, но после каза:

— Всъщност защо не? Ще я пробвам.

След няколко минути, докато стоеше пред огледалото, жената надникна вътре и възкликна:

— Изглеждате чудесно!

— Доста различна е от дрехите, които съм свикнала да нося.

— Покажете я на съпруга си.

— Той не е... Не се интересува от дрехи — разубеди я Дори, като реши, че няма смисъл да уточнява какви са отношенията ѝ със Скот.

— И въпреки това ви придружава при покупките. Колко мило от негова страна.

— Искате да ми достави удоволствие — усмихна се Дори. — Чувствам се някак...

— Като напompана жаба — довърши вместо нея жената. — Съвсем нормално е. Поне още няколко месеца ще можете да носите тази рокля. А и след като се роди бебето, ще имате нужда от удобна

дреха. Защо не я покажете на съпруга си все пак. Нека и той каже мнението си.

Скот тутакси одобри роклята.

— Но не става за работа — реши да го подразни Дори.

— Вземи я. Ще си я облечеш утре за закуска.

— Знаех си, че ще му хареса — подхвърли жената иззад завесата на пробната, докато чакаше Дори да се преоблече, за да опакова роклята. — Толкова е хубаво да видиш млади хора, които се обичат. Как ви гледаше само... — тя въздъхна развълнувано. — Върнахте ме с трийсет години назад. Мъжът ми твърдеше, че когато съм бременна, лицето ми грее.

Дори подаде роклята.

— Ще опаковам всичко заедно и докато се облечете, ще бъде готово.

— Почакайте — върна я Дори. — Вземете кредитната ми карта...

— Но съпругът ви също...

— Не обича да носи карти в портфейла си и днес аз взех всичките.

Продавачката взе картата и се взря в малкото парче пластмаса.

— Добре, ще ви чакам да се подпишете на бележката.

Все още по бельо, Дори се отпусна на стола в пробната и зарови лице в дланите си.

Не е нейна работа, помисли си тя ядосана и въпреки всичко се почувства унижена, задето се наложи да поддържа заблудата на продавачката.

Скот мигновено усети, че нещо не е наред. Преметнал тежката торба с дрехите през рамо, той отбеляза:

— Нямах вид на жена, току-що изкупила магазин.

— Изморих се — отговори тя и в същия миг си даде сметка колко глупаво прозвуча обяснението ѝ. Пък и като че ли започна да употребява доста често тази фраза.

— Остава да спрем само на още едно място.

— Какво сме пропуснали? — удивено вдигна очи тя.

— Сега ще видиш — и той я поведе из търговския център.

— Струва ми се, че мъжките магазини бяха в обратна посока.

— Не търсим мъжки дрехи.

— Ами какво?

— Ето тук е — и с похотлива усмивка той спря пред вратата на магазин за нощници и бельо.

— Скот!

— Влизаме — кимна той.

Последван от Дори, Скот стъпи на дебелия мокет вътре и бавно започна да обикаля от манекен на манекен, да повдига и разглежда материята на изложените нощници.

— Какво правиш? — прошепна Дори.

— Искам да ти купя нещо сексапилно.

— Не е необходимо... При това знаеш ли колко изхарчих вече?

— Наложило се е — изхарчила си — заключи той. — А сега аз искам да ти купя подарък.

— Но защо?

Въпросът ѝ очевидно го развесели и той тихичко се засмя.

— Защото си красива — наведе се над ухото ѝ и прошепна: — И защото обичам да те виждам в сексапилни нощници.

До тях приближи продавачка и деликатно попита:

— Намерихте ли онова, което търсите?

Дори понечи да отговори, че само разглеждат, когато Скот я изпревари:

— Искам да видя най-сексапилната нощница, която имате.

— Разбирам.

Жената очевидно долови смущението на Дори, която в този миг ощипа многозначително Скот. Ала несмущаван от нищо, той продължи:

— Нещо прозрачно и... да пада широко.

— Прозирно, така ли?

— Тази дума ли употреби сенаторът? — обърна се Скот към Дори.

— Сенатор ли казахте?

— Не беше предназначено за вашите уши.

— Скот! — изсъска Дори през зъби. Тя всеки миг щеше да избухне в смях... Или по-скоро в сълзи.

Без да ѝ обръща внимание, той погледна продавачката.

— Нали ще ни покажете нещо прозирно?

— Да, разбира се. Какво предпочитате? Нещо късо до коленете или дълго до глезените?

— До земята — гласеше отговорът.

И тримата се отправиха към закачалката в центъра на салона.

— Какъв размер?

Скот сбърчи вежди, изгледа Дори от глава до пети, ухили се предизвикателно и след кратък размисъл рече:

— Среден.

Продавачката измъкна синя нощница в гръцки стил. Под бюста се кръстосваха панделки, които падаха надолу. Към нея бе прикачен и колан от синя коприна.

— Нямате ли нещо... по-широко. Разбирате ли, нещо, което да се движи. Нещо... прозирно.

— Ето нещо елегантно — рече жената и извади разкошна богата нощница от плисиран бял шифон със сребриста апликация, подобна на лале. — Обикновено избират този модел за младоженки.

Скот повдигна леко едно от плисетата. Материята се посипа богато надолу.

— Това наистина е прозирно — авторитетно заключи той и закачливо намигна на Дори. — Сенаторът ще е доволен. Взимаме я.

Дори леко го дръпна.

— Тази нощница струва около двеста долара — процеди тя.

— Добре че на идване изтеглих пари.

— Скот!

— Много ще се радвам да те виждам в нея — мъжът се наведе и нежно целуна нослето ѝ. — Та дори когато ще изглеждаш като глътнала диня.

— Струва ми се провали версията за сенатора, когато ме целуна по носа — отбеляза тя по пътя към колата.

— Ами! Видя ли я какви очи отвори, като видя, че плащам в брой. Плащат в брой само хора, които крият нещо. Сигурно се е побъркала от любопитство. Най-вероятно е вече на телефона и подробно те описва, губейки се в догадки кой е сенаторът.

— Ти си жесток! Безмилостен!

Пред колата спряха за малко. Ръцете на Скот бяха заети с опакованите дрехи и огромната кутия с нощницата.

— Би ли бръкнала в джоба на панталона ми за ключовете?

— И дума да не става — подхвърли Дори. И като пое кутията от него, додаде: — Извади си ги сам, Казанова.

Скот отключи вратата, остави дрехите на задната седалка, подпря кутията на пода и се наведе към Дори.

— И?

— И какво?

— Беше започнала да изреждаш недостатъците ми. Стигна до жесток и безмилостен и тогава те прекъснах. Тъкмо се канеше да добавиш...

— Чудесен — рече тя и обви ръце около врата му. — Малко странен от време на време, но чудесен.

— В този момент се пие шампанско и се похапва хайвер — обясняваше Дори.

— И двамата не обичаме хайвер. Не си падам по шампанското, а и за теб не е подходящо.

— Подробности — рече Дори и протегна ръка към шоколадовия шейк. — Когато една жена е на пикник в леглото си посред нощ и е облечена с двестадоларова прозрачна нощница, пред нея трябва да има хайвер и ситно нарязани варени яйца.

— Както виждам, не се отказваш и от пържените картофи с хамбургер.

Дори му се усмихна иззад картонената чашка със сламка.

— Ти се оказа гениален. Идеята ти беше страхотна.

Скот не можеше да откъсне поглед от нея. Бе се настанила на леглото, сякаш потопена в бялата прозрачна материя на нощницата.

— Радвам се, че се събуди.

— И как няма да се събудя? Можеш да се вмъкнеш в къщата, да се провреш в леглото на собственичката, без никой да разбере, а сега тропаше като слон.

— Ами ако съм го направил нарочно, за да имам компания? — той се наведе и я целуна по нослето. — Дори не съзнавах защо го правя.

— Искаш да кажеш, станало е подсъзнателно?

— Точно така — подсъзнателно.

— Трябва да внимаваме с това подсъзнание — предупреди го сериозно Дори. — Понякога ни играе големи номера.

— Тази вечер съм му благодарен.

— Аз също — широко се усмихна тя.

Когато се прибраха и Дори облече нощницата, изведнъж си спомни думите на продавачката, че този модел се подарява на младоженка. Как ли се чувства една жена като младоженка? Щом се отправи към дневната, облечена само с прозрачната материя и леко притеснена от закръглените се форми на тялото ѝ, които сигурно ясно се очертаваха под тънкия плат, тя разбра как се чувства младоженката.

Скот я гледаше с искрено обожание. В очите му прочете стъписване, изненада и изпепеляваща страст. Сигурно така се чувстват младоженките девици пред своя жених.

Този път се отдадоха един на друг нежно, без да бързат, както отдавна не им се бе случвало.

Тя заспа в прегръдките му и когато се събуди, го видя да се облича, за да отиде до близката закусвалня „Макдоналдс“. Той беше гладен. Неочаквано за самата себе си, тя усети, че също умира от глад. Помоли го да ѝ донесе голям хамбургер, порция пържени картофи и шейк. Докато го чакаше, постла на леглото покривката на червени и бели квадратчета, за да е готова за техния импровизиран пикник.

— Никога няма да успеем да заспим след подобна обилна вечеря — рече Дори, докато Скот прибираше покривката.

Но само пет минути, след като се намести в леглото до нея, и двамата потънаха в дълбок сън.

Няколко часа по-късно я разбуди глас. Тя промърмори нещо неразбираемо и се сгуши в обятията на Скот.

— Дори — чу тя името си и разпозна гласа на Скот.

Този път тонът бе по-настоятелен. Мъчително отвори очи и промърмори нещо, което трябваше да означава: „Какво има?“.

— Дори, бебето ли мърда?

Тя постоя неподвижно миг-два и усети енергичното движение в утробата си.

— Да, рита така непрестанно, особено сутрин.

— Ами аз го усетих — засмя се удивено Скот. — Дори ме събуди. Не съм допускар, че е толкова силно.

— Искат да ти благодари за хамбургера.

— Знаеш ли колко е голямо сега?

— Малко повече от двайсина сантиметра.

— Значи можем да го видим! Искат да кажа без микроскоп...

Трогната от наивността му и зарадвана от неочаквано проявление интерес, тя се постара да отговори по-подробно.

— Да. Представи си едно миниатюрно човече, много по-малко от това, което ще се роди. Може дори да се каже момче ли е, или момиче.

— И кога ще знаем със сигурност?

— Когато се роди — засмя се Дори. — Могат да направят изследвания, но тъй като смятат, че не съм изложена на риск, не се налага да ги провеждат. И ако бебето не се обърне в подходяща посока в момента, в който го наблюдават с ултразвук...

— Звучи ми като научна фантастика.

— Подобно е на рентгеновите лъчи, но се използват звукови вълни, за да се направи снимката. Няма никаква радиация.

— Ще ми кажеш, нали? Ако разберат какво е бебето.

— Интересува ли те?

— Всичко ме интересува, Дори.

Настъпи кратко мълчание. Дори преглътна няколко пъти и най-сетне се обади:

— Скот... на курса говорихме за раждането. Трябва да зная какво е твоето мнение. Искаш ли да ти се обадя, когато отида да раждам, или ще изчакаш...

— Когато започнеш да раждаш... Разбира се, искам — той замълча, тъй като не знаеше как да продължи, а и не беше сигурен какво точно иска да направи. — А колко време ще трае?

— Зависи — отговори тя. — Когато е за първи път, около осем часа, но се случва да продължи и повече.

Младата жена избягваше да погледне Скот в очите, внезапно усетила неудобство от разговора. Изведнъж двамата се почувстваха някак чужди. Тя плъзна длан по гърдите му, но ласката не успя да възвърне загубената близост.

— Уча се как да дишам, за да мине всичко по-леко, но не се справям много добре — обади се отново Дори. — Най-вероятно ще бъда първокласна лигла и ще ги накарам да ми дадат веднага хапчета, така че едва ли ще разбере дали си там, или не.

Той долови неискреността в гласа ѝ и сърцето му се сви. Тя искаше той да бъде там, а знаеше, че не може да получи уверението му. Опитваше се да го предпази от чувството на вина. Собствената му липса на решителност го накара да се почувства твърде неудобно.

Срамът от старанието ѝ да го защити така го натъжи, че за първи път, откакто не беше дете, му се доплака.

След дълго мълчание, най-сетне той промълви:

— Утре имам среща с адвокат — това бе всичко, което успя да изрече в този момент. — Опитвах да се свържа с него и преди, но се оказа, че заминал на почивка.

— В такъв случай, ще чакам да получа договора — след нова пауза Дори се обади: — Вътрешният ми часовник нещо се обърка. Колко е часът?

Скот нямаше представа. Пък и времето беше без значение. Може би един ден щеше да се събуди и да разбере, че часът е настъпил?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Този път на Скот никак не му се тръгваше. Причината не бе само в обичайното нежелание да се разделят и съжалението, че отново времето не им е стигнало. Обикновено мислите за работата, за задачите, които трябваше да постави на студентите, и срещите, които му предстоеше да проведе, постепенно изместваха тъгата по Дори. Животът му в Гейнсвил нахлуваше с пълна сила и запълваше обичайната празнина, създадена от отсъствието на тази чудесна жена.

Ала този път беше различно. Съжалението от раздялата бе много по-дълбоко и купищата данъчни документи, както и курсовите работи, които му предстоеше да прегледа, обещаваха твърде мизерна компенсация на загубата на топлото тяло на Дори вечер в леглото до него или пък на слънчевата ѝ усмивка, която изгриваше в най-неочаквани моменти.

По пътя спря в супермаркета, за да купи колбаси за самотната си вечеря. Съпрузите на опашката пред него водеха със себе си и малко дете. Седнало бе на количката за продукти и усилено дъвчеше найлоновата опаковка на бучка сирене. Скот се опита да открие прилика между детското лице и чертите на родителите. Усетил бе движението на собственото си дете и сега бе много любопитен да разбере как изглежда то.

Тази нощ не спа добре и го отдаде на объркания режим през изминалите два почивни дни. Ето защо, когато в понеделник следобед прекрачи прага на адвокатската кантора, раменете му бяха приведени от умора.

Адвокатът Сидни Тейбър помоли Скот да разкаже накратко какъв е проблемът му. Въпреки приятелското поведение на юриста, Скот се чувстваше неудобно.

— Жената, с която се виждам от три години, е бременна.

Настъпи неловко мълчание. Скот се размърда неспокойно в стола си.

Мъжът отсреща, за когото това беше най-обичайна процедура, попита отегчено:

— Колко иска?

— Не ви разбирам — недоумяващо попита Скот.

— Назовала ли е някаква сума?

Целият разговор се стори на Скот далеч по-отблъскващ, отколкото си го бе представял.

— Тя не иска пари — опита се да обясни той. — Адвокатка е и затова... — изкашля се и поправи възела на вратовръзката си. — Според нея може в даден момент да пожелае да упражня родителските си права и трябва да имам договор в писмена форма. В случай на нужда.

— Разбирам — изсумтя безцеремонният юрист.

— Ако нещо се случи с нея, тя смята, че може да имам нужда от юридическа подкрепа, за да се погрижа за детето.

— Детето с майката ли ще живее?

— Да.

— Значи сте съгласни, че тя ще бъде родителят с пълноправни права? — попита Сид и записа нещо на листа пред себе си.

— Да. Но аз ще ги посещавам редовно.

— За правото за посещение ще говорим по-късно. Разбирам, че желаете юридическа защита на правата ви като баща на детето.

Скот кимна.

— В такъв случай предлагам да преговаряме с майката за съвместни родителски права. Така ще имате право да давате съгласие за постъпване на детето в болница или да следите оценките му в училище.

— Не бих ли могъл да правя това и поради простия факт, че съм баща на това дете?

— Без юридически оформени съвместни права ще зависите от доброто желание на майката, а в случай на нейната смърт или невъзможност да изпълнява задълженията си — от хрумването на съда — Сид изгледа сериозно Скот. — Съвместните права ще ви защитят и в случай, че отношенията ви с майката претърпят промени. Ако някой от вас двамата реши да встъпи в брак например...

— И дума не може да става за такова нещо... Двамата с Дори никога...

— Или пък ако някой от вас реши да промени местоживеенето си, вероятно ще желаете да поддържате връзка с детето.

— Местоживеенето си ли?

— Майката може да реши да живее в друга част на света и да вземе детето със себе си. Така ще можете да я спрете. Добре е да включим и известни условия — например да ви предизвести писмено, ако реши да напусне щата.

— Дори е израснала в Талъхаси. Семейството ѝ е там. Никога няма да го напусне. Ако имаше подобни намерения, отдавна да се е преместила в Гейнсвил.

Сид се престори, че не го е чул.

— Искате ли да изготвим график за плащанията на издръжката? — и преди Скот да разбере за какво точно става дума, продължи: — Няма да е лошо да се погрижим за това по няколко причини. Проявена готовност за финансова подкрепа на детето ще създаде благоприятна за вас атмосфера, в който и да е съд, в случай че поискате по съдебен ред да установите право на посещение, или предявите други претенции.

Издръжка. Право на посещение. Скот бе изумен. Всичко това започна да му звучи като условия за развод.

— Мислили ли сте за някаква сума? — прекъсна мислите му Сид.

— Каква е обичайната издръжка? — сви рамене Скот.

— Зависи. Определя се в зависимост от общия доход на майката и бащата. Предлагам ви да си помислите колко е максималната сума, която можете да отделите и ще я разделим на две. Така ще имаме възможност за преговори. А може да дадем предложение за малка сума и да преговаряме.

— Не бих искал да ощетявам Дори... Тя и без това не е поискала...

Адвокатът не издържа и се усмихна хитро. Очевидно бе разбрал, че си има работа с пълен глупак.

Скот стискаше здраво закръглените дръжки на стола си и правеше отчаяни усилия да не забие юмрук в муцуната на всезнайкото отсреща.

— Слушайте, единственото безпокойство на Дори беше, в случай че нещо се случи с нея, да имам документ, който ще ми даде право да

реша съдбата на детето.

Сид се преструваше, че не забелязва негодуванието на Скот и продължаваше хладнокръвно:

— Ваше право е да изискате да се направят кръвни изследвания.

— Какви изследвания? — попита Скот.

— За доказване на бащинството. В интерес на истината, настояваме за тях, когато искаме да отхвърлим предявени претенции.

— Не са ми нужни изследвания, за да знам, че бебето е мое.

— Значи имате доверие на тази жена? — погледна го изпитателно Сид.

Лицето на Скот пламна от негодувание. Само мисълта Дори да бъде с друг мъж... да лежи с него... Напълно нелепо! Този тук трябва доста да са го лъгали. А може и никога в живота си да не е срещал вярна жена.

— И дума не може да става за изневяра... Дори не би...

— Това си е лично ваша работа. Вие по-добре познавате тази жена. Щом сте съгласен да поемете задълженията и без тестове, няма да искаме изследване на кръвта. И все пак предполагам, ще държите да фигурирате като баща в акта за раждане на детето. Да го запишем ли като условие в договора, или ще се уговорите устно?

— Ще кажа на Дори.

— Съветвам ви да я убедите това да стане в писмена форма. Заверено от нотариус писмо ще бъде достатъчно.

— Има ли нещо друго? — попита Скот.

— За днес — това е всичко. Ще го изготвя в писмена форма и ще го изпратим на майката за одобрение, а после ще преговаряме по въпросите, за които не можем да постигнем съгласие.

Скот сви устни. Ето го отново този проклет правен жаргон.

— Бих предложил, когато уточним всички подробности, да внесем договора в съда на онзи град, в който живее тя — продължи адвокатът. — Заверката от съда ще придаде тежест на договора в случай на бъдещи спорове.

Свъсил вежди, Скот кимна в знак на съгласие.

Когато прекрачи прага на офиса във вторник следобед, след втора безсънна нощ, Скот Роланд изглеждаше съкрушен. На поздравя

на Майк: „Добро утро!“, той отвърна:

— По какво позна, че е добро?

Приятелят му го последва до машината за кафе.

— Млякото ли се е вкиснало тази сутрин в хладилника ти?

— Моля те, Майк, спести ми остроумните си забележки.

— Прощавай — въпреки всичко той последва Скот до кабинета.

Приятелят му се отпусна тежко в стола си зад бюрото и отпи голяма глътка топло кафе. — Проблеми ли имаш? — попита Майк и се настани на стола за посетители.

Скот отчаяно прокара ръка през косата си.

— До гуша съм затънал.

— В университета ли имаш неприятности?

Ръководството в продължение на две години обещавахе на Скот постоянно място, но само при условие, че приеме играта, която искат от него. Нещо, което той не желаше и упорито се съпротивляваше на натиска.

Скот подпря лакти на бюрото и притисна глава с длани.

— Там всичко е наред.

— Тогава какви са тези алигатори, дето са зинали срещу теб?

— Цяло стадо. На първо място е един противен адвокат.

— Да не е Бентън? — любопитства Майк, който имаше предвид юриста на фирмата.

— Не, Сидни Тейбър. Викат му Сид — презрително процеди Скот през зъби. — Никога не вярвай на професори. Може да се гении в професионално отношение, но не са способни да решат елементарен житейски проблем.

— Съгласен съм — отвърна Майк. — Сърбал съм им попарата.

— Отидох чак до юридическия факултет, за да помоля Том Морден — помниш го, преподаваше теория на правото — да ми препоръча компетентен специалист и той ме изпрати при този ненормален Сид. Сид! Господ да е на помощ на американското правосъдие, ако такива като Сид Тейбър са сред най-надарените.

— Юридически проблеми ли имаш?

Скот спря поглед на лицето на най-добрия си приятел. Все някога трябваше да каже на някого. Най-добре бе да сподели с Майк, а и моментът беше подходящ.

— Дори е бременна.

— Всемогъщи... — възкликна Майк. — Кога... Откога знаеш?

— Научих малко преди Деня на благодарността.

Майк подсвирна.

— Сега вече разбирам защо търсиш повод, за да не се ожениш за нея.

— Нито тя, нито аз искаме да се женим.

— Ти скоро поставял ли си този въпрос?

— Предложих ѝ да се оженим в нощта, когато ми каза за бебето.

— Обзалагам се, че си я засипал с рози на светлина на свещи.

Сарказмът на Майк го засегна. Особено го заболя от липсата на лоялност към мъжкото приятелство. Имаше чувството, че целият свят се е съюзил срещу него, за да го изкара най-подлия страхливец.

— Ако имаш да кажеш нещо, защо не изплюеш камъчето?

— Това и смятам да направя. За мен ти си братът, който никога не съм имал, и затова ще ти говоря така, както бих говорил на него. Може и да си гениален, когато става дума за математика, но си пълен идиот, стане ли дума за Дори.

— Ти чудесно знаеш какви са отношенията между нас.

— А не мислиш ли, че появата на едно дете може да промени нещата?

— Естествено, че ще ги промени — изсумтя Скот. Там именно беше проблемът. Нарушен бе ритъмът на нещо, което беше съвършено.

— Ходих при Сидни във връзка с договор за издръжката и съвместните родителски права.

— Но няма да се ожениш за нея.

— Ако държах да имам до себе си човек, който да се заяжда с мен, щях да се ожения за Дори, а не да слушам теб.

— Все някой трябва да се заяжда с теб. Но Дори не е този човек. Тя те обича твърде много, а ти трябва да си напълно сляп, за да не го виждаш.

— Според мен това не е твоя работа.

— Нямам по-добър приятел от теб, а смятам, че Дори е изключителна жена и се вбесявам, като те виждам как се държиш с нея.

— Защо не излезеш от кабинета ми, преди приятелството ни, да не говорим за партньорството ни, да е отишло по дяволите.

— Този път няма да мине. Няма да изляза оттук, докато не кажа всичко, което искам. Твърде дълго чакам този момент.

— Говори тогава! — рече Скот и предизвикателно скръсти ръце.

— Трябваше да се ожениш за нея много отдавна. Ако не бях най-добрият ти приятел, а неин брат, досега да съм те спужал от бой, та дано ти уври главата.

— Говориш като настойник на викторианска девица.

— Достойното поведение никога не е излизало от мода — отсече Майк. — Какво чакаш?

— Чудесно знаеш отношението ми към брака.

— Ама ти наистина си пълен идиот, независимо от способностите си. Още колко смяташ да наказваш Дори заради кашата, която родителите ти са направили от живота си?

— Отклоняваш се от темата, Майк. При това не си прав.

— Така ли? Посочи ми един-единствен брак, който според теб не е катастрофа?

— Твоят например.

— Да, така е. И ти не можеш да понесеш факта, че аз съм щастлив в брака си.

— Ти си най-добрият ми приятел — сериозно рече Скот. — И аз искрено се радвам, че вие двамата със Сюзан...

— Чувстваш се обиден от факта, че нашият брак върви, защото разбива на пух и прах цялата ти теория за „няма такова нещо като щастливо семейство“. И това те изнервя.

— Изнервя ли ме?

— Да. Защото щом при нас върви, няма причини при вас с Дори да не върви — настъпи дълго мълчание, преди Майк да продължи: — Защо така яростно се съпротивляваш? Защо не признаеш, че искаш да се ожениш за нея?

— Защото... — Скот се запъна, сетне с дълбоко и искрено отчаяние промълви: — Защото не искам.

— Не я ли обичаш?

— Знаеш, че я обичам!

— Значи не ти е приятно да си с нея.

— Напротив, толкова съм щастлив, когато сме заедно! Но за нищо на света не желая да участвам в задължителната програма: всеки ден в шест — у дома.

— Защо, Скот? Имаш нещо много по-важно за вършене?

— Ами...

— Има ли нещо по-важно от Дори? Да излизаш с приятели? Да гледаш от време на време мачове в бара? Или може би търсиш развлечение при някое маце?

— На разпит ли ме подлагаш? Знаеш, че никога не съм изневерявал на Дори.

— Е, добре. Обичаш я, други жени не те интересуват. Какви са тези страхотни основания да не се ожениш като всички нормални хора?

— Страхувам се. Сега сме заедно, защото... Защото изборът е само наш.

— Не съм вярвал, че най-твърдоглавото и най-себичното муле под слънцето ще бъде най-добрият ми приятел. При това и напълно сляп.

— Благодаря ти, приятелю — процеди Скот и върху челюстта му заигра мускул.

След минута-две Майк продължи, този път по-спокойно, но думите му бяха наситени с вътрешен заряд.

— Не искам пред очите ми да развалиш тази чудесна връзка. Луд си по тази жена. И заради ината си ще я загубиш — Скот замислено се намръщи. — Сигурно смяташ, че свободата е много по-важна. Сигурно онази малка хартия, наречена брачно свидетелство, е без всякакво значение за теб. Вероятно до този момент и за Дори тя е била излишна. В крайна сметка, приятелю, липсата на тази презряна хартия ще се окаже фатална за нея и за бебето, което носи в себе си. Не е зле да обмислиш и това. Само не ми казвай, че никога не ти е минавало през ум. Разбира се, че си мислил за тези неща, но гордостта ти пречи да си признаеш и тъкмо затова си така раздвоен. Не забравяй и друго. Докато детето е малко, единственото нещо, което ще има значение за него, ще бъде следващата бутилка с мляко. Но ще порасне и ще дойде момент, когато ще попита Дори: „Мамо, защо татко не живее с нас, като другите татковци?“ Тогава тя ще се замисли каква нужда има детето от присъствието на мъж и ще започне да му търси баща.

— Ти да не си се наговорил с онзи тип Сидни?

— Не можеш да вървиш срещу природата, Скот. Дори е способна да отгледа цяла дузина деца. Ала това не значи, че ще ѝ бъде приятно.

Пък и защо да го прави? Интелигентна, привлекателна, мъжете я харесват. Защо да бъде сама? Не слушай приказките за недостига на мъже. Нито един не би се отказал от възможността да се омъжи за Дори, пленен от качествата ѝ.

По лицето на Скот се изписа искрено страдание. Той отново бе малкото момче, което питаше майка си умрял ли е баща му? И защо си е отишъл? Болката бе толкова силна, че той сякаш се сгърчи вътрешно, буца заседна в гърлото му. Страхът на всеки нормален мъж, че ще загуби жената, която обича, не закъсня.

— Скот, много е тъжно да седиш тук, измъчван от мисли за жената, която обичаш толкова много и с която искаш да прекараш живота си. И най-голямата ирония на съдбата е, че така си обсебен от идеята за собствена си свобода, та не виждаш, че дълбоко в сърцето си ти си женен за Дори от години.

По лицето на Скот се изписа изумление, което искрено развесели Майк.

— Не си го съзнавал, нали? В много отношения — а те са според мен най-важните — ти си неин съпруг, така, както аз съм съпруг на Сюзан. Луд си по нея. Верен си ѝ. Само дето не се прибираш всяка вечер при нея. И какво толкова страшно има в това? — Майк стана и се отправи към вратата. На прага спря, обърна се и каза: — Ожени се за нея, Скот. Само заради един сандвич с риба през нощта не си заслужава да се лишаваш от всичко останало.

— Дори няма нищо против да отида посред нощ до „Макдоналдс“ — продума Скот, забил поглед в ръба на бюрото си. — Стига да получи голям хамбургер и пържени картофи. Тя дори постла покривката за пикник.

Майк се разсмя искрено и от сърце.

— Значи си опитвал. Страхотно. Проверил си я дали ще излезе с номера на жена ми? Ама не мина, така ли?

— Не съм имал намерение да я проверявам. Събудих се посред нощ от глад и...

— Не ме баламосвай. Просто си искал да си докажеш, че не е съвършена и си очаквал да се хване на въдицата ти — лицето на Майк отново стана сериозно. — Ожени се за нея, Скот. Ще откриеш несъвършенства, но не си заслужава заради тях да я загубиш.

Прибирай се всяка вечер вкъщи, целувай я и си играй с бебето, което ще знае, че ти си неговият баща.

Скот изпрати Майк с поглед и когато приятелят му излезе, се почувства съвсем самотен. За да се отърси от мислите си, включи компютъра. Съобщенията едно след друго се появяваха на екрана, но така и останаха непрочетени, защото Скот виждаше единствено лицето на Дори. Както винаги независима и самостоятелна, тя не искаше нищо друго, освен да признае детето. Бременна, но не досажда с нищо. Дори — раздаваща се, обичаща, грижовна. Дори, сериозната и знаеща адвокатка, която печеше за него кифли с пресни боровинки. Тя смело бе започнала да подрежда сама стаята на детето им, за което без огорчение и самосъжаление отваряше място в сърцето си. Дори, с малко бебе, опряло глава на рамото ѝ.

Скот се опитваше да види мислено лицето на детето, но все не му се удаваше. Как е могъл да не съзре очевидното. Дори не искаше да го отблъсне, тя просто уважаваше неговото желание и се опитваше да го предпази от отговорностите, които той нямаше куража да поеме.

Скот не искаше вече да го бранят. С всяка клетка на тялото си копнееше да бъде част от живота на Дори и на детето ѝ. По-голямата част от живота си бе прекарал изолиран, вечният чужденец в две семейства, детето, което не принадлежеше на дома на баща си и новата му жена, нито пък на дома на майка си и новия ѝ съпруг. Природените му братя и сестра бяха част от тези домове, но не и Скот. Него просто го търпяха.

Сега трябваше да направи избора си. От него зависеше дали да остане чужденец, или да бъде част от семейството, неговото и на Дори.

Спомни си как Дори седеше на леглото, потънала в бялата нова нощница, и с разрошена коса похапваше от пържените картофи. Сетне изникна споменът за посрещането на Новата година, върху възглавниците на пода пред камината, блесналите ѝ от вълнение очи при първото помръдване на бебето. Едва сега разбираше вълнението, всепоглъщащата любов, която изпитваш към малкото невинно същество, в чието създаване бе участвал. Сигурно тогава не бе разбрал какво изпитва тя, защото не бе готов да го приеме. Сега вече се чувстваше готов.

Изключи компютъра, бутна рязко стола назад и се изправи. Отиде в кабинета на Майк и застана на прага в очакване приятелят му

да вдигне очи.

— Налага се да отскоча в университета, за да уредя някои въпроси. Утре ще отсъствам, а може би и в четвъртък.

Майк кимна. Не просто така, а с разбиране, помисли си Скот. Искрено разбиране. Онова, което му бе отнето, докато беше дете, получаваше сега като зрял мъж. Приятел като Майк, жена като Дори. Какво толкова им бе дал, та бе заслужил да споделят с него част от себе си спокойно и всеотдайно.

— Мислил ли си сериозно за откриване на клон на фирмата в Талъхаси, за който бяхме говорили на шега?

— Познаваш ли човек, който е готов да се премести в Талъхаси и може да се заеме с това? — попита Майк.

— Фирмата е наша и е редно да е един от нас.

— Да разбирам ли, че си готов да се жертваш? — ухили се Майк.

— Няма как — усмихна се в отговор Скот, който очевидно вече не се тревожеше какво ще прочете Майк по лицето му.

— Много поздравя на Дори — Майк вече се смееше неудържимо.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Скот пристигна, Дори не беше вкъщи. Преодолял първоначалното чувство на разочарование, той отнесе дрехите, които бе взел със себе си, и приборите си за бръснене в банята. Ако не си дойдеше, докато той се освежи от пътя и преоблече, щеше да позвъни в кантората ѝ, да не би да е останала да работи до късно. Мисълта за това го накара да се намръщи. Тя трябва да си почива, да не се преуморява.

И наистина, когато позвъни на служебния ѝ телефон, никой не се обади. Кърпата, простряна в банята, бе доста мокра, което означаваше, че този следобед Дори се бе къпала, а на леглото бе простряна една от новите ѝ рокли. Очевидно не бе имала време да я закачи в гардероба. Ако бе пристигнал малко по-рано, може би щеше да я намери вкъщи.

Близо час мина в напразно очакване. Прехвърли мислено десетките места, където тя би могла да е, и изведнъж осъзна, че въпреки голямата им близост, той знаеше твърде малко за всекидневието ѝ, когато не са заедно. Пазаруваше ли през седмицата? Ходеше ли от време на време на кино? Може би вечеряше с клиенти?

Нищо чудно да закъснее тази вечер. Това го обърка. Решението му беше толкова важно, че изгаряше от нетърпение да го сподели с нея. И не само него, а и всички онези чувства и колебания, които бе преживял, докато стигна до него. Даде си сметка, че без нея се чувства някак незавършен. Щеше му се час по-скоро да разбере дали и тя усеща нещата така, същата ли е празнината, която изпитва, когато е далеч от нея. Никога не са им липсвали теми за разговор, но обикновено обсъждаха настоящето и общите им преживявания.

Необходимо бе да обсъдят и далечното бъдеще.

След около още четвърт час изведнъж му хрумна, че може да е при брат си. Споменала бе веднъж, че са вечеряли заедно. Възможно бе да е при него за вечеря.

Откри телефона на Сергей в бележника на Дори. Един доста съблазнителен глас му съобщи, че доктор Карол отсъства и говори с

телефонистката. Би ли искал да остави съобщение?

— Можете ли да се свържете с него веднага? — попита Скот, защото му се стори безсмислено да оставя съобщение, което Сергей щеше да намери едва на другия ден сутринта.

— Проблемът ви от медицинско естество ли е?

— Не. И не е спешен. Ако говорите с него тази вечер, бихте ли му предали, че го търси Скот от дома на сестра му.

— Ще се постарая да ви помогна — отговори жената.

Не минаха и няколко минути и телефонът извъня.

— Скот! — беше разтревоженият до смърт Сергей. — Как е Дори? Нещо с бебето ли се е случило?

— Всичко е наред, доколкото зная. Пристигнах с надеждата да изненадам Дори, а тя не е вкъщи. Помислих си, че може би знаеш къде е.

— Изплаши ме до смърт! — въздъхна облекчено хирургът.

— Съобщих на своята служителка, че не е спешно — рече Скот и додаде: — Съжалявам!

— Дори не е тук — рече Сергей.

— А да знаеш къде може да е?

— Не... Нищо не ми е казала... Всъщност почакай! Струва ми се, курсовете ѝ са във вторник и четвъртък.

— Къде се провеждат?

— В болницата.

— Мислиш ли, че би имала нещо против, ако се отбия там?

— Какво правиш тук по средата на седмицата, Скот? — твърде остро попита Сергей.

— Надявам се, че с подкрепата на сестра ти ще успея да стана зет на един хирург.

— Опитай се!

— Сергей!

— Какво има?

— Искам да ти благодаря, че не ме преби, задето се държах като идиот.

— Записан беше в календара ми за следващия месец, в случай че не се появиш дотогава.

— Мислиш ли, че тя ще се съгласи?

— Така високо ще го изрече, че ще я чуят и на другия край на града.

В доста по-добро настроение Скот си подсвиркуваше весело, докато караше към болницата. Едва не разцелува жената на гишето, която му показва как да стигне до залата, където се провеждаше курсът.

В помещението цареше полумрак и само обърната към стената лампа хвърляше мека светлина. Десетина двойки лежаха на пода върху меки дюшеци и слушаха на запис шум на океански вълни.

Една жена, очевидно инструкторката, се спусна към него и не му позволи да обезпокои групата. Заведе го в най-отдалечения ъгъл и зашепна:

— Тук се провеждат специални занимания.

— Търся Дори Карол — прошепна той в отговор.

— Само ако е нещо спешно, иначе ще трябва да почакате...

— Спешно е — настоя той.

Очите му бяха започнали да свикват с полумрака и той забеляза Дори на един от дюшеците. Отправи се натам с възможно най-тихи стъпки. Дори лежеше със затворени очи, но жената до нея, очевидно медицинската сестра, за която вече бе станало дума, го усети и се надигна леко. Притисна устни с пръст и му даде знак да не безпокои Дори. Скот коленичи до нея и прошепна в ухото ѝ:

— Всичко е наред... Аз съм бащата. Ще продължа с нея курса.

Жената се намръщи, чудейки се какво да предприеме.

— Имайте ми доверие — усмихна ѝ се чаровно Скот. — Аз я обичам.

Жената само поклати глава, изправи се, за да му освободи мястото си и на пръсти напусна залата.

Дори беше на брега на океана. Слънцето галеше с топли лъчи лицето ѝ, а морският бриз рошеше косите ѝ. Тя дишаше с пълни гърди. Тялото ѝ бе отпуснато и след всяко дълбоко вдишване, усещаше как напрежението, което тежеше в крайниците и цялото ѝ същество, постепенно изчезва. Посещавала бе семинар за самохипноза, а и с натрупания опит с разтоварващи записи, които слушаше преди сън, се бе научила бързо да се разтоварва чрез образи и концентрация.

Нещо в атмосферата наоколо я смущаваше. Сякаш свежият солен въздух бе примесен с одеколona на Скот. Ритмичният плясък на вълните се сля с равномерното дишане на Скот. Наместо вятъра в косите си, долови пръстите на Скот, които я галеха по главата.

Усмивка се плъзна по устните ѝ. И друг път ѝ се беше случвало образът му да се намеси във въображаемите картини, които си представяше. Устните му докоснаха нейните. Сетне все по-настойчиво и по-настойчиво той започна да я целува. Това не ѝ се беше случвало досега. Младата жена отвори очи.

Като по чудо, той беше там. Не въображаем, а от плът и кръв. Силен и истински. Преодоляла изненадата си, тя обвини лицето му с длани с надеждата, че целувката ще продължи. Съзнанието ѝ бе все още замъглено в резултат на релаксацията, но тялото ѝ безотказно възприе сексуалния стимул. Тя разтвори устни, но Скот се отдръпна.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Въпросът оказа неочаквано отрезвяващо въздействие върху нея. За разлика от Скот, който си даваше сметка за присъстващите и шепнеше, за да не ги обезпокои, тя все още бе под въздействието на хипнозата и възкликна със звънлив ясен глас:

— О, Скот, сигурен ли си? Искаш ли го наистина?

Скот не издържа и се засмя високо, още повече, че всички присъстващи изумено бяха втренчили погледи в тях.

— Да — и отново повтори въпроса си, този път високо.

Дори нададе възторжен писък и седна на дюшека. Прегърна силно Скот и извика:

— Обичам те!

Някой запали лампите в залата, но те двамата не забелязаха. Шумните ръкопляскания ги върнаха към действителността. Откъснаха устни един от друг и се огледаха, без да пускат ръцете си.

— Ще се оженим — обяви Скот.

Последва истинска лавина от поздравления. Инструкторката разпусна групата по-рано, защото беше ясно, че никой няма да може да се съсредоточи отново. Някой предложи да се съберат в близкия ресторант, за да изпият по чаша портокалов сок в чест на младоженците.

— Сигурен ли си? — попита отново Дори, докато прегърнати вървяха към колата. — И какво те накара така изведнъж...

— Внезапно осъзнах, че наместо да гледам старите филми по телевизията нощем, когато сънят бяга от очите ми, по-добре е да правим пикник.

Отговорът му развесели Дори. И двамата дълго се смяха на обяснението му. Когато се успокоиха, той я погали по бузата и вече сериозно заяви:

— Бях вчера при адвоката и си дадох сметка колко глупаво е да се подписва договор, че имаш права над едно дете. Искам да имам семейство, а не юридически обоснован договор.

— Но брачното свидетелство... Винаги сме си говорили, че то не ни е нужно.

— Можеш ли да ме погледнеш в очите и да кажеш с чисто сърце, че не искаш този документ? А дом, в който да живеем заедно?

— Не мога — прошепна тя. — Искам го. Пожелах го от момента, в който разбрах, че съм бременна. А може би дори по-рано.

— Обичам те — промълви той и докосна устните ѝ. — Обичам и нашето дете. Щом обичаш някого, много по-разумно е да имаш онази хартия, която те свързва с любимия човек, отколкото някакъв си договор.

— Къде ще живеем?

— Ти имаш къща с детска стая. Май аз ще трябва да се преместя.

— А фирмата? Университета?

— Ще открия клон тук. Пък и в този град има университет, нали? Може би...

— Ти?! В Щатския университет на Флорида?! — Дори не можеше да повярва на ушите си.

— Неизчерпаеми са хрумванията на един мъж, който се стреми да спечели благоразположението на своя тъст. Най-важното е, че те обичам и искам да бъда с теб. Ако си на същото мнение, защо не ме целунеш и да отидем най-сетне до колата, та да видиш подаръка, който съм ти донесъл.

— Не зная дали ще успея да понеса още една изненада.

Дори се разплака от радост, когато съзря дървената люлка, която бяха разглеждали в Миканопи.

Беше доста студено. Спряха пред супермаркета, за да купят дърва за камината. По-късно, легнали в тъмнината пред запаления

огън, те дълго разговаряха, целуваха се, докосваха се, и отново разговаряха и се целуваха.

— Мислех, че всичко между нас е свършено — рече Скот. — Но сега е по-различно. По-хубаво е. Как е възможно да усъвършенстваш свършеното?

— Вероятно, когато нещо расте, отваря място и за по-свършени неща — тя се извърна и коремът ѝ леко се притисна в неговия. — Бебето рита. Усещаш ли го?

— Да — отговори Скот и по бузите му проблеснаха сълзи.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Джъдж Скот Роланд се роди в четири часа и петдесет и пет минути сутринта на дванайсети юни след лудешкото нахлуване в болницата на свършено спокойната майка и обезумелия от тревога баща. Раждането продължи два часа в присъствието на любящия баща, който се представи отлично, на енергичната Кейт О'Баниън Стърлинг и лекарят на Дори, който прояви завидно търпение.

За беда, когато доктор Сергей Карол врѣхлетя в родилното, главата на племенника му тъкмо се беше показала. Докторът така се развълнува, че припадна и се наложи две акушерки да го изнесат, което пък бе повод за подигравки дълги години.

Скот и Дори избраха името Джъдж, защото и двамата много обичаха филмите на актьора Джъдж Райнхолд и предпочетоха да не споменават, че всъщност вдъхновение за този избор бяха почерпили от дядото на бебето по майчина линия, известния съдия Карол.

Малкият Джъдж бе отнесен вкъщи и бе настанен в люлка в компанията на заека Джордж, подарък от майка му и плюшен алигатор с емблемата на отбора на Университета във Флорида на гърдите, подарък от баща му. През следващите месеци, Скот прекара толкова време в старания да научи малкия си син да казва думата алигатор, че детето реагираше безотказно. Така Джъдж Скот Роланд получи своя прякор за цял живот.

Дори прякорът да смущаваше стария съдия Джон Милфорд Карол, той с нищо не го показваше, защото по всичко личеше, че няма по-всеотдаен и ентусиазиран дядо от него в околността.

Госпожа Карол така и не посегна към куките за плетене, а подари на момченцето записи с приспивни песни, изпълнени от най-известните симфонични оркестри и в гукането му тя разпозна бъдещия музикален талант.

Лея Аделина побърза да извести младите родители, че упражненията няма да ѝ позволят да се грижи за племенника си, докато родителите му отсъстват. А в деня, в който той навърши един

месец, тя замина за Ню Йорк, където бе получила място в хора на Метрополитън опера. За Коледа изпрати на племенника си парцален арлекин с музикална кутийка в него, на която бе записана прочутата ария от операта „Палячо“.

Коледната вечер прекараха тримата. Скот приспа сина си с музикалната кутийка. Дори приближи и се загледа в красивото лице, по чиито пълни бузки тъмните мигли хвърляха сенки.

Скот остави детето в леглото и седна до съпругата си на канапето пред камината, където двамата щяха да празнуват.

Издание:

Гленда Сандърс. Скъпи татко!

ИК „Арлекин-България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954–11–0262-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.